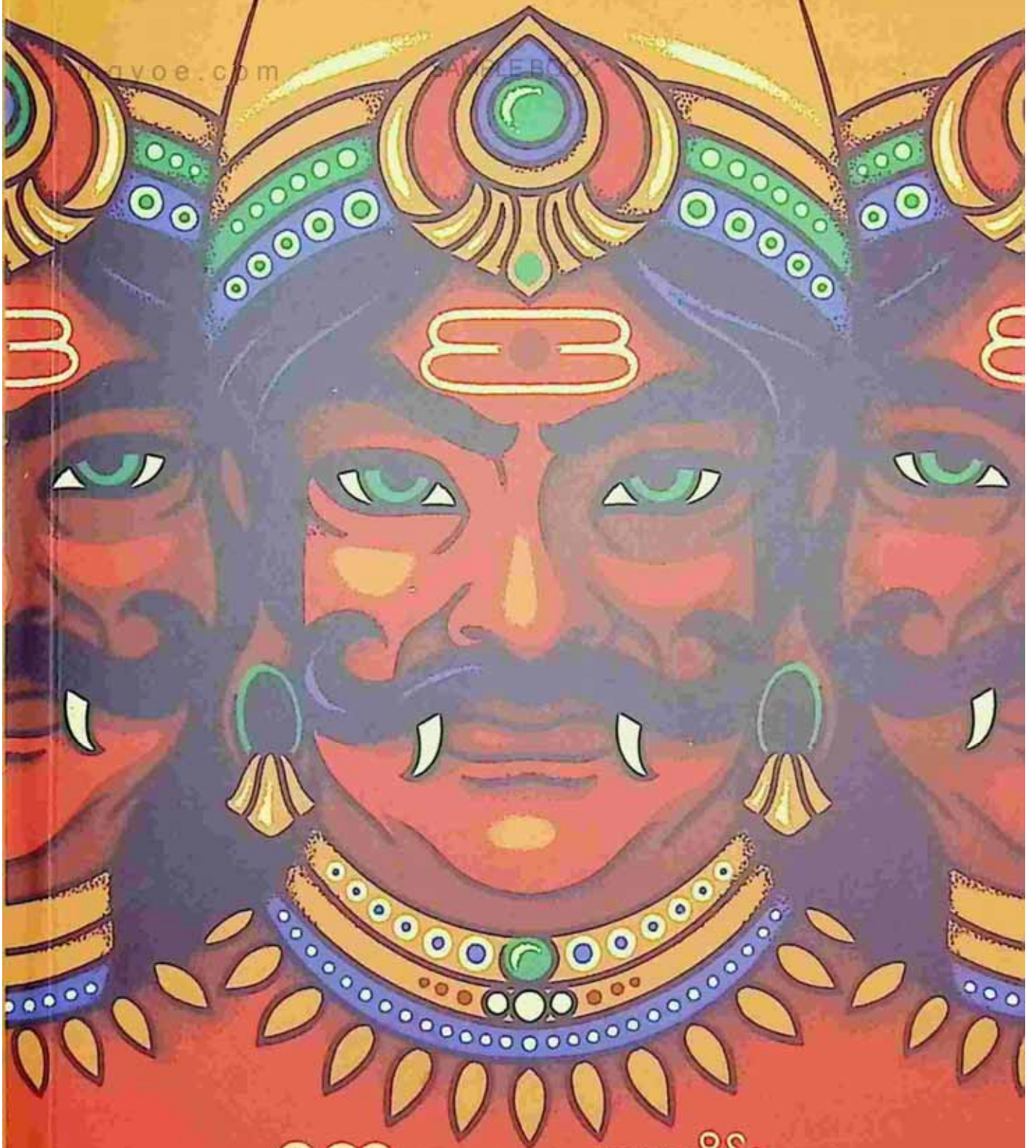

ANAND NEELAKANTAN

ഒന്നു പത്മപുഷ്പം

അമ്പലം

കൃഷ്ണഭഗവതാർച്ചനയ്ക്കായി
അർപ്പിക്കുന്ന പുസ്തകം

mgoye.com

အာဗာရ

ကျွန်ုပ်၏ဇာတ်လမ်းမှာ ရုံးနိမ့်သူတို့၏
အကြောင်းသာဖြစ်၏။

စာပေလောက

မုဒြာရုံတွင် စတင်တည်းထောင်သည်

First published in India 2015 by Leadstart

A Brand of One Point Six Technologies Pvt Ltd, Unit no. 26, Grd Floor, A1, Shram Safalya, Wadala Truck Terminal Road, Near Post Office, Antop Hill, Mumbai – 400037, Mumbai- 400037, Maharashtra, INDIA. Phone: +91 96999 33000 Email: info@leadstartcorp.com Website - www.leadstartcorp.com

Copyright © Anand Neelakantan, 2015

မြန်မာဘာသာပြန်စာမူ မူပိုင် © - စာပေလောကစာအုပ်တိုက်

All Rights Reserved

ဤစာအုပ်သည် မူပိုင်ခွင့်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော ANAND NEELAKANTAN ထံမှ တရားဝင် ဘာသာပြန်ဆိုခွင့် (မူပိုင်ခွင့်) ရယူ၍ 'မြန်မာဘာသာသို့' ပြန်ဆို ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤစာအုပ်၏ မြန်မာပြန်ဆိုခြင်းဆိုင်ရာ မူပိုင်ခွင့်အရပ်ရပ်ကို စာပေလောက စာအုပ်တိုက်က ပိုင်ဆိုင်ပါသည်။ အခြား မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကဖြစ်စေ စာအုပ်တိုက်တစ်တိုက်ကဖြစ်စေ အဆိုပါမူရင်းစာအုပ် Asura – Tale of the Vanquished ကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုထုတ်ဝေခြင်း မပြုရ။

ဤစာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာအားလုံးကိုဖြစ်စေ အပိုင်းလိုက်ဖြစ်စေ e-book, pdf, blog, facebook နှင့် အင်တာနက်နည်းပညာသုံး မည်သည့် ကြားခံတွင်ဖြစ်စေ အခြားမည်သည့် နည်းစနစ်နှင့်မဆို ပြောင်းလဲထုတ်ဝေခြင်းကို အထက်ပါမူပိုင်ရှင်၏ စာဖြင့်ရေးသားထားသော ခွင့်ပြုချက်မပါရှိဘဲ ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုရ။ မူပိုင်ရှင်ခွင့်ပြုချက်မပါရှိဘဲ တစ်စုံတစ်ရာသောနည်းပညာဖြင့် ကူးယူ ဖြန့်ချိခြင်း၊ ထုတ်ဝေခြင်း၊ e-book စသည်ဖြင့် ပြုလုပ်ကြောင်းကို တွေ့ရှိပါက တည်ဆဲ ဥပဒေများနှင့်အညီ အရေးယူဆောင်ရွက်မည် ဖြစ်ပါကြောင်း အသိပေး အပ်ပါသည်။ ဤစာအုပ်ကို မြန်မာပြန်ဆိုသူ ဧကသည် ဤစာအုပ်၏ ကျင့်ဝတ် သိက္ခာဆိုင်ရာ မူပိုင်ခွင့်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။

အာသာ

(ပထမပိုင်း)

One Point Six Technologies Private Limited မှ ၂၀၁၂ နှစ်တွင်

ထုတ်ဝေသည့် ANAND NEELAKANTAN ၏

Asura – Tale of the Vanquished ကို ဘာသာပြန်ဆိုပါသည်။

ဇက

အသူရာ

ပထမအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်း

သင့်အတွက် ဘာသာပြန်သူမှ အမှတ်တရ

စာပေလောက စာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

[ဖုန်း - ၀၁ ၈၃၇၄၃၉၁]

www.sarpaylawkabookhouse@gmail.com

မျက်နှာစုံ
Kristina Udovichenko

စာလုံးဒီဇိုင်း
ကာတွန်း မောင်မောင်ဘောင်

ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ်
(၁၀၀၀)

ထုတ်ဝေခြင်း
စက်တင်ဘာ ၂၀၂၃

ထန်ပိုး
[၁၅၀၀၀ ကျပ်]

ဦးအုန်းညွန့် (၀၀၅၇၀)၊ စာပေလောက စာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့၊ က ထုတ်ဝေ၍
ဒေါ်စင်မြင့်ဆွေ (၀၀၄၃၀)၊ စာပေလောကပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့၊ တွင်
မျက်နှာစုံ နှင့် အတွင်းစာသားများ ပုံနှိပ်သည်။

မာတိကာ

-။ ဘာသာပြန်ဆိုသူ၏ အမှာ	က
-။ ကျေးဇူးတင်လွှာ	ဈ
-။ ရှင်းလင်းချက်	၉
-။ စာရေးသူအကြောင်း	၂
-။ ဒသမုခ	၃
၁။ နိဂုံး	၁
၂။ မျိုးစေ့	၉
၃။ သုံးပန်းများ	၁၉
၄။ ဂုရု	၂၉
၅။ ဆယ်မျက်နှာနှင့် ဒသမုခ	၃၉
၆။ မိစ္ဆာတို့၏ စီးနင်းတိုက်ခိုက်ခြင်း	၅၇
၇။ ရှုံးနိမ့်သူများ၏ အစဉ်လာစကား	၆၆
၈။ မဟာရာဇာ	၈၉
၉။ ချစ်လှစွာသော မာရဇ္ဇ	၁၀၀
၁၀။ ပုလဲကျွန်းမှ လက်ယပ်လှမ်းခေါ်ခြင်း	၁၁၄
၁၁။ သစ္စာဖောက်	၁၂၇
၁၂။ စောင့်ဆိုင်းခြင်း	၁၃၄
၁၃။ လင်္ကာမှကြိုဆိုခြင်း	၁၄၀

၁၄။	သစ္စာဖောက်လေပြီ	၁၄၈
၁၅။	အဆိပ်ရည်	၁၅၇
၁၆။	ပင်လယ်ဓားပြတို့ ဝိုင်းရံခြင်း	၁၇၁
၁၇။	ယုံအောင်ပြောနိုင်သူ	၁၉၂
၁၈။	နောင်တော်၏ ညီတော်	၂၁၀
၁၉။	ပင်လယ်ဓားပြ ဒုက္ခ	၂၂၇
၂၀။	မင်္ဂလာခေါင်းလောင်းများ	၂၄၄
၂၁။	ပျော်စရာမိသားစု	၂၆၄
၂၂။	ပြန်လည်တွေ့ဆုံရာဝယ်	၂၇၅
၂၃။	တော်လှန်ရေး စတင်ခြင်း	၂၈၃
၂၄။	တော်လှန်ရေး သေဆုံးခြင်း	၂၉၃
၂၅။	ပိုးကောင်ငယ်	၃၀၂
၂၆။	ဇာတ်နိမ့်ဘုရင်	၃၁၂
၂၇။	နောက်ဆုံး၌ မေတ္တာကိုတွေ့ရှိခြင်း	၃၂၅
၂၈။	အသူရာမင်းသမီး	၃၃၅
၂၉။	ရှင်သန်ခွင့်	၃၅၀
၃၀။	လင်္ကာကို ဆုံးရှုံးရခြင်း	၃၅၇
-။	ခက်ဆစ်ဝေါဟာရများ	၃၆၄

ဘာသာပြန်ဆိုသူရဲ့ အမှာ

ဂရိစာပေမှာ ဟိုးမားရဲ့ အိလိယက်နဲ့ ဩဒက်ဆီကို ကမ္ဘာ့စာပေ မဟာကဗျာ ကျမ်းကြီးနှစ်ခု အနေနဲ့ သတ်မှတ်ကြပြီး ရာမာယဏနဲ့ မဟာဘာရတကို အိန္ဒိယစာပေ ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင် မဟာကဗျာကျမ်းကြီးနှစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ် ကြတယ်ဆိုတာ စာပေနဲ့နီးစပ်သူတိုင်း သိကြမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ရာမာယဏကျမ်းကိုကွဲပြားမှုတွေရှိပေမယ့် ဘီစီ ၄ ရာစုလောက်က ရေးသား ခဲ့တယ်လို့ အများစုက ယူဆကြပါတယ်။ ဝါလမိကီရသေ့ကြီးက ရာမာယဏကို ဦးဆုံး ရေးဖွဲ့ခဲ့တယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။ ရာမာယဏခေတ်မတိုင်ခင်က အခြားဒဿ အဖွဲ့အနွဲ့တွေရှိခဲ့ပေမယ့် ပျောက်ပျက်ကုန်တာကြောင့် ရာမာယဏကို ပထမဦးဆုံးကဗျာအဖြစ် ဆိုနိုင်တယ်လို့ တွေ့ရှိရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ရာမာယဏနဲ့ မစိမ်းပါဘူး။ ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ရာမာယဏဆိုတာကို မသိရင်တောင် ရာမ၊ လက္ခဏ၊ သီတာ၊ ဒသဂီရိ၊ ဟနုမာန်၊ မာရဇ္ဇ အစရှိတဲ့ဇာတ်ကောင်တွေကို ကလေးဘဝကတည်းက သိနေခဲ့ကြပါတယ်။ သာမန်အားဖြင့် ရာမနဲ့လက္ခဏက ညီအစ်ကို၊ ရာမနဲ့ သီတာက စုံတွဲ၊ ဒသဂီရိခေါ် ရာဝဏက ခေါင်းဆယ်လုံးရှိတဲ့ဘီလူးကြီး၊ ဟနုမာန်က မျောက်၊ မာရဇ္ဇက ဒသဂီရိရဲ့ဦးရီးတော် စသဖြင့် ခေတ် အဆက်ဆက် သိနေခဲ့ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ လေးတင်ပွဲ။ သီတာရဲ့ ခမည်းတော်ဘုရင်ကြီးက သမီးတော်အရွယ်ရောက်လာတော့ ဘုရင်နဲ့ မင်းညီမင်းသားတွေကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး လေးတင်ပွဲကိုကျင်းပပေးတယ်။ လေးကြီးကိုမပြီး လေးတင်နိုင်တဲ့သူ လူစွမ်းကောင်းကို သမီးတော်နဲ့

လက်ဆက်ပေးမယ်ဆိုပြီးလည်း ကြေညာတယ်။ ရာမက လေးတင်နိုင်လို့ သီတာနဲ့ လက်ဆက်လိုက်ရတယ်။ ဒသဂီရိက လေးတင်ပွဲမှာရှုံးနိမ့်ပြီး သီတာကိုဆုံးရှုံးလိုက်ရပေမယ့် ရာမလက်ထဲကနေ ပြန်သိမ်းယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ရာမ၊ လက္ခဏ၊ သီတာတို့သုံးယောက် မှော်ရုံတောမှာ နေနေတဲ့ အခိုက်မှာ ဒသဂီရိက ဦး ရိုးတော်မာရဇ္ဇကို ရွှေသမင်ယောင်ဆောင်ခိုင်းပြီး ရာမနဲ့လက္ခဏကို သီတာနဲ့ဝေးအောင်လုပ်တယ်။ သူကတော့ သီတာ့ အနားကို ရသေ့ရဟန်းယောင်ဆောင် အနားရောက်တော့မှ လက်ကိုဆွဲပြီး ပန်းရထားနဲ့တင်ပြေးတယ်။ ဦးရိုးတော်က သေဆုံးသွားခဲ့ရတယ်။ ဒသဂီရိဟာ သီတာကို လင်္ကာမြို့နန်းတော်ရဲ့ အာသောကဥယျာဉ်ထဲမှာ ထားတယ်။ ရာမရဲ့ အစေအပါးဖြစ်တဲ့ ဟနုမာန်ရောက်လာပြီးတော့ လင်္ကာမြို့ကြီးကို မီးရှို့တယ်။ အဲဒီကစတဲ့မီးဟာ မငြိမ်းတော့ဘဲ ဘီလူး မျိုးနဲ့မျောက်မျိုးနွယ်တွေ စစ်ဖြစ်တဲ့အထိ ဖြစ်ကြတယ်။ စစ်ပွဲအဆုံးမှာ ဒသဂီရိက ရာမ လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးရတယ်။

ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့အများစုသိကြတဲ့ ရာမယဏတစ်နည်းအားဖြင့် ရာမဇာတ်ရဲ့ အခြေခံအကျဆုံးအချက်အလက်တွေကို စကားလုံးနည်းနည်း လေးနဲ့ဖော်ပြလိုက်တာဖြစ်ပါတယ်။ အမှန်တကယ်တော့ ရာမာယဏဟာ ဂါထာပုဒ်ရေ နှစ်သောင်းလေးထောင်ကို ကဏ္ဍခုနစ်ခု (မူလငါးခုနဲ့ ဖြည့်စွက်နှစ်ခု) နဲ့ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ သက္ကတ မဟာကဗျာကြီးဖြစ်ပါတယ်။ သက္ကတဘာသာကနေ အင်္ဂလိပ်လိုပြန်ဆိုထားတဲ့ မူတွေဟာလည်း အမျိုးမျိုးရှိပါတယ်။ သက္ကတဘာသာနဲ့ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ ရာမာယဏအပြင် ထိုင်း ရာမာယဏ၊ ကမ္ဘောဒီးယား ရာမာယဏ၊ လာအို ရာမာယဏ၊ မလေးရှား ရာမာယဏ၊ အင်ဒိုနီးရှား ရာမာယဏ၊ ဖိလစ်ပိုင် ရာမာယဏ၊ ဂျပန် ရာမာယဏ၊ မြန်မာ ရာမာယဏ စသဖြင့် အာရှဘက်မှာ ရာမာယဏ အမျိုးမျိုးရှိပါတယ်။

ဆရာမောင်ခင်မင်(ခနုဖြူ)က “ရာမာယဏကဗျာသည်သမိုင်းမဟုတ်။ မူလကတည်းက စိတ်ကူးဖြင့် ဖန်တီးထားသော ရသစာပေဖြစ်သည်။ ကဗျာဖြစ်သည့်အတွက် ရာမာယဏကိုအခြေပြု၍ နိုင်ငံအသီးသီးမှစာဆို များက အမျိုးမျိုးပုံဖော်ကြသည်။ ကဗျာတွေ ဝတ္ထုတွေရေးကြသည်။ ရာမကိုအလေးပေးသောဇာတ်များရှိသကဲ့သို့ ရာဝဏတို့ ဟနုမာန်တို့

လက္ခဏာတို့ကို အလေးပေးသောဇာတ်များလည်း ရှိသည်။ ရာဝဏကို အဓမ္မသမား လူရမ်းကားအဖြစ်ချည်းသာ ပုံဖော်သည်မဟုတ်။ အချစ်စိတ် ပြင်းပြသောအချစ်သမား၊ နိုင်ငံကိုအကျိုးပြုသောခေါင်းဆောင် ကောင်း၊ သူရဲကောင်းအဖြစ်လည်း ပုံဖော်မှုများရှိသည်။ ကြိုက်သလိုပုံဖော်ခွင့်လည်း ရှိပါသည်။” ဆိုပြီး ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။

ဒါ့အပြင် “ရာမာယဏမဟာကဗျာကို စာဖြင့်မှတ်တမ်းမတင်မီ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက အရပ်တ ကာ လှည့်လည်သီဆိုကြသော ‘သာချင်းသည်’ များ နှုတ်ဆင့်ကမ်း၍သီဆိုကြရာ ပရိသတ်ကိုလိုက်၍ ဖြည့်စွက်ခဲ့ ထွင်မှုများ ပြုလုပ်ကြသည်။ ရာမာယဏကို စာနှင့်ပေနှင့် မှတ်တမ်းတင်နိုင်ချိန်ရောက်မှ ပုံသဏ္ဍာန်တိတိကျကျ ပေါ်လာပုံရသည်ဟု ယူဆကြသည်။ ရေးကူးလျှင် ကောင်းရာသုဂတိရောက်မည်ဟူသော ဘာသာရေးခံယူချက်ဖြင့် ရေးကူးကြရာ မူအမျိုးမျိုး ကွဲသွားသည်။ ရာမာယဏမှ ဇာတ်ကောင်များသည် သမိုင်းမှာ အမှန်တကယ်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များမဟုတ်ဘဲ ဖြစ်ရပ်အခြေအနေများကို တင်စားပုံဖော်ထားခြင်း သာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြသည်။” ဆိုပြီး ပညာရှင်များ၏ အမြင်များ ကဏ္ဍမှာ ဆရာက ရေးသားထားပါသေးတယ်။

ဘင်္ဂါလီစာဆိုကြီးတိုင်းက “ရာမာယဏကို လူမှုရေးအမြင်ဖြင့် အနက်ကောက်သည်။ မိခင်မြေ၏သမီး သီတာသည် အကောင်းဆုံး စိုက်ပျိုးရေးကို ရည်ညွှန်းသည်။ ရာဝဏ၏ ရွှေသမင်သည် လူသား၏ ရွှေတပ်မက်မှု၊ ငွေကြေးတပ်မက်မှုကို ကိုယ်စားပြုသည်။ ငွေကြေးကို တပ်မက်လာသောအခါအေးချမ်းစွာစိုက်ပျိုးစားသောက်နိုင်သောကျေးလက် ဘဝကို မကျေနပ်တော့။ ငွေကြေးဩဇာ ကျယ်ပြန့်လာသည်နှင့်အမျှ စိုက်ပျိုးရေး၏အရေးပါမှု လျော့ပါးလာသည်။ ရာဝဏသည် ငွေကြေး ဩဇာ၏ သင်္ကေတဖြစ်သည်။ ငွေကြေးဆုံးရှုံးရမည်ကို အမြဲပူပန်နေရ သည်” လို့ ရေးသားခဲ့ပါတယ်။

နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင့်ငါးရာကျော်အတွင်း ဘာသာစကားအမျိုး မျိုးနဲ့ရေးသားခဲ့ရာမှာ သက္ကတဘာသာတစ် မျိုးတည်းမှာပဲ မူကွဲပေါင်း ၂၅ ခု ရှိပါတယ်။ ကဗျာများ၊ ပုံဝတ္ထုများအဖြစ်သာမကဘဲ ပြဇာတ်၊ ကဇာတ်၊ ပန်းပု၊ ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွင်း၊ မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြဇာတ်၊ ရုပ်သေး၊

အရိပ်ပြဇာတ်တွေအဖြစ်ပါထွန်းကားခဲ့တယ်။ ရာမာယဏမူပေါင်းရာနှင့်ချီ ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဆရာပါရဂူက “ရာမဝတ္ထုပြောင်းလဲလာမှုမှာပင်မရေစီးကြောင်း၌ပင် တစ်ခေတ်နှင့်တစ်ခေတ်မတူပေ။ မူရင်းရာမဝတ္ထု၌ ရာမမင်းသား တောသို့ ကြွမြန်းသည်မှ အယုဒ္ဓယမြို့သို့ပြန်လာသည်အထိသာပါသည်။ သမင် လိုက်ခန်း၊ သိန်းခိုကျွန်းမီးရှို့ခန်း စသည်တို့မှာ ဝေဝေဆာဆာဖြစ်အောင် နောက်မှထပ်ထည့်သည့်အခန်းများ ဖြစ်ပေသည်။ ရာမဝတ္ထုသည် ပေါ်စက သာမန်ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း နောက်ပိုင်းကျသော အခါဘာသာရေး အယူအဆများနှင့် ရောယှက်လာလေသည်။ ရာမဝတ္ထု၏ ပြောင်းလဲမှုဒုတိယအဆင့်၌ ရာမကို ဗိရှနု၏ အဝတာရ၊ ဗိရှနုဝင်စားသူဟု ထင်မှတ်လာခဲ့ကြသည်။ တတိယအဆင့်၌ကား ထိုမျှသာမကတော့ဘဲ ရာမအားတစ်ဆင့်တိုးတက်ပြီးဘုရားသခင်ကိုယ်ပွား၊ သို့မဟုတ်ဘုရားသခင် အဖြစ် ထင်မှတ်ယူဆလာခဲ့ကြသည်။ ဗုဒ္ဓစာပေ၌ကား ရာမကို ဘုရား အလောင်းအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလာခဲ့သည်။ ယင်းအပြောင်းအလဲများကို အခြေခံပြီးလျှင် ပညာရှင်ပေါင်း များစွာတို့သည် ရာမဝတ္ထုကို သမိုင်းရေး အမြင်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဘာသာရေးအမြင်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံရေးအမြင်အားဖြင့်လည်းကောင်း ရှုမြင်သုံးသပ်ကြလေသည်” ဆိုပြီး ရေးသားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအချက်တွေကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ရာမာယဏမှာပါတဲ့ အချက် အလက်တွေဟာ ကွဲပြားကြမှာဖြစ်သလို ကွဲပြားခွင့်ရှိနိုင်ကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ နားလည်လိုရပါတယ်။ တခြားမကြည့်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ သိကြတဲ့ ဒသဂီရိခေါ် ရာဝဏဟာ ကြမ်းကြုတ်တဲ့ဘီလူးကြီးပဲလား။ အဓမ္မဝါဒီတစ်ယောက်လား။ ခွန်အားနဲ့အနိုင် ယူဖို့ကြိုးစားတတ်တဲ့ လူကြမ်း ကြီးလား။ ခေါင်းဆယ်လုံးရှိတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးကြီးလား။ လက်အချောင်း နှစ်ဆယ်ရှိ သူတစ်ယောက်လား။ အတိအကျပြောဖို့ မလွယ်လှပါဘူး။

ဆရာချစ်ဦးညိုကတော့ ဒသဂီရိကို အမြင်သစ်နဲ့ပုံဖော်ခဲ့ပါတယ်။ သီတာရဲ့ရုပ်ပုံကိုမြင်ရုံမျှနဲ့စွဲလမ်းခဲ့ရသူ။ လေးတင်ပွဲကိုဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင် ခဲ့သည့်တိုင် အရှုံးနဲ့ဆုတ်ခွာလာခဲ့ရသူ။ အချစ်ကြီးလွန်းသဖြင့် ရထားနဲ့ ခိုးပြေးပြီး အကျဉ်းချ ချစ်ရေးဆိုခဲ့သူ၊ အချစ်ကြီးတဲ့ အရှုံးသမားကြီး

တစ်ယောက်အနေနဲ့ စာဖတ်သူရဲ့စိတ်နှလုံးကို သိမ်းကြိုးယူသွားအောင် ရေးဖွဲ့ခဲ့ပါတယ်။ စာရေးဆရာရဲ့လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို အပြည့်အဝအသုံးပြုပြီး ရှုထောင့်သစ်ကနေ ရေးဖွဲ့သွားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ လက်ခံသူ ကြိုက်သူ ရှိခဲ့သလို လက်မခံသူ မကြိုက်သူတွေလည်း ရှိခဲ့မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ မှားတယ်လို့ ဘယ်သူမှမဆိုနိုင်သလို မှန်တယ်လို့လည်း ဘယ်သူက အတတ်ပြောနိုင်မှာလဲ။

ဆရာမြသန်းတင့်ကတော့ “ဝတ္ထုဆရာနှင့်သမိုင်းဆရာ၏အလုပ်သည် တခြားစီဖြစ်သည်။ သမိုင်းဆရာသည် အချက်အလက်တို့ကို အဓိက ထားသည်။ ဇာတ်ကောင်တို့၏စရိုက် ဇာတ်ကောင်တို့၏ခံစားချက်သည် သူ့အဖို့ အရေးမကြီး။ ဝတ္ထုရေးဆရာကမူ သမိုင်းအချက်အလက်ကို အစကောက်ရုံမျှကောက်ကာ ဇာတ်လမ်းနှင့်ဇာတ် ကောင်စရိုက်ကို ဖန်တီးသည်။ သူ့စိတ်ကူးဖြင့် ပုံသွင်းယူသည်။” လို့ ရေးခဲ့ပါတယ်။

မြန်မာစာပေမှာပဲ ရာမဇာတ်၊ ရာမာယဏနဲ့ပက်သက်တဲ့ ဝတ္ထုတွေ ဆောင်းပါးတွေ တော်တော်များများရှိပါတယ်။ ဦးအောင်ဖြိုးရဲ့ ရာမသာချင်း၊ ဦးတိုးရဲ့ ရာမရကန်၊ ပညာရှင်ရှစ်ဦးအဖွဲ့ရဲ့ ရာမပြဇာတ်၊ မြေထဲမင်းကြီးရဲ့ ကလယ်ရာမဝတ္ထု၊ အမည်မသိစာရေးသူရဲ့ ရာမဝတ္ထု၊ နေမျိုးနာဠက ကျော်ခေါင်ရဲ့ ရာမပြဇာတ်တော်ကြီး၊ ဆတိုင်မွတ်ဦးကူးရဲ့ ပုံတော် ရာမပြဇာတ်၊ ဆရာထွန်းရဲ့ အလောင်းတော်ရာမသာချင်း၊ ဦးတင်လှရဲ့ ရာမဝတ္ထု၊ မိဂဒါဝုန် ဆရာတော် အရှင်ကိတ္တိမရဲ့ ဝါလမိကီရာမာယဏ ကျမ်းကြီးသုံးတွဲ၊ ဒဂုန်ဦးထွန်းမြင့်ရဲ့ မဟာရာမဝတ္ထု၊ ဆရာဇော်ဂျီရဲ့ မြန်မာရာမအကြောင်း ဆောင်းပါးရှည်၊ ချစ်ဦးညိုရဲ့ လင်္ကာဒီပချစ်သူ အစရှိတဲ့ စာအုပ်တွေကို တိုက်ဖတ်ကြည့်ရင်လည်း ကွဲလွဲတဲ့ မတူညီတဲ့ အချက်တွေရှိမှာ အမှန်ပါပဲ။ ဘယ်မူကိုကိုးကားပြီး ရေးတယ်ဆိုတာကိုပဲ အတိအကျ ပြောဖို့ခက်ပါလိမ့်မယ်။

အသူရာ ဝတ္ထုကြီးနဲ့ပက်သက်ပြီး “လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ လောက်ကတည်းက ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင် သို့မဟုတ် ဇာတ်ကောင် များစွာကို မဏ္ဍိုင်ပြု၍ ဘာသာစကားမျိုးစုံနှင့် ရေးဖွဲ့ခဲ့သော ရာမာယဏ မူကွဲပေါင်း များစွာရှိခဲ့ပြီး အိန္ဒိယမှာပင် မူကွဲပေါင်း ၃၀၀ မကရှိပေသည်။ အာနန်သည် အသူရာကို ရှစ်နှစ်နီးပါး မူအမျိုးမျိုးနှင့် တိုက်စစ် သုတေသန

ပြု၍ရေးသားခဲ့သည်။” လို့ရေးထားတာကိုတွေ့ရပါတယ်။ အာနန်ဟာလည်း ဒီဝတ္ထုကိုရေးရာမှာ ဒဏ္ဍာရီလာ အချက်အလက်တွေကို အခြေခံပြီးရေးသလို စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ ပေါင်းစပ်ပြီးလည်း ဖန်တီးခဲ့ ပါလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ အထက်ကဆိုခဲ့သလို စာရေးဆရာ၊ ဝတ္ထုရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ဖန်တီး နိုင်ခွင့်ပါ။ ‘အသူရာ’ ဟာ သမိုင်းစာအုပ်တစ်အုပ် မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်မိပါတယ်။ သမိုင်းဒဏ္ဍာရီကို အခြေခံပြီးရေးဖွဲ့ထားတဲ့ ရသကိုပေးနိုင် စွမ်းတဲ့ ဝတ္ထုလို့ ကျွန်တော်မှတ်ယူပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့သိထားတဲ့ အချက်တွေနဲ့ ကွဲလွဲတယ်ထင်ရတဲ့ အချက်တွေကိုလည်း တွေ့ရပါ လိမ့်မယ်။ မသိသေးတာတွေ၊ ထင်မထားတာတွေလည်း တွေ့ကောင်း တွေ့ရပါ လိမ့်မယ်။

အာနန်ဟာ အတွေးသစ် အမြင်သစ်တွေအပြင် ယုတ္တိဗေဒအပိုင်း ကိုပါ ထည့်သွင်းချင့်ချိန်စဉ်းစားပြီး ရေးဖွဲ့ခဲ့ တယ်ဆိုတာကိုလည်း တွေ့ရ ပါလိမ့်မယ်။ ဥပမာတစ်ခုကိုပြောပြရရင် ကျွန်တော်တို့သိထားခဲ့သလို လေးတင်ပွဲမှာ လေးကြီးကို တော်ရုံလူ မ မ နိုင်ခဲ့ကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မ မ နိုင်ရတဲ့အကြောင်းရင်းကို ကျွန်တော်တို့ မစဉ်းစားမိခဲ့ကြပါဘူး။ ယုတ္တိဗေဒအရဆို အကြောင်းရင်းတော့ ရှိပါလိမ့်မယ်။ ဒါကို ‘အသူရာ’ မှာ တွေ့နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီးတော့ သိတာအပေါ်ထားတဲ့ ရာဝဏရဲ့ ချစ်မေတ္တာဟာ ဘယ်လိုမေတ္တာမျိုးလဲဆိုတာကို တွေ့နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ တွေးထင်မထားတဲ့ အကြောင်းအရာသစ်တွေကိုလည်း တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

ပြီးတော့ ဒီဝတ္ထုကြီးဟာ ရာဝဏရှုထောင့်ကနေ ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ ဝတ္ထုကြီးဖြစ်တာကြောင့် စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးက ရာဝဏပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့သိထားခဲ့သလို ရာဝဏဟာ ခေါင်းဆယ်လုံးရှိတဲ့ ဘီလူးကြီး လေလား။ ဆရာချစ်ဦးညိုကတော့ခေါင်းဆယ်လုံးမဟုတ်ဘဲတောင်ဆယ်လုံး ကို အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရေးဖွဲ့ခဲ့ပါတယ်။ တမိလ်ရိုးရာ ပုံပြင်တွေမှာတော့ မျက်နှာတစ်ရာရှိသော ရာဝဏပုံပြင်၊ မျက်နှာ တစ်ထောင်ရှိသော ရာဝဏ ပုံပြင်များရှိတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ လက်အချောင်း နှစ်ဆယ်ရှိတယ်လို့လည်း အချို့သရုပ်ဖော်ပုံတွေက ဆိုပါတယ်။

အာနန်ကတော့ ရာဝဏကို ခေါင်းဆယ်လုံးရှိတယ်လို့ သရုပ်ဖော် မထားပါဘူး။ ဘယ်လိုရေးထားလဲဆိုတာ ‘အသူရာ’ ဝတ္ထုကြီးရဲ့ အခန်း(၅)

မှာ ဖတ်ရှုနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ရာဝဏကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပုံဖော်ထားတဲ့ စာရေး ဆရာရဲ့ ဇာတ်ကောင်စရိုက်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

အာနန်ဟာ ဒီဝတ္ထုမှာ အဓိကဇာတ်ကောင်အနေနဲ့ ရာဝဏအပြင် 'ဘဒ္ဒရာ' ဆိုတဲ့ အညတြ အသူရာ ဆင်းရဲသား တစ်ယောက်ကိုပါ ထည့်ပြီး ရေးထားပါတယ်။ တခြားဇာတ်လမ်းတွေနဲ့ ကွဲထွက်သွားစေတဲ့ အဓိက အချက်က ဇာတ်ကောင် ဘဒ္ဒရာလို့ ပြောမယ်ဆို ပြောလို့ရပါတယ်။ မင်းဧကရာဇ်နဲ့ ကျွန်ဆိုတဲ့ မတူညီတဲ့လူတန်းစား နှစ်ရပ်ကို သူတို့ရဲ့ ရှုထောင့်တွေကနေ ပထမလူပြောတဲ့ပုံစံနဲ့ တစ်လှည့်စီ ရေးဖွဲ့ထားပါတယ်။ ဆရာမြသန်းတင့်ရဲ့ အဆိုအတိုင်း "အသူရာ သည် သမိုင်းအချက်အလက် မည်မျှမှန်မမှန်ကို ကျွန်တော် မပြောနိုင်။ ကျွန်တော်သည် သမိုင်းဆရာလည်း မဟုတ်။ ရာမာယဏ ဗေဒပါရဂူလည်းမဟုတ်။ ဤနေရာတွင် ရာမာယဏ၏ဇာတ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်အကျယ်မရေးချင်။ ကျွန်တော့်ထက် တတ်ကျွမ်းနားလည်သည့် ပညာရှင်များက ရေးကြလိမ့်မည်။" လို့ပဲ ကျွန်တော်လည်း ဆိုချင်ပါတယ်။

အသူရာ ကို ဘာသာပြန်ရာမှာ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မောင်ခင်မင် (ဓနုဖြူ) ရဲ့ မြန်မာရာမာယဏစာပေ၊ ဦးမောင်မောင်တင်ရဲ့ မြန်မာပြဇာတ် စာပေသမိုင်း၊ ဒဂုန်ဦးထွန်းမြင့်ရဲ့ မဟာရာမဝတ္ထု၊ ဦးတင်မောင်ရင် (မဟာဝိဇ္ဇာ) ရဲ့ ရှေးခေတ်ဟောင်း ကမ္ဘာ့သမိုင်း (ဒုတိယတွဲ)၊ ဦးတိုးရဲ့ ရာမရကန်၊ မြန်မာရာမဇာတ် စာတမ်းများ၊ ရာမဝတ္ထု၊ ဆရာဇော်ဂျီရဲ့ မြန်မာရာမအကြောင်း ဆောင်းပါးရှည်၊ ဝဇီရာဝင်းကြည်ရဲ့ ရာမ ဆိုငိုပြော ဇာတ်တော်ကြီး၊ ချစ်ဦးညိုရဲ့ လင်္ကာဒီပချစ်သူ အစရှိတဲ့ စာအုပ်တွေကို တချို့ ပါးပါး၊ တချို့ အသေးစိတ် လေ့လာဖတ်ရှု ကိုးကားခဲ့ရပါတယ်။ အနည်းငယ် ကွဲပြားမှု၊ မတူညီမှုတွေရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီစာအုပ်တွေကို ဖတ်ရှုကိုးကားတယ်ဆိုပေမယ့် အာနန်ရဲ့ ခေတ်သစ်အရေးအဖွဲ့ကို သတိပြုပြီး အာနန်ရဲ့လေကို တတ်စွမ်းသလောက် အမိဖမ်းပြီး ဘာသာပြန် ပါတယ်။ အာနန်ဟာ အသူရာမှာ ဇာတ်လမ်းကျောရိုးအပြင် အတွေးအခေါ် ဆိုင်ရာ ဒဿနသဘောတရားတွေကို တော်တော်လေး ထည့်ရေးထား ပါတယ်။ စာရေးဆရာရဲ့ သဘောထား၊ ခံယူချက်၊ အမြင်စတာတွေကိုလည်း ထည့်ရေးထားပါတယ်။ ဝေါဟာရစကားလုံးတွေကို ရေလဲသုံးထားပါတယ်။

အဓိပ္ပာယ်တူသည့်တိုင်အောင် မတူတဲ့ ဝေါဟာရတွေကို သုံးထားပါတယ်။ အကြောင်းအရာတချို့ကို ထပ်ကာထပ်ကာလည်း ရေးပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာသာပြန်တဲ့အခါမှာလည်း ဝေါဟာရ စကားလုံးတွေကို ကိုယ်စွမ်း ရှိသလောက်အမျိုးမျိုးသုံးပြီးပြန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ကျွန်တော်ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစားတယ်ဆိုစေကာမူ မူရင်းစာရေးဆရာရဲ့လေကို အကုန်ဖမ်းမိဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်လို စာပေလောကထဲ ဝင်ကာစ လူတစ်ယောက်အတွက် ပိုလို့တောင် ခက်ခဲပင်ပန်းပါတယ်။ ကျွန်တော် မသိသေးတဲ့အရာတွေ အများကြီးပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော် ကြိုးစားထားပေမယ့် အမှားအယွင်းတွေ ရှိနေမှာသေချာပါတယ်။ အဲ့ဒီ အတွက်လည်း ကျွန်တော့်စာကိုဖတ်သူများက နားလည်ခွင့်လွှတ်ကြ လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ရာမှာ ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ရမယ့် သူတွေ ရှိပါတယ်။ တစ်ယောက်က သက္ကတ ဝေါဟာရတွေကို အသံဖလှယ် တာနဲ့ပက်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အွန်လိုင်းကနေ အများကြီးကူညီပေးခဲ့တဲ့ သူဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နာမည်ရေးမထားလို့ သူဘယ်သူလဲ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ စကားလည်းမပြောဖူးပါဘူး။ သူကလည်း ဘယ်သူဆိုတာ မပြောပါဘူး။ ဒီအမှာစာကနေ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပါရစေ။ နောက်တစ်ယောက်က မုံရွာက ဆရာဦးကျော်မိုးဝင်းသန့် ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာက ဒီ အသူရာစာအုပ်အတွက် စာလုံးပေါင်းသတ်ပုံနဲ့ ဝါကျ အထား အသိုတွေကို သေချာဖတ်ပြီး စိစစ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဇွဲအတွက် ဆရာ့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုပါတယ်။ နောက်ထပ် ကျေးဇူးတင်ရမယ့် သူကတော့ ကျွန်တော့်လို လူသစ်တစ်ယောက်ကို စာပေအကျိုးကို ရှေးရှုပြီး ထုတ်ဝေပေးခဲ့တဲ့ စာပေလောက စာအုပ်တိုက်ဖြစ်ပါတယ်။ စာပေလောက ကို ကျေးဇူးအထူးတင်မိပါတယ်။

ကေ

ကျေးဇူးတင်လွှာ

အသူရာ စာအုပ်အတွက် ကျေးဇူးတင်စရာ လူအများကြီးရှိပါသည်။ ပထမဦးဆုံးအနေနှင့် အိန္ဒိယ မော်ကွန်းကဗျာများ၏ ပဉ္စလက်ကမ္ဘာကို လှစ်ဟပေးခဲ့သော ကျွန်တော်၏ ကွယ်လွန်သူမိဘနှစ်ပါးဖြစ်သည့် သျှီလနီးလက်ကန်တန်နှင့် ချယ်လမ်မာလနီးလက်ကန်တန်တို့ကို ကျေးဇူးများစွာတင်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ညီရင်းအစ်ကိုများဖြစ်ကြသော လိုကနသန်နှင့် ရာယန်ဒြန်တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော့်မိဘများ၊ အိမ်နီးနားများနှင့်အတူ အိန္ဒိယဒဿန၊ မော်ကွန်းကဗျာများနှင့် ရိုးရာပုံပြင်များကို ဆွေးနွေးငြင်းခုံကြရင်း ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းသော ညနေခင်းများစွာကို ဖန်တီးပေးခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ဟူ၍ ဖြစ်လာဖို့အတွက် လူအနေနှင့်ရော စာရေးဆရာအနေနှင့်ပါ ပါဝင်ပေးခဲ့ကြသော ကျွန်တော်၏ညီမဖြစ်သူ ချန်ဒြိကာနှင့် သူ၏ခင်ပွန်းပါရာမယ်သွရန် တို့၏အခန်းကဏ္ဍကိုလည်း အသိအမှတ်မပြု၍ မရနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်၏တူမများ ဖြစ်ကြသည့် ဒီဝယ၊ ရာခီနှင့် တူလေး ဒီလိ တို့ထံမှ မတောင်းဆိုဘဲနှင့်ရရှိခဲ့သည့် မသင့်လျော်သော၊ တစ်ခါတစ်ရံ ရွတ်နောက်နောက် နိုင်သော ဝေဖန်မှုများက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ကူးယဉ် အတွေးနွံထဲတွင် နစ်မနေအောင် တားဆီးခဲ့ပါသည်။ သို့မဟုတ်ပါက ထိုအတွေးမျိုးထဲကို ကျွန်တော် ရောက်ရောက်သွားတတ်ပါသည်။ ၂၅ နှစ်ကြာပေါင်းသင်းလာခဲ့သော ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း စန်တို့ရှိ ပရဘာဟူနှင့် မကြာခဏ အပူတပြင်း ဆွေးနွေးငြင်းခုံမှုများမရှိခဲ့လျှင် (ထိုဆွေးနွေးမှုများကို ကျွန်တော် ယခုအချိန်အထိ သဘောကျနေဆဲဖြစ်ပါသည်။) ကျွန်တော့်

စာအုပ်ကပုံသဏ္ဍာန်ပေါ်လာမည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်၏ပထမစာမူကြမ်းကို အပတ်တကုတ် ကြိုးစားပြင်ပေးခဲ့သော လက်ရှိမီနိုင်ရာနှင့် နောက်ဆုံးစာမူ ကြမ်းကိုဖတ်၍ ပြင်ပေးခဲ့သော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေ ပရမ်ဂျီတို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံးကို အချိန်ယူဖတ်ရှုပြီး စာလုံး အကျအပေါက် အမှားအယွင်းများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထောက်ပြပေးခဲ့ သော ရာဂျီပရာကက်ရှ် ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ရာဝဏနှင့်ဘဒ္ဒရာတို့ကို စကားပြောခွင့်ပေးခဲ့သည့်အတွက် လက်စတု အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ လက်စတု၏ အယ်ဒီတာ့အာဘော် ဒါရိုက်တာ ချန်ဒြာလက်ခါ မိုင်ကြာ၏ အားပေးမှုမှာ အံ့မခန်းဖြစ်သလိုကျေးဇူးလည်းအထူးတင်မိပါသည်။ သူ၏ပံ့ပိုးကူညီမှုနှင့် လမ်းညွှန်မှုမပါခဲ့လျှင် အသူရာသည် ကျွန်တော့်ကွန်ပျူတာထဲတွင် အိပ်နေသော စကားလုံးအနည်းငယ်မှတစ်ပါး ဘာမှဖြစ်လာနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ပွဲဦးထွက် စာရေးဆရာတစ်ဦး၏ စာမူကြမ်းကို ကြိုးစားပမ်းစား ပြင်ဆင်တည်းဖြတ်ခဲ့ရသော အန်ဒြီရာဘာတွန်ဆိုဇာအား စိတ်အရှည်ဆုံးဆုကို ပေးရမည်ဖြစ်ပါသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းသော မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းအတွက် မစ်ရှ်တာရိုင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ သရုပ်ဖော်ပုံများအတွက် အမ်ပလီခရီရေးရှင်း စတူဒီယိုမှ စုဘူးနှင့် အာရှော့တို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝလက်တွဲဖော် အပန်း၏ ပံ့ပိုးမှု၊ မေတ္တာနှင့် အားပေးမှုများမပါရှိခဲ့လျှင် ဤစာအုပ် ဖြစ်လာနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ပွေ့ဖက်၍ ကျေးဇူးတင်ရပါမည်။ ကျွန်တော်ရေးသော ဇာတ်လမ်းများထက် ကျွန်တော်ပြောသော ဇာတ်လမ်းများကို ပို၍စိတ်ဝင်စားသော ကျွန်တော်တို့၏ ဆိုးပေလေးနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် သမီးအာနန်ယနှင့် သား အာဘဟီနာမ်တို့ကို တစ်ထောင့်တစ်ည အချိန်များအတွက် တစ်ထောင့်တစ်ည ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းများ ပြောပြရတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ပုံပြင်ပြောခြင်းအစဉ်အလာကို နှစ်ပေါင်းသုံးထောင်ကျော် ရှင်သန်အောင်ထိန်းသိမ်းလာခဲ့သော အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ အမည်မသိ ပုံပြင်ဆရာများကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်တိုင်းပြည်နှင့် တိုင်းပြည်၏ မကုန်မခန်းနိုင်သော ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ဒဏ္ဍာရီ ရတနာ သိုက်ကြီးအတွက် ကျေးဇူးအတင်ဆုံးဖြစ်ရပါသည်။

ရှင်းလင်းချက်

အသူရာစာအုပ်သည် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းအနေဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားခြင်းသက်သက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သရုပ်ဖော်ထားသည့် ဇာတ်ကောင်များအားလုံးမှာ ဝတ္ထုဇာတ်ကောင်များသာဖြစ်ပြီး အသက်ရှင်သူ သေဆုံးသူ လူပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တူညီခဲ့သည်ရှိသော် တိုက်ဆိုင်မှုသက်သက်သာဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူသည် ဇာတ်လမ်းအတွက် အထောက်အကူဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်၍ သင်္ကေတဆိုင်ရာ အမည်များ၊ ရက်စွဲများနှင့် အဖြစ်အပျက်များကို အသုံးပြုထားပါသည်။ အခြား မည်သည့်အရာကိုမျှ ညွှန်းဆိုရန် ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါ။ ဤစာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာသည် စာရေးသူ၏ တစ်ဦးတည်းသော ထုတ်ဖော်ပြောဆိုမှု၊ စာရေးသူ၏ ထင်မြင်ချက်နှင့် စိတ်ကူးစိတ်သန်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျမ်းတစ်စောင်ကဲ့သို့ မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုလိုပါ။ ဤစာအုပ်သည် ထုတ်ဝေသူ၏ အမြင်များကို တင်ပြထားသလို မည်သို့မျှလည်း ထောက်ခံသည်ဟုဆိုမထားပါ။ ထုတ်ဝေသူသည် ဤစာအုပ်တွင်ဖော်ပြထားသော အချက်အလက်များ၏ ပြည့်စုံမှု၊ တိကျမှန်ကန်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုယ်စားမပြုသလို အာမလည်း မခံပါ။ ဤစာအုပ်သည် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းသာဖြစ်ပြီး မည်သည့်ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ညွှန်ကြားမှု၊ ထောက်ခံမှုကိုမျှ မရည်ရွယ်ကြောင်းကို စာဖတ်သူအား မေတ္တာရပ်ခံအသိပေးအပ်ပါသည်။

အိန္ဒိယဒဏ္ဍာရီများ၏ပဉ္စလက်ကမ္ဘာကိုလှစ်ဟပြခဲ့သောကျွန်တော်၏
ကွယ်လွန်သူမိဘနှစ်ပါးဖြစ်သည့် သျှီလနီးလက်ကန်တန်နှင့်ချယ်လမ်မာလ
နီးလက်ကန်တန်သို့။

စာရေးသူအကြောင်း

ကျွန်တော့်ကို ကေရာလပြည်နယ် ကိုချီ (Cochin) မြို့အစွန်ရှိ သရီပူနီသူရ (Thripoonithura) ဟုခေါ်တွင်သည့် ထူးခြားသော ရွာလေးတစ်ရွာတွင် မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။ အာနာကူလမ် (Ernakulam) ပြည်မကြီး၏အရှေ့ဘက်၊ ဝမ်ဘနာဒ် (Vembanad) ရေကန်၏ အခြားတစ်ဖက်တွင်ရှိသော ဤ ရွာလေးမှာ ကိုချီ တော်ဝင်မိသားစု၏ ရာဇဌာနီအဖြစ် ထူးခြားချက် ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင်ရာနှင့်ချီသည့်ဆန်းကြယ်သောဘုရားကျောင်းကြောင့် ပို၍ လူသိများပါသည်။ ဤမြို့မှထွက်ပေါ်ခဲ့ဖူးသည့် အမျိုးမျိုးသော ဂန္ထဝင်အနုပညာရှင်များနှင့် ဂီတကျောင်းကြောင့် ပို၍ ထင်ရှားပါသည်။ ဘုရားကျောင်းများဆီမှ ချန်ဒါဗုံများ၏ သာယာညှင်းပျောင်းသော စည်းချက်သံများနှင့် တေးဂီတကျောင်း၏ ကြမ်းတမ်းသောနံရံများပေါ်မှ ပျံ့လွင့်ပြေးလာသော ပုလွေဂီတသံစဉ်များကို နားထောင်ရင်း ကုန်ဆုံး ခဲ့ရသော ညနေပေါင်းများစွာကို ကျွန်တော် သတိရနေမိပါသည်။ သို့ရာတွင် အရှိန်အဟုန်ဖြင့်ကျယ်ပြန့်လာနေသော ကိုချီမြို့သည် ယခင်ကမ္ဘာဟောင်းက ကျန်ရှိနေသေးသော ညှို့ဓာတ်၏ အငွေ့အသက်များကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက် ပါသည်။ ရွာလေးမှာ ထူးထူးခြားခြားမရှိလှဘဲ သာမန် တောမကျမြို့မကျ အနေအထားဖြင့် အစက်အပျောက်လေးများသဖွယ် များပြားလှသော အိန္ဒိယ၏ အခြားနေရာများကဲ့သို့ပင် ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ ဘုရားကျောင်းများ ရှိသောရွာလေးတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သူဖြစ်သောကြောင့် ရာမယဏကို စွဲလန်းခဲ့သည်ဆိုလျှင် ထူးဆန်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။ သရော်ချင်စရာ

ကောင်းသည်မှာ ဇာတ်လမ်းကြီးထဲမှ သူရဲကောင်းမဟုတ်သော အဓိက ဇာတ်ဆောင် ရာဇဏနှင့် သူ၏လူများဖြစ်ကြသော အသူရာလူမျိုးစုများကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားခဲ့မိသည်။ သူတို့၏ ပဉ္စလက်ကမ္ဘာအကြောင်းကို ကျွန်တော်တွေးနေမိသည်။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်တော့်စိတ်စွဲလမ်းမှုက မိသားစုတွေ့ဆုံပွဲများအတွင်း ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းသော ကျွန်တော့် အရိုးတော်များကို မခံချိမခံသာဖြစ်အောင်နှင့် ဒေါသဖြစ်အောင် စနောက် ပြောဆိုသော တခဏတာ အချိန်များမှတစ်ပါး နှစ်ပေါင်းများစွာ ငြိမ်သက် နေခဲ့ပါသည်။ သို့နှင့် ဘဝအချိန်များ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်က အင်ဂျင်နီယာ တစ် ယောက်ဖြစ်လာခဲ့ပြီး အိန္ဒိယ ရေနံ ကော်ပိုရေးရှင်း (Indian Oil Corporation) သို့ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဘင်ဂလော (Bangalore) သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီးနောက် အပနား (Aparna)နှင့် အိမ်ထောင် ကျကာ သမီး အာနန်ယ (Ananya) နှင့် သား အာဘဟီနာဗ် (Abhinav) တို့ ထွန်းကားခဲ့ပါသည်။

သို့သော်အသူရာဇကရာဇ်မင်းသည်ကျွန်တော့်ကိုတစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့ပါ။ ခြောက်နှစ်တိုင်အောင် အိပ်မက်များထဲထိ လာခြောက်လှန့် နေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ လျှောက်လှမ်းနေခဲ့ကာ သူ့ဇာတ်လမ်း ကို ရေးဖို့ တိုက်တွန်းနေခဲ့ပါသည်။ သူ့ဇာတ်လမ်းကိုရေးဖို့ တိုက်တွန်းနေခဲ့ သည်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပါ။ ရာမယဏတွင်ပါဝင်သော ဇာတ်ကောင်ငယ်လေးများသည် အစီအစဉ်မကျဘဲ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဆိုသလို ၎င်းတို့၏ ပင်ကိုယ်ပုံစံမှုများနှင့် ထွက်ပေါ်လာ ကြပါသည်။ ရာဇဏက ဦးဆောင် စေ့ဆော် ပုံဖော်ပေးခဲ့သော အသူရာ သာမန်အရပ်သားတစ်ဦးဖြစ်သူ ဘဒ္ဒရာဋ္ဌလည်း သူ၏ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မတူသော ထူးခြားသည့် ဇာတ် လမ်းတစ်ပုဒ်ရှိပါသည်။ ၎င်းတို့နှစ်ဦး၏ ဇာတ်လမ်းများမှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းသုံးထောင်ကျော်က အာရှတစ်ဝိုက်၌ ပြောဆိုနေခဲ့ကြသည့် ထောင်နှင့်ချီသော ရာမာယဏဇာတ်လမ်းများနှင့် ကွဲပြားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤဇာတ်လမ်းမှာ အသူရာတို့၏ဇာတ်လမ်း 'အသူရာယဏ' ဟု ဆိုရမည့် ရှုံးနိမ့်သူတို့၏ အကြောင်းသာဖြစ်ပါသည်။

ဒသမုခ

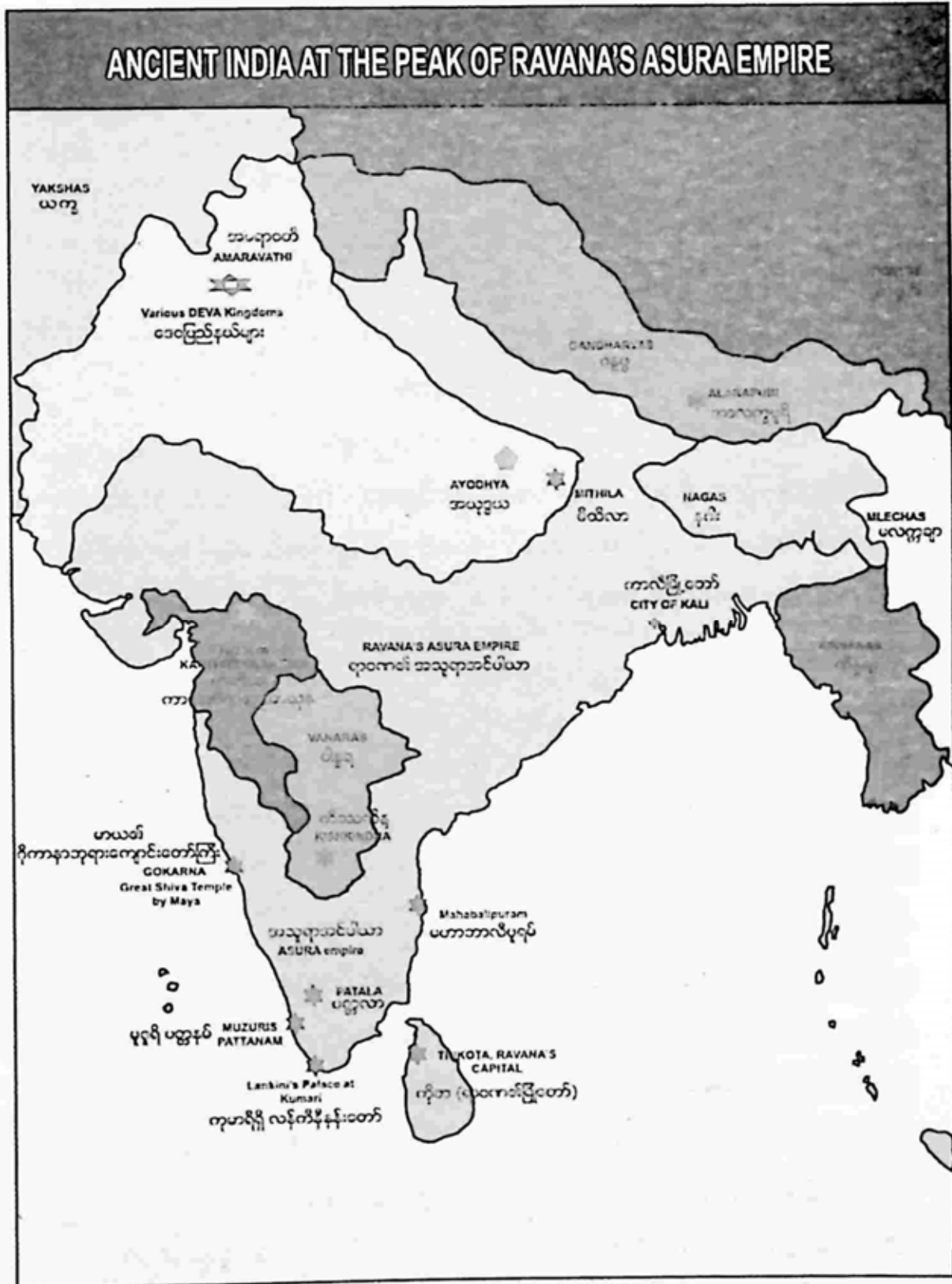
ရာဝဏကို အဘယ်ကြောင့် ဆယ်မျက်နှာရှိသူဟု သရုပ်ဖော်ကြသနည်း

ဦးခေါင်ဆယ်လုံး၊ လက်နက်ကိုင်ဆောင်ထားသော လက်အချောင်း နှစ်ဆယ်နှင့် လူစွမ်းကောင်း မဟုတ်သော အဓိကဇာတ်ကောင်ဖြစ်သည့် ရာဝဏကို အိန္ဒိယနိုင်ငံသားအားလုံးနှင့် အိန္ဒိယဒဏ္ဍာရီ ပညာရှင်များက အကျွမ်းတဝင် ရှိကြသော်လည်း အဘယ်ကြောင့် ဤပုံစံဖြင့် သရုပ်ဖော် ရခြင်းကို အမှန်တကယ် သိရှိသူ အနည်းငယ်သာရှိပါသည်။ ရိုးရာ အိန္ဒိယ အသိဉာဏ်ပညာသည် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ စိတ်ခံစားမှုများကို ထိန်းချုပ်ရာတွင် အရေးပါစေပြီး အသိဉာဏ်ပညာရှိသူ တစ်ဦးတည်း ကိုသာ အမြင့်မြတ်ဆုံး အန္တိမအရာအဖြစ် သတ်မှတ်ပါသည်။ မဟာဘာလီ ဘုရင်သည် ဒေါသ၊ မာန၊ မနာလိုမှု၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ အကြောက်တရား၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှု၊ တပ်မက်စိတ်နှင့်ရည်မှန်းချက် ဟူသည့်အခြားသောအခြေခံစိတ်ခံစားမှုကိုးခုကိုရှောင်ကြဉ်ရန်ရာဝဏကို အကြံပေးခဲ့ပြီး အသိဉာဏ် တစ်ခုတည်းကိုသာ မြတ်နိုးရမည်ဟု ဆိုလေ သည်။ အိန္ဒိယဝိညာဏဂုရုများသည် အတ္တကိုအောင်နိုင်ရန် လိုအပ် ကြောင်းကိုအမြဲအလေးပေးပြောကြားပြီး ထိုစိတ်ခံစားမှုများမှာစိတ်ဝိညာဉ် မြင့်တက်ခြင်း၏အကျိုးကို ပျက်ပြားစေသည်ဟု ယူဆခဲ့ကြပါသည်။

သို့ရာတွင် ပြီးပြည့်စုံသော လူသားတစ်ဦးဖြစ်ရန်အတွက် ဤ စိတ် ခံစားမှုဆယ်ခုလုံးကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့လိုအပ်ကြောင်းရာဝဏကမဟာဘာလီကို

တုံ့ပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဒဏ္ဍာရီများက ရာဝဏကို ဒသမုခ ‘ဆယ်မျက်နှာ ရှိသောသူ’ အဖြစ် သရုပ်ဖော်ပြီး လက်အချောင်းနှစ်ဆယ်ကို စွမ်းပကား နှင့် တန်ခိုးအာဏာအနေဖြင့် ဖော်ပြသည်။ ရာဝဏသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြီးပြည့်စုံသော လူသားတစ်ဦး၏ စံနမူနာအဖြစ် မြင်သည်။ မြင့်မြတ်ခြင်း အပေါ် ဟန် ဆောင်ခြင်းမျိုး သို့မဟုတ် လူမှုရေး ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စံနမူနာများဖြင့် ထိန်းချုပ်ကန့်သတ်ထားခြင်းမရှိပေ။ အခြား လူသားများ ကဲ့သို့ အကောင်းအဆိုး ဒွန်တွဲနေသူဖြစ်ပြီး သဘာဝကဖြစ်စေချင်သည့် လူသားတစ်ဦးအတိုင်း နေသူဖြစ်သည်။ လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်းက ဤ သည်မှာ ရာမ၏ပုံသဏ္ဍာန်ဟု ပိုင်းခြားကန့်သတ်ပြနိုင်သော်လည်း အခြား ကိုးမျက်နှာရှိသော ရာဝဏကိုမူ ပိုင်းခြားကန့်သတ်၍ပြခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင် ကြပေ။ ထို့ကြောင့် ရာမကို ဘုရား အဖြစ်မြင်နိုင်ပြီး ရာဝဏကို ပို၍ ပြီးပြည့်စုံသော လူသားတစ်ဦးအဖြစ်မြင်နိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ မော်ကွန်း ဇာတ်လမ်းရှည်ကြီးများသည် ပြင်းပြတပ်မက်စိတ်တို့ကို မထိန်းချုပ် နိုင်သော၊ ဘဝကိုဖက်တွယ်ကာ ဘဝအရသာကို ခုံမင်သော လူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကို သရုပ်သကန်ပြုရာတွင် ရာဝဏ၏ ဦးခေါင်းဆယ်လုံးကို အသုံးပြုဖော်ပြကြသည်။

မြေပုံပြနေရာများ

YAKSHAS	- ယက္ခ
AMARAVATI	- အမရာဝတီ
DEVA KINGDOMS	- ဒေဝပြည်နယ်များ
GANDHARVAS	- ဂန္ဓဗ္ဗ
ALAKAPURI	- အာလက္ခပူရီ
CHINESE	- တရုတ်
NAGAS	- နဂါး
MLECHAS	- မလက္ခဗျာ
KINNARAS	- ကိန္နရာ
CITY OF KALI	- ကာလီမြို့တော်
RAVANA'S ASURA EMPIRE	- ရာဝဏ၏ အသူရာအင်ပါယာ
ASURA EMPIRE	- အသူရာအင်ပါယာ
AYODHYA	- အယုဒ္ဓယ
MITHILA	- မိထီလာ
HEHEYA KARTAVIRYA ARJUNA	- ဟိဟိယ ကာတာဝီရာယ အာယုန
VANARAS	- ဝါနုရ
KISHKINDHA	- ကိသကိန္ဒ
GOKARNA GREAT SHRINE TEMPLE BY MAYA	- မာယ၏ ဂိုကာနာဘုရားကျောင်းကြီး
PATALA	- ပတ္တလာ
MAHABALIPURAM	- မဟာဘာလီပူရမ်
KOTA, RAVANA'S CAPITAL	- ကိုတ (ရာဝဏ၏မြို့တော်)
MUZIRIS PATTANAM	- မူဇရီ ပတ္တနမ်
LANKINI'S PALACE AT KUMARI	- ကုမာရီရီ လန်ကီနီနန်းတော်

၁။ နိဂုံး

ရာဝဏ

မနက်ဖြန်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဈာပနဖြစ်လေ၏။ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အား
 ခွေးလေခွေးလွင့် တစ်ကောင်ကဲ့သို့ပင် မြှုပ်နှံမည်လား။ ဘုရင်တစ်ပါး
 ဖြစ်ခဲ့သူ တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဘုရင်နှင့်လျော်ညီအောင် အခမ်းအနား
 ပြုလုပ်လေမည်လားဆိုသည်ကို ကျွန်ုပ်မသိ။ သို့ရာတွင် အရေးကြီးသည်တော့
 မဟုတ်။ တောခွေးတို့၏ သွားလာလှုပ်ရှားသံများကို ကျွန်ုပ်ကြားနေရ၏။
 ၎င်းတို့မှာကျွန်ုပ်၏မိသားစုနှင့်ရောင်းရင်းများကိုစားသောက်ရင်းရှုပ်ယှက်
 ခတ်နေကြလေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာက ကျွန်ုပ်ခြေထောက်ပေါ်သို့ ရွစ်ရွစ်
 နှင့် တက်လာလေ၏။ မည်သို့သောအရာနည်း။ ကျွန်ုပ်၌ ခေါင်းထောင်ဖို့ပင်
 အင်အားမရှိတော့။ အမွေးမည်းများနှင့် မြေကြွက်ကြီးတွေပင် ဖြစ်တော့သည်။
 လူ့အန္တတွေက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သတ်ဖြတ်သောကိစ္စ ပြီးသွား
 သည့်နောက်တွင် ၎င်းတို့က စစ်တလင်းမြေကို အနိုင် သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြလေ
 သည်။ လွန်ခဲ့သောဆယ့်တစ်ရက်က ပွဲတော်ရက်များအတိုင်း ယနေ့က
 ၎င်းတို့အတွက်တော့ ပွဲတော်ရက်ကြီးပင်။ ပုပ်သိုးနေသောအသားနံ့များ၊
 သွေးပြည်နံ့များ၊ ကျင်ငယ်နံ့နှင့်လူသေအနံ့တို့ကထောင်းထောင်းထလျက်
 ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ရန်သူများနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ အနံ့များပင်ဖြစ်တော့သည်။
 သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ ယခုအချိန်၌ ဘယ်အရာမှ ကိစ္စမရှိတော့။ ကျွန်ုပ်
 သည်လည်း မကြာခင် ဝင်သက်ထွက်သက် ရှိတော့မည်မဟုတ်။ နာကျင်မှု
 ကပြောမပြတ်အောင် ရှိလှသည်။ ၎င်း၏သေနိုင်လောက်သော မြားချက်
 က ကျွန်ုပ်ဝမ်းမိုက်အောက်ကို ထိမှန်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သေရမည်ကိုမကြောက်။ ယခုပင် သေခြင်းတရားကို အချိန်အတော်ကြာအောင် တွေးနေမိခဲ့သည်။ ပြီးခဲ့သောရက်အနည်းငယ်ကပင် ထောင်ပေါင်းများစွာသောလူတို့ သေဆုံးခဲ့ရ၏။ အပြောကျယ်သော ပင်လယ်ပြင်တစ်နေရာ၌ ကျွန်ုပ်၏ညီတော် ကုမ္ဘီမှာ ငါးမန်းတို့ကိုကန်ဖြတ် စားသောက်ခြင်းကိုခံရပြီး သေပွဲဝင်ခဲ့ရရှာ၏။ မနေ့က သားတော်မေဃနာဒ၏ အလောင်းစင်ကို ကျွန်ုပ်မီးရှို့ခဲ့ရသည်။ မနေ့ကလား တစ်နေ့ကလေးလား။ အချိန်တွေကို စဉ်းစားနိုင်စွမ်းမရှိတော့။ များစွာသောအရာတို့၏မှတ်ဉာဏ်သည်လည်း ပျောက်ဆုံးခဲ့လေပြီ။

စကြဝဠာ၏အဝေးဆုံးတစ်နေရာဝယ် ထီးတည်းသော ကြယ်တစ်စင်းသည် ဘုရားသခင်၏ မျက်လုံးတော်အလား တလက်လက်တောက်ပနေလေ၏။ အရှင်သီဝ၏တတိယမျက်လုံးတော်နှင့် ပို၍အလားသဏ္ဍာန်တူ၏။ အရာအားလုံးကို သိမ်းကြုံးယူနိုင်စွမ်းသော ဖျက်ဆီးနိုင်စွမ်းသော တတိယမျက်လုံးတော်။ ကျွန်ုပ်ချစ်သော လင်္ကာမှာ ပျက်စီးခဲ့ရလေပြီ။ တစ်ခါက လှပခဲ့သောတိုင်းပြည်၏ မီးစာကုန်ဆီခန်းအခြေအနေများကို ကျွန်ုပ် မြင်ယောင်နေဆဲဖြစ်၏။ မြို့တော်ကြိုကောဋ္ဌသည် ကမ္ဘာပေါ်၌ အခမ်းနားဆုံး မြို့တော်ဖြစ်တော့သည်။ အခမ်းနားဆုံးဟုဆိုရာတွင် မျောက်လူသားလာရောက်၍ မီးလောင်တိုက်မသွင်းခင်အချိန်အထိဖြစ်သည်။ ကြိုကောဋ္ဌသည် ရက်ပေါင်းများစွာ မီးလောင်ကျွမ်းနေခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင် မျောက်လူသားတို့က ဆရာသခင်တို့နှင့်အတူရောက်ရှိလာပြီး အရာအားလုံးကိုဖျက်ဆီးလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ထံ သေဆုံးခြင်း၊ ပျက်သုဉ်းခြင်း၊ ရှုံးနိမ့်ခြင်း အလုံးစုံကို သယ်ဆောင်လာသူမှာ မျောက်လူသား ဟနုမာန်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

ထိုအကြောင်းကိုဝေဝိုက်ကာကျွန်ုပ်မပြောလိုပြီ။ ထိုမျောက်လူသားကို ကျွန်ုပ်၏သားတော် ဖမ်းဆီးရမိကတည်းက ကျွန်ုပ်သတ်လိုက်သင့်သည်။ သို့မဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်ကို ကြိတ်ကြံစည်နေသူ ညီတော်၏စကားကိုမှ နားယောင်ခဲ့မိသည်။ သို့ရာတွင် သစ္စာဖောက်ခြင်း ပုန်ကန်ခြင်းမှာ အသူရာတို့အတွက်ဆန်းသည်တော့မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်ကိုကန့်အခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏တိုင်းသူပြည်သားများနှင့် ညီတော်များသည် ကျွန်ုပ်အား ထာဝစဉ် ချစ်မြတ်နိုးကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် မိုက်မဲစွာယုံကြည်မိခဲ့၏။ သစ္စာဖောက်ခံရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမျှ မတွေးမိခဲ့။ ကျွန်ုပ် ရယ်ချင်မိသည်။ သို့ရာတွင်

အူများက ပန်းခွေတစ်ခွေလိုပြန်ကျနေချိန်၌ ရယ်ဖို့ဆိုသည်မှာ လွယ်လှသည်တော့မဟုတ်။

ကျွန်ုပ်၏မြို့တော်ဆီမှ ပျော်ရွှင်ရယ်မောသံများ လွင့်ပျံ့လာ၏။ ရန်သူများ အောင်ပွဲခံနေခြင်းပင်။ မျောက်လူသားများမှာ တြိကောဋ္ဌကို မွေနှောက်လှယက်ရင်း ခြေချင်းလိမ်နေကြပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဘုရားကျောင်းများကိုလည်း ထွင်းဖောက်ခိုးယူကြလိမ့်မည်။ စပါးကျိများကိုလည်း မီးရှို့ကြလိမ့်မည်။ စာသင်ဆောင်များ၊ ဆေးကုသဆောင်များလည်း မီးသင့်ကြတော့မည်။ ထိုကိစ္စမှာ အနိုင်ရသူအဖွဲ့၏ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်သာဖြစ်၏။ အောင်မြင်ခြင်း နတ်သမီးက ကျွန်ုပ်ကို စောင့်ရှောက်ဖေးမချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ဒေဝတို့၏ များပြားလှသောရွာများကို ထိုနည်းအတိုင်းပြုလုပ်ခဲ့ကြ၏။ သာလို့တောင်ဆိုးခဲ့သေး၏။ အရုပ်ဆိုးသော မျောက်များသည် ကျွန်ုပ်၏ မောင်းမဆောင်များထဲ ဝင်ကြမည်မှာ သေချာသည်။ တစ်စုံတစ်ရာမဖြစ်ပွားခင်မှာ ကျွန်ုပ်မိဖုရား၌ ချောက်ကမ်းပါးစွန်းမှ ခုန်ချရမည်ဆိုသည့် အသိလောက်တော့ ရှိမည်ဟုမျှော်လင့်ရ၏။ ယခုအချိန်မှ ကျွန်ုပ်ဘာမှမထိန်းချုပ်နိုင်တော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်မျက်နှာပြင်၌ သေခြင်း၏ ပူလောင်သော အသက်ရှူသံကို ခံစားနေရ၏။ တောခွေးများ လာနေကြလေပြီ။ ၎င်းတို့သည် ကျွန်ုပ်ခန္ဓာကို ဘယ်အပိုင်းမှစ၍စားကြမည်နည်း။ သွေးထွက်နေသေးသော အူများမှစတင်ကာစားကောင်းစားကြလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်ဝတ်ဆင်ထားသည့် ချပ်ဝတ်ကိုစားမိသောခွေးမှာ လည်မျို၌တစ်ဆို့နေလေမည် လားဟုတွေးရင်း ပြုံးလိုက်မိ၏။ တောခွေးတစ်ကောင်သည် ကျွန်ုပ်၏ပါးပြင်ကိုသွားများဖြင့် ကိုက်သွင်းလိုက်ပြီး အသားတစ်ပါအောင် ဆွဲစုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်လေပြီ။ ဒီလောင်းကြေး၌လည်း ကျွန်ုပ်ရှုံးခဲ့ပြန်ပြီ။ သင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်ကို မျက်နှာမှစစားကြလေတော့မည်။ မြေကြွက်များကမူ ခြေချောင်းများကို တတိတိ ကိုက်ဖြတ်နေကြလေ၏။

ကျွန်ုပ် ရာဝဏ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သောခရီးမှာ ရှည်လျားလှ၏။ ယခု ကျွန်ုပ်၌ တောခွေးများနှင့် ရင်ဆိုင် နေရသည့် ဤတိုက်ပွဲမှလွဲ၍ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်စရာဘာမျှမရှိတော့။ မနက်ဖြန်၌ လမ်းများတစ်လျှောက်တွင် လူတွေစီတန်းကာသွားကြလိမ့်မည်။ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်ဦးခေါင်းကိုတိုင်တွင် ချိတ်ကာ ကျွန်ုပ် မြင်းရထားစီးပြီးသွားခဲ့သော လမ်းတစ်လျှောက်၌ပင် လှည့်လည်ပြသကြလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်၏တိုင်းသူပြည်သားများကထိတ်လန့်

ခြင်း ဝမ်းသာခြင်းတို့ဖြင့် ကြိတ်ကြိတ်တိုး ကြည့်ရှုကြပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ် လူများအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ကောင်းကောင်းသိ၏။ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ပွဲ ဖြစ်ချိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ် နားမလည်နိုင်တာ တစ်ခုရှိသည်။ ရာမသည် အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်လဲကျချိန်တွင် ရောက်လာကာ အထက်မှအုပ်မိုးရပ်နေရသနည်း။ ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်ကို ကောင်းချီးပေးနေသည့်အလား ကျွန်ုပ်၏အထက်မှ ရပ်လျက် ရှိ၏။ ရာမသည် သူ၏ညီတော်အား ကျွန်ုပ်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ပညာအရှိဆုံးသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကြီးမြတ်သော ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ထံမှ မင်းလုပ်အုပ်ချုပ်သော အတတ်ပညာကို သင်ယူပါလေဟု ပြောဆို၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်ုပ် အုပ်ချုပ်မှုကောင်းခဲ့၍ ကျွန်ုပ်တိုင်းပြည်က တစ်စစီ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ စစ်သည် တို့၏အလောင်းများ မီးလောင်နေသည့်အနံ့ကို ကျွန်ုပ်ရ၏။ ယခုအချိန်ထိ ကျွန်ုပ်လက်ပေါ်မှ သားတော်မေဃနာဒ၏ အေးစက်ပြီး အသက်ကင်းမဲ့ နေသော ခန္ဓာကိုခံစားနေမိ၏။ တငွေငွေနှင့်လှိုက်လောင်နေသော ကြံကောဋ္ဌ မြို့၏ညောင်နံ့က ကျွန်ုပ်၏အသိဉာဏ်များကို ပိတ်လှောင်မွန်းကြပ်စေခဲ့ လေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ထို ရဲမက်စစ်သည်နှစ်ဦးနှင့် ၎င်းတို့၏မျောက်လူသား များထံမှ တိုင်းသူပြည်သားများကို မကယ်တင်နိုင်ခဲ့ချေ။ ဒါကိုပင် ရာမက ကျွန်ုပ်ကို ကြီးမြတ်သောအုပ်ချုပ်သူဟု ဆိုသတဲ့လေ။ ရွဲ့ပြောသည်ဆိုလျှင် လည်း ကျေးဇူးတင်ရပေမည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရန်သူကိုလည်းရယ်ချင်မိ၏။ ယခု ကျွန်ုပ်ပတ်ပတ်လည်တွင် ခေါင်းပြတ်၊ ခြေလက်ပြတ်ကာ အသက် ကင်းမဲ့နေသူများနှင့် ကျွန်ုပ်ကို ယုံကြည်ခဲ့ကြသည့် လူမိုက်များကိုလည်း ရယ်ချင်မိ၏။ လူသားအားလုံးတန်းတူညီမျှရေးကို အခြေခံကာ တိုင်းပြည်ကို တည်ဆောက်ခဲ့သည့် စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်များကိုလည်း ရယ်ချင်မိ၏။ အမှန်ပင် ရယ်စရာကောင်းတော့သည်။ သို့သော် ထိုအတွက်ကြောင့် တိုင်းပြည်တစ်ပြည် ကျဆုံးရခြင်းတော့ မဟုတ်တန်ရာ။ ကျွန်ုပ် အားကြီး မာန်တက်ဆောင်ရွက်ခဲ့၏။ နတ်ဘုရားများတင်မက ၎င်းတို့၏ အပေါင်းအပါ များနှင့်ပါ တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။ ရယ်မောရင်းသေဆုံးသွားသောသူများအတွက် ကောင်းကင်ဘုံ၌ နေရာတစ်နေရာရှိလေမည်လော။ မပြောတတ်။

ထို့နောက် ရုတ်တရက်ကြီးရောက်လာကြသော တောခွေးများနှင့် မြေကြွက်များမှာ ရုတ်တရက်ကြီးပင် ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားကြလေ

၏။ ညဉ့်အမှောင်ထက် ပိုမှောင်သော အရိပ်တစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာလေ၏။ တွန့်လိမ်နေသော ဆံစတို့ဖြင့် မဲမှောင်သော ဦးခေါင်းသည် ကျွန်ုပ်မြင်နေရသည့် ထီးတည်းသော ကြယ်တစ်စင်းကို ပိတ်ကွယ်ကာသွားလေသည်။ ထိုသူမှာ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ဆောင်သွားတော့ မည့် သေမင်း ကာလ ဖြစ်လေမလား။ ကျွန်ုပ် မျက်လုံးများကိုကြိုးစား၍ ဖွင့်ကြည့်သည်။ မျက်ခွံများမှာ သွေးတို့ဖြင့်ပိတ်ခဲနေ၍ ဖွင့်မရ။ ကျွန်ုပ် ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ကာ အောင်ဆုအဖြစ် ယူဆောင်သွားမည့် ရာမ၏ နိမ့်ပါးသော ကျွန်တစ်ယောက် ဖြစ်လေမည်လား။ ၎င်း၏မျက်နှာကို ကျွန်ုပ် ကြည့်ချင်မိသည်။ ကျွန်ုပ်၏နောက်ဆုံးအချိန်များ၌ ၎င်း၏မျက်လုံးတို့ကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်ချင်မိသည်။ ထိုတွန့်လိမ်နေသော ဆံစတို့နှင့်ဦးခေါင်းကို ယခင်က တွေ့ဖူးသလော။ ၎င်းကို ကျွန်ုပ် သိပါလေစ။ ၎င်းသည် ကိုယ်ကို

ကိုင်းကာ ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်၏။ အလို ဘယ်သူများလဲလို့။ ဘဒ္ဒရာပါလား။ ကျွန်ုပ်၏ တစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရောင်းရင်းဖြစ်လေတော့သည်။ သို့ရာတွင်၎င်းကိုရောင်းရင်းဟုကျွန်ုပ်ခေါ်ဆိုနိုင်ပါလေစ။ ၎င်းသည်ကျွန်ုပ်၏ ကျွန်စေ။ ဆိုရလျှင် ခြေလျင်စစ်သည်။ သို့ဆိုလျှင် ၎င်းသည် လာရာလမ်း တစ်နေရာ၌ လမ်းပျောက် သွားခဲ့ခြင်းလေလား။ ၎င်းမှာ ကျွန်ုပ်ဘဝထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်လာလိုက် ထွက်သွားလိုက် လုပ်နေတတ်သူ။ တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်ချီကြာအောင် ပျောက်ဆုံးနေသောသူ။ တပ်စုတစ်စုကို ကျွန်ုပ်ဦးဆောင် နေစဉ်အခါ၌ ဘဒ္ဒရာသည် ကျွန်ုပ်လျှို့ဝှက်စခန်း၏ ဝင်ထွက်သွားလာခွင့်ကို ရခဲ့သူဖြစ်၏။ တပ်စုဟုဆိုရာတွင် တော်လှန်ရေးတပ်ဆိုခြင်းထက် လုယက် သောဂိုဏ်းဂဏတစ်ခုဟုဆိုခြင်းက ပို၍နီးစပ်လေမည်။ ထို့နောက် ၎င်းသည် ကျွန်ုပ် ကျွန်းငယ်တစ်ခု၏ အရှင်သခင်ဖြစ်စဉ်အခါက ကျွန်ုပ်၏ သီးသန့် အဆောင်တော်များကို ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်ခဲ့၏။ နောက်ဆုံးအိန္ဒိယကို ကျွန်ုပ် အုပ်စိုးစဉ် ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာခန်းထဲထိ ဝင်ရောက်ခွင့်ရခဲ့သူ။ ထို့ထက်ပိုပြော ရလျှင် ဘဒ္ဒရာသည် ကျွန်ုပ်၏ ညီတော်များ၊ ကျွန်ုပ်၏ကြင်ရာတော်၊ ကျွန်ုပ် ချစ်ခင်ရသူများ၊ ကျွန်ုပ်၏တိုင်းသူပြည်သားများ မသိရလေအောင် လျှို့ဝှက် ထားသည့်အရာများသာမက ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ်ပင်ဖုံးကွယ်ဝှက်ထားသည့် စိတ်၏ မှောင်မိုက်သော အတွင်းပိုင်းများအထိ ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ဤနေရာ၌ ဘဒ္ဒရာ ဘာများလုပ်နေသနည်း။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း အဘယ်ကြောင့် အံ့ဩဘနန်း ဖြစ်နေရသနည်း။ ဤနေရာသည် အရိပ် တစ်ခုလို လှည့်လည်သွားလာနေသော ၎င်းလိုလူမျိုးအတွက် ဖြစ်ပေတော့၏။ ၎င်း၏ရှိုက်ငိုသံကိုကျွန်ုပ်ကြားနေရသည်။ ဘဒ္ဒရာစိတ်လှုပ်ရှားနေပြီလော။ ၎င်းသည် ဘယ်သောအခါမျှ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်ခြင်းမရှိ။ ယခုမူ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေသကဲ့သို့ ပြုမူလျက်ရှိ၏။ သို့တိုင် ဘဒ္ဒရာတွင် စိတ်ခံစားမှု မရှိသည်ကို ကျွန်ုပ်သိသည်။ ကျွန်ုပ်သိကြောင်းကိုလည်း ဘဒ္ဒရာ ရိပ်စားမိသည်။

“ဘဒ္ဒရာ ကျုပ်ကို ဒီနေရာကနေ ခေါ်ဆောင်သွားစမ်းပါ။ ကျုပ်ကို...” ကျွန်ုပ်၌ အားအင်တို့မရှိတော့လေပြီ။ ဧကန်စင်စစ် ကျွန်ုပ်ပြောဆိုလိုက် သောစကားလုံးများသည် စကားအဖြစ် အပြင်သို့ရောက်သွားလေသလား။ တိတ်ဆိတ်စွာအသက်မဲ့သွားပြီးနောက်လည်ချောင်းထဲ၌ပင်ပျောက်ကွယ် ကာသွားလေသလား ကျွန်ုပ်မသိ။ ကျွန်ုပ်၏ အသက်ဝိညာဉ်သည် ဒီရေ

ကျသလို ယုတ်လျော့လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် ဘဒ္ဒရာသည် ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းအား ၎င်း၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ ပွေ့ပိုက်ထားလေ၏။ ဘဒ္ဒရာထံမှချွေးနံ့ကို ကျွန်ုပ်ရ၏။ ကျွန်ုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကို ထောင့်ပေါင်းစုံမှ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည့် နာကျင်သောမြားချက်များနှင့် မြားဦးမှအဆိပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်၏ သွေးကြောများထဲ၌ ပျံ့နှံ့လျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်ညည်းတွားမိ၏။ ဘဒ္ဒရာသည် ကျွန်ုပ်၏ သွေး၊ ကျွန်ုပ်တိုင်းသူပြည်သားတို့၏သွေး၊ ကျွန်ုပ် အိပ်မက်များ၏သွေး၊ ကျွန်ုပ်ဘဝ၏ သွေးတို့ဖြင့် စိုစွတ်နေသောမြေပြင်ပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်ကို ပြန်ချလိုက်လေ၏။ ပြီးဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းနည်းခြင်း၊ နတ္တိဖြစ်ခြင်းကို ခံစားမိ၏။

“အရှင်အလုပ်ကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် အကျွန် ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ပါမယ် အရှင်၊ စိတ်ကြောင့်ကြမှုမရှိပါနဲ့၊ ငြိမ်းချမ်းစွာသွားပါလေ၊ အကျွန်တို့ရဲ့ မျိုးနွယ်အတွက် အကျွန် လုပ်ဆောင်သွားပါမယ်၊ အရှင်ဆောင်ရွက်တဲ့ နည်းနာတွေနဲ့ ကွဲပြားကောင်း ကွဲပြားနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ စိတ်ထဲမထားပါနဲ့၊ အကျွန်ဟာလည်း တစ်ခါက စစ်သည်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်၊ အခုတော့ အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်ခဲ့ပါပြီ၊ အခုအချိန်မှာ အကျွန်ဟာ ဓားလှံလက်နက်တွေကို ကြောက်ရွံ့နေပါတယ်၊ စစ်ကိုလည်း ကြောက်ရွံ့နေခဲ့ပါပြီ၊ လူမမယ် တစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုသော်မျှ နာကျင်အောင် မလုပ်ရက်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ အကျွန်ရဲ့ နည်းလမ်းတွေက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလှပါတယ်၊ အကျွန်တို့ရဲ့ မျိုးနွယ်အတွက်၊ အရှင်အတွက်၊ အကျွန်အတွက် အကျွန်လက်တုံ့ပြန်ပါမယ်၊ သူပြုခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေအတွက် ရာမဟာ ဒီအတိုင်းနေလို့မရပါဘူး၊ အကျွန်ကို ယုံပါ၊ ငြိမ်းချမ်းစွာသွားပါတော့ အရှင်”

ဘဒ္ဒရာပြောသောအရာများအားလုံးနီးပါးကို ကျွန်ုပ်မကြားရတော့။ ထူးဆန်းစွာပင် ကျွန်ုပ်သည် တည်ငြိမ် အေးချမ်းစွာဖြင့် ဤ မကောင်းသော အနံ့အသက်ရှိသည့်အသုရာထံမှ ကျွန်ုပ်၏ ငယ်ရွယ်စဉ် ကာလများဆီသို့ ရွှေ့လျော့ကာရောက်ရှိသွားပြီး ထောင်သောင်းချီသောပုံရိပ်များ ပေါ်လာလေ၏။ အစောပိုင်းကာလက ကျွန်ုပ်၏ ကြိုးစားရုန်းကန်မှုများ၊ ချစ်ခြင်းနှင့် စွန့်ပစ်ခံရခြင်းများ၏ နာကျင်မှုများ၊ တကွဲတပြားဖြစ်ခြင်းများ၊ တိုက်ပွဲများနှင့် စစ်ပွဲများ၊ တေးဂီတနှင့် အနုပညာများ စသည့်ပုံရိပ်များမှာ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်သန္တာန်ဝယ် အစီအစဉ်မကျ အဓိပ္ပာယ်မရှိစွာဖြင့် တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် ပေါ်လာလေသည်။ ဘဝကဲ့သို့ပင် အဓိပ္ပာယ်မဲ့လှလေတော့၏။

mgjoe.com

ကျွန်ုပ်၏ခြေအစုံကိုထိ၍ ဘဒ္ဒရာဦးညွတ်သည်ကို ကျွန်ုပ်သိလိုက်၏။ ထို့နောက် အဝေးသို့ထွက်သွားလေ၏။ “ဘဒ္ဒရာ....” ဘဒ္ဒရာကို ကျွန်ုပ် ပြန်လာစေချင်၏။ ပြန်လာပြီး ကျွန်ုပ်ကို သမားတော်ထံခေါ်သွားကာ ထွက်နေသောအူများကိုပြန်ထည့်ပေးစေချင်သည်။ တွဲလောင်းကျနေသော ဘယ်ဘက်မျက်လုံးကို မျက်လုံးအိမ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ပေးစေချင်သည်။ တနည်းနည်းဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ထဲသို့ အသက်ကို ဗူးမှုတ်သွင်းပေးစေချင်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပြည်မ၌ရှိသော ဆာယာတောအုပ်များဆီသို့ပြန်သွားကာ လွန်ခဲ့သောနှစ်များစွာက မဟာဘာလီတိုက်ခဲ့သော ပြောက်ကျားစစ်ပွဲကို တိုက်ချင်မိသည်။ အသစ်တဖန်ပြန်စချင်၏။ အရင်ကမှားခဲ့သော အမှားများကို ထပ်လုပ်ချင်သည်။ အရင်လူများကိုပဲ ပြန်ချစ်ချင်သည်။ အရင်ရန်သူများကိုပဲတိုက်ခိုက်ချင်သည်။ အရင်သင်္ဂဟများကိုပဲ မိတ်ဆွေဖွဲ့ချင်သည်။ အရင်မိဖုရားများကိုပဲလက်ထပ်ကာ အရင်သားများကိုပဲ မွေးဖွားချင်သည်။ အရင်ဘဝကိုပဲ အသစ်တဖန် ရှင်သန်ချင်သည်။ ကောင်းကင်ဘုံရှိ ရာမဦးပေးထားသောထိုင်ခုံ၌ ကျွန်ုပ် မထိုင်လို။ ကျွန်ုပ်၏ သာယာလှပသောကမ္ဘာကိုသာ ကျွန်ုပ်လိုချင်သည်။

ထိုအရာများ ဖြစ်မလာမည်ကို ကျွန်ုပ်သိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မဟုတ်။ တစ်ဆယ် ခြောက်ကြိမ် အရွယ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ် အသက်ရှင်နေထိုင်ခဲ့ရသည်ရှိသော် လမ်းဘေးရှိ အချို့သောဘုရားကျောင်းများထဲ၌စုတ်ပြတ်သော အဝတ်အစားများနှင့် ညစ်ပတ်နံ့စော်လျက်ရှိသည့် မျက်လုံးတစ်ဖက် သူတောင်းစားအိုကြီးပမာ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ အရင်နေထိုင်ခဲ့သောဘဝနှင့်ယှဉ်လျှင် ပြဒါးတစ်လမ်းသံတစ်လမ်းဖြစ်နေပေရော့မည်။ ယခုပင် ကျွန်ုပ် သေဆုံးချင်၏။ လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်ကိုအဆုံးသတ်ကာ အဝေးကိုထွက်သွားချင်၏။ မီးလောင်ကျွမ်းနေသော မြို့များသည်လည်း ကိုယ့်ဘာသာဂရုစိုက်ကြလော့။ အသူရာတို့သည်လည်း မိမိတို့စစ်ကိုကိုယ်တိုင်ဆင်နွှဲကာ ဒေဝတို့နှင့် တိုက်ကြလော့။ ကျွန်ုပ်သည်ကား ငယ်စဉ်တောင်ကျေးဘဝကိုပြန်ရောက်ပြီး တစ်ဖန်ပြန်စချင်မိတော့၏။ အရာရာတိုင်းကိုပင် အသစ်တဖန် ထပ်ကာ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ထပ်ကာ.....။

၂။ မျိုးစေ့

ရာဝဏ

မုတ်သုံလေသည် တောင်ကမ်းပါးတစ်ခုတွင် ခနော်နီခနော်နဲ့ တည်ရှိနေသော တဲအိမ်သေးလေး တစ်လုံးကို ဝေ့ဝိုက်ကာ တိုက်ခတ်လျက် ရှိလေ၏။ နောက်တစ်ကြိမ်လေပြင်းတစ်ချက်အဝေ့တွင် တဲအိမ်လေးမှာ ဆာလောင် မွတ်သိပ်စွာစောင့်စားနေသည့် ကမ်းပါးအောက်ရှိ မည်းမှောင်သောရေလှိုင်းများထဲသို့ ထိုးကျသွားတော့မလား ထင်ရ၏။ ကျသွားခဲ့သည်ရှိသော် ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ရေမျောကမ်းတင်ဖြစ်ကာ သေဆုံးခဲ့ကြလိမ့်မည်။ ထိုအတိုင်း နိဂုံးချုပ်ခဲ့လျှင် ပိုကောင်းခဲ့လိမ့်မည်သာ။ သို့ရာတွင် ၎င်းသည် အဆုံး၏အစသာဖြစ်တော့၏။ ကျွန်ုပ်ကို သမိုင်းစာမျက်နှာများမှ ထိုနည်းအတိုင်း ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်မည်လော။ ကျွန်ုပ်၌ တာဝန်တစ်ရပ်ကို ရှုံးနိမ့်ခွင့် မရှိလေရော့သလား။ ၎င်းကို ထိုစဉ်အချိန်က ကျွန်ုပ်မသိခဲ့။ ကျွန်ုပ်သည် သူများကံကြမ္မာကိုဖြည့်ဆည်းပေးရန် မွေးဖွားလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ဦးတစ်ယောက် ဘုရားဖြစ်ဖို့ရာအတွက် မွေးဖွားလာခဲ့သူသာဖြစ်၏။

စိတ်နှမ်းကြေနေသောမိခင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မောင်နှမသုံးယောက်တို့ တိုးဝှေ့ပူးကပ်ကာ နေထိုင်ကြချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ဘက်မှတော်စပ်သောနောင်တော်၏ မေးရောင်များဖြင့် လင်းထိန်နေသည့်နန်းတော်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ နန်းတော်သည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်တော်တော်နီးသည် ဟုဆိုနိုင်သလို တစ်ကမ္ဘာခြားလောက် ဝေးသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်၏။

ကျွန်ုပ်သည် သနားစဖွယ်မိခင်၏ မည်းညစ်နေသော ခြုံထည်နောက်၌ ပုန်းကွယ်ရင်း ထိုနန်းတော်ထဲသို့ တစ်ကြိမ်ရောက်ခဲ့ဖူး၏။ ကျွန်ုပ်၏ ညီတော်များက ကျွန်ုပ်လက်ချောင်းများကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း လိုက်ပါလာကြသည်။ ကျွန်ုပ်၏နှမတော်သည် ဆာလောင်နွမ်းလျနေပြီး ညစ်ပေနေသော အဝတ်စုတ်ဟောင်းတစ်ခုကဲ့သို့ မိခင်ပခုံးထက်၌ ပျော့ခွေကာလိုက်ပါလာလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆင်းရဲ၏။ နွမ်းပါးလွန်း၏။ ကျွန်ုပ်တို့၌ ပေါပေါများများ ရှိသောအရာမှာ ဆင်းရဲခြင်းသာဖြစ်၏။ ငတ်မွတ်ခြင်းသာဖြစ်၏။ ရှက်ရွံ့ခြင်းသာဖြစ်၏။

မတတ်သာသည့်အဆုံး မိခင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ကိုလက်ဆွဲကာ ကမ္ဘာမြေပေါ်၌ အချမ်းသာဆုံးဖြစ်သည့် လင်ပါသား ဓနသခင်ကုဝေရထံ တောင်းရမ်းဖို့အတွက် အရဲစွန့်ထွက်ခဲ့လေ၏။ မူးမေ့လောက်အောင် မွေးကြိုင်နေသည့်အရာများနှင့် တလက်လက်ထနေသော နန်းတော်အလယ်၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခွက်ဆွဲကာရပ်နေခဲ့ကြ၏။ စွန့်ကျဲသည့် အနည်းငယ်မျှသော ရွှေစငွေစများအပြင် ၎င်း၏ကြင်ရာတော်တို့ လှောင်ပြောင်သလိုကြည့်သော အကြည့်များကိုလည်း ရခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏လိုအပ်မှုများသည် ၎င်းအတွက် မပြောပလောက်ဆိုသည့်တိုင် ၎င်း၏ တန်ဖိုးရှိသော အချိန်များကို ကျွန်ုပ်တို့အတွက်အကုန်ခံချင်ပုံမရ။ အကြွေစေ့အနည်းငယ်ကို ဖျတ်ခနဲထည့်လိုက်ရုံဖြင့် လုံလောက်ပြီဟု ထင်ပုံရသည်။ တစ်ရက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ရှိသေးကြောင်းကို ၎င်းအား ကျယ်လောင်ရိုင်းပျစွာ ကျွန်ုပ် သတိပေးဖူး၏။ နောက်ပိုင်း တော်တော်ကြာမှ ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ တောင်းရမ်းခြင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ရပ်ခဲ့ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ပူလောင်ပြင်းပြသောရည်မှန်းချက်မှာ လောဘလွမ်းကာ မောက်မာလောက်အောင် ထည်ဝါလှသော ထိုနန်းတော်မှ အကြီးမားဆုံးသောအရာကို ရရေးဖြစ်၏။ ဆာလောင်ခြင်းဟူသောမီးသည် နန်းတော်မှ ထွန်းညှိပေးလိုက်သော ရည်မှန်းချက်မီးတောက်များကို ငြိမ်းသွားအောင် မည်သို့မျှ ငြိမ်းသတ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ထိုအချိန်က ၎င်းပိုင်ဆိုင်ထားသမျှနှင့် ထို့ထက်ပိုသော ပိုင်ဆိုင်မှုများအားလုံးသည် ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းပိုင် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ကို ကျွန်ုပ်သိနေခဲ့၏။ ဤနေ့သည် မိခင်နှင့်အတူ နေထိုင်ခြင်း၏ နောက်ဆုံးနေ့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏

တဲငယ်လေးသည် မနက်ဖြန်ထိ မိုးလေဒဏ်ကိုကြုံကြုံခံနိုင်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ခရီးစဉ်က မနက်ဖြန်စပေလိမ့်မည်။ အပြင်ဘက်တွင် အနိုင်ယူသိမ်းပိုက် နိုင်သော ကမ္ဘာတစ်ခုရှိမည်ဟု ကျွန်ုပ်ယုံကြည်၏။ ပို၍ သာလွန်ကောင်းမွန်သော ကမ္ဘာက ကျွန်ုပ်တို့အား စောင့်မျှော်ကာနေလေရောမည်။

ကျွန်ုပ်ညီတော်များနှင့်ကျွန်ုပ်သည် ပြောမည်ဆို အတန်းပညာဟူ၍ မည်မည်ရရမရှိခဲ့။ ကျွန်ုပ်တို့ အလုပ်အကျွေးပြုပါမည် ဆိုသည့်တိုင် အခမဲ့သင်ကြားပေးမည်ဆိုသည့် အဘယ်ပြာဟွဏ္ဍာမှမရှိခဲ့ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ သည် မဲညစ်ကြမ်းတမ်းကာ ဆိုးသွမ်းကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သိသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ သည် ဇာတ်မတူသူနှစ်ဦးမှ မွေးဖွားလာသော ဇာတ်ပျက်ကပြားများ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဖခင်မှာ လူသိများကျော်ကြားသော မဟာရီရှိ ဖြစ်သည်။ ၎င်း၏ ကျော်ကြားမှုက ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အကျိုးတစ်စုံတစ်ရာမရှိခဲ့။ ဖခင်မှာပြာဟွဏ္ဍာတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မျိုးဆက်ကိုပျိုးထောင်ရန် အတွက် ၎င်း၏သင်ယူလေ့လာခြင်းကမ္ဘာ၌ နစ်မွန်းနေသူတစ်ယောက်ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏မိခင်မှာ လူမသိသော အသုရာမျိုးနွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဖခင်နှင့်မိခင်တို့၏ ပတ်သက်မှုသည် လူတကာသိသောလျှို့ဝှက်ချက်သာ ဖြစ် လေ၏။ ဖခင်မှာ သက္ကတဝေဒကျမ်းများကို အတော်လေးသိနားလည် ၏။ ပြာဟွဏ္ဍာတို့အဆိုအရ ထိုကျမ်းများမှာ လောက၌ သင်ယူလေ့လာစရာ အားလုံး ပါဝင်သည်ဟုဆို၏။

အကယ်တန္တူ ဖခင်သည် ဆိုးသွမ်းသူတစ်ယောက်မဟုတ်။ ဖခင်သည် ၎င်း၏ အခြားသော မျိုးနွယ်ဝင်များအတိုင်း ကိုယ့်အတ္တကိုဗဟိုပြုသူများ ဖြစ်၏။ ဖခင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အိမ်၌ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် လုံလောက်ပြီဟု ထင်နေသူဖြစ်၏။ လူသား တို့သည် အသက်ရှင်ရန် စားသောက်ဖို့ လိုအပ်သည်ကို အစဉ်အလာ အတိုင်း မေ့နေခဲ့သူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။ သင်ကြားပြသမှုများကို ဘယ်သောအခါမျှ စိတ်ပါဝင်စားခြင်းမရှိကြသောကြောင့် ဖခင်က ကျွန်ုပ် တို့အား မကောင်းဆိုးဝါးများဟု သမုတ်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖခင်အား အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လှောင်ပြောင်ခဲ့ကြ၏။ ၎င်းနှင့်၎င်း၏မိတ်ဆွေများ ဝေဒကျမ်းရွတ်ဆိုသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်အား ၎င်း၏သက်ဝင် ယုံကြည်မှုအပေါ် ရဲဝံ့စွာမေးခွန်းထုတ်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရွံ့ဖြင့်ပြီးသော

ဝရန် တာ၌ ကုမ္ဘီကဏ္ဍ၊ သုပနခါနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်တို့လုပ်သည့်အတိုင်း အတုခိုးကာလိုက်လုပ်ကြ၏။ အငယ်ဆုံးသော ဘိဘိသနသာလျှင် အံ့အား တကြီးကြည့်နေခဲ့၏။ ၎င်းသည် ဗြာဟ္မဏများရွတ်ဆိုနေသံကို စိတ်ဝင် တစားနားထောင်ရင်း မျက်လုံးမခွာတမ်း ကြည့်နေခဲ့သူဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် ၎င်း၏သား ကုဝေရကို ရှိသမျှစည်းစိမ် ပံ့ပေးလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ဘာမှမကျန်။ ရှင်သန်ကြီးပြင်းမှုဟူသည် လွယ်ကူလှသည်မဟုတ်။ အဆက်မပြတ် ထုံပြင်းနာကျင်စေ၏။ စိတ်ဝိညာဉ် တစ်ခုလုံးအပေါ် လက်ချောင်းမည်းကြီးများ တစ်တိတစ်တိနှင့် ပြန်ကား လာသလိုမျိုးဖြစ်၏။ သို့တိုင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မှန်ကန်ဖြောင့်မတ်ခြင်းဟူသော လမ်းမှ ဘယ်သောအခါမှ သွေဖည်မသွားခဲ့။ ကျွန်ုပ်တို့ခံယူသည့် တရား မျှတမှုဟူသည် ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်များ အခွင့်ထူးခံပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ခံယူမှုနှင့် မတူညီ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖြောင့်မှန်ခြင်းကို ကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ်သည်။ ကိုယ့် အခွင့်အရေးကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် သတ်မှတ်သည်။ အမှန်တရား ဟူသည်ကိုယ့်အကြိုက်ကိုယ်လိုအပ်သလိုပုံသွင်း၍ရကြောင်းကိုကျွန်ုပ်တို့ သိသည်။ ဓမ္မသည် ရိုးရှင်း၏။ အကြင်သူသည် ဟုတ်မှန်သောစကားကို သာဆိုအပ်၏။ နှလုံးသားမှလာသည့်အတိုင်း ပြောရာ၏။ မဟုတ်မမှန်ဟု မှတ်ယူသောအရာကို မပြောရာ။ ရှုံးမှာ သေချာသည့်တိုင် လိမ်ညာခြင်း မပြုအပ်။ အမျိုးသမီးများကို လေးစားရာ၏။မည်သူ့ကိုမျှ မစော်ကားအပ်။ တရားမျှတမှုမရှိခဲ့လျှင် မည်သို့မဆို တိုက်ခိုက်ရာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေးယခင်အသူရာနှင့်ဒေဝသူတော်စင်များ၏ တရားဓမ္မများကို သိရှိနားမလည် ခဲ့ကြပေ။ အစဉ်အလာကို ကျွန်ုပ်တို့မလိုက်နာကြ။ ရိုင်းစိုင်းဆိုးသွမ်းကြ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ဤကျွန်းမှထွက်ခွာကြမည်။ မြောက်ဘက်တွင် တိုင်းပြည်ကြီးများရှိကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ကြားသိထား၏။ အိန္ဒိယနိုင်ငံကို ကျွန်ုပ် တစ်နံတစ်လျားခရီးဆန်မည်။ နှင်းများဖုံးလွှမ်း နေသော ဟိမဝန္တာတောင်တန်းများကိုတက်လို၏။ မုတ်သုံရာသီတွင် ဒေါသလှိုင်းတံပိုးများထနေသော ဂင်္ဂါမြစ်ကို ဆန်ကာကူးလို၏။ သိပ်သည်း ထူထပ်သော ဝိန္ဒုယနှင့် ဆာယာတောအုပ်များကို ဖြတ်ကျော်ကာ မျောက် လူသားများနေထိုင်ရာ ယက္ခနှင့် ကိန္နရာတိုင်းပြည်များကို သွားလို၏။ ဂီတသံများဖြင့်လွှမ်းမိုးနေသော ဂန္ဓဗ္ဗတို့၏နေရာများ၌နေလို၏။ အို..

သိမ်းပိုက်ချင်စရာ၊ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ အသင်လောက။ ရာဝဏသည် တစ်နေ့တွင် သင့်ကိုအုပ်စိုးလိမ့်မည်။ ဟိမဝန္တာမှသည် လင်္ကာအထိ၊ လင်္ကာမှသည်ဟိမဝန္တာအထိ။ အားလုံးအတွက် တရားမျှတသော၊ ငြိမ်းချမ်းသော၊ ကုံလုံပြည့်စုံသော ကမ္ဘာကို ကျွန်ုပ်အုပ်စိုးအံ့။

ကျွန်ုပ်၏ များပြားလှသော အိပ်မက်ပုံရိပ်များထဲ၌ သံသယစိတ် တစ်ခုက ရုတ်ခြည်းဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ ဤအိပ်မက်များသည် ဆာလောင် မွတ်သိပ်လွန်းသောကြောင့် ကယောင်ကတမ်းဖြစ်နေခြင်းလေလား။ ကျွန်ုပ် သည်မည်းမှောင်သောလှိုင်းများဖြင့်မြည်ဟီးနေသောရေစီးကြောင်းများ၏ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားပြီး ယနေ့ပင် သေချင်သေနိုင်၏။ ကျွန်ုပ်ဘဝသည် တစ်ခဏတာ မှိတ်တုတ်လင်းလက်နေရာမှ တိတ်ဆိတ် သောအမှောင်ထုထဲတွင် အဆုံးသတ်သွားနိုင်၏။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသား၌ဖြစ်ပေါ်နေသော ပြင်းပြသည့်ဆန္ဒများ၊ ရည်မှန်းချက်များကို အဘယ်သူ သိနိုင်ပါအံ့နည်း။ ကျွန်ုပ်၏ တိုင်းသူပြည်သားများအတွက် ကျွန်ုပ်စီစဉ်ထားသော ဂုဏ်အင်များကို အဘယ်သူသိနိုင်ပါအံ့နည်း။ ကျွန်ုပ်ဘဝသည် ပင်လယ်ပြင်အောက်ခြေရှိ မည်းမှောင်နေသော ရေထု တွင်းမှ ရေဗလုံများကဲ့သို့ အထက်သို့တက်စဉ်ကြီးမားပြန့်ကားလာပြီး နောက် လူမသိသူမသိ ပျောက်ပြယ်သွားသလို ဖြစ်နေပေရော့မည်။

မိခင်၏မျက်ရည်သည် ကျွန်ုပ်၏ဝိညာဉ်ကို ထိုးဖောက်လောင်ကျွမ်း စေ၏။ မိခင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြင်ပကမ္ဘာသို့လည်း သွားစေချင်သည်။ အနား၌လည်းနေစေချင်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ မီးတောက်နေသော မျက်လုံး အစုံကို မြင်သောကြောင့်သာ မတားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ ကျွန်ုပ် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏နှမတော် ရုပ်ဆိုးလေးကို ပွေ့ပိုက်ကာ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြုနေသော အဝတ်အစားများနှင့် ကိုင်းနေ သောရုပ်သွင်ရှိသည့် မိခင်ကိုမြင်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့တွင် နှမငယ် လေးသည် အချောလှဆုံးဖြစ်၏။ မိခင်ပြောခဲ့ဖူးသလို ရွက်ကြမ်းရေကျိုပါပဲ ဆိုသည့်အမြင်နှင့် ကြည့်သည့်အခါတွင် ဖခင်ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း မြင်ဖူး သမျှထဲ နှမငယ်သည် ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ အဆိုးဆုံးပဲဟူသော ယုံကြည်မှုကို ကျွန်ုပ်လက်မခံချင်ပေမင့် လက်ခံမိသည်။ ထိုအသုံးအနှုန်းအတွက် ဖခင်ကို ကျွန်ုပ်မုန်းတီးမိ၏။ မှန်နေသည့်အတွက် ပို၍မုန်းတီးမိ၏။

ကျွန်ုပ် အဖေတူအမေကွဲနောင်တော်၏ နန်းတော်တံခါးစောင့်သည် ၎င်း၏အပေါင်းအပါများနှင့်ကမ်းခြေ၌ထိုင်လျက်ရှိကြလေ၏။ ၎င်းတို့သည် ရွက်နှစ်စင်းပါ ဒွါလောင်းလှေနှင့် ကြိုးစားရုန်းကန်နေကြသည့် ဆယ်ကျော် သက်အရွယ် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးကိုကြည့်ကာ ဝါးလုံးကွဲရယ်ကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သေဘေးတွေ့ပါစေဟု သေရည်ခွက်မြှောက်ကာ ဆုတောင်းကြ လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကိုတောင် မဖွယ်မရာတေးများသီဆို၍ စော်ကား ကြလေ၏။ သင်းတို့၏လည်မျိုကို ကျွန်ုပ်ညှစ်သတ်ပစ်ချင်မိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် လောကအကြောင်းကို သိမြင်တတ်မြောက်ကာ တော်၏ မတော်၏တရား၏မတရား၏ကို ချင့်ချိန်နိုင်သည့်အချိန်ထိ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွား ခြင်းမပြုဟု မိခင်ကို ကတိပေးထားခဲ့သည်။ မျက်ရည်ဝေနေသောမျက်လုံး များကို အဝေး၌ရှိသောကမ်းရိုးတန်းသို့ အကြည့်လွှဲထားလိုက်၏။ ဤ ရက်စက်သောကမ္ဘာကြီးအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်အတွက်မျှော်လင့်ချက်မှာ ထို နေရာ၌ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ကမ္ဘာ ကျွန်ုပ်၏ဆရာသည်လည်း ထိုနေရာ၌ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်၏ညီများနှင့်ကျွန်ုပ်သည် စိမ်းလန်းထူထဲသော ဆာယာ တောနက်ကိုဖြတ်သန်းကာထွက်လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည်တောက်ပသော နန်းတော်များ၊ ဆိပ်ကမ်းများ၊ ဆင်စွယ်များ၊ စန္ဒကူးပင်များ၊ ဒေါင်းများ၊ မျောက်များကို မြင်တွေ့ခဲ့ကြ၏။ ပန်းစကြာမှန်ပြောင်းလို အရောင်အသွေး စုံလင်လှသောရွက်တပ်သင်္ဘောများသည်ရွှေများ၊ စိန်များ၊ ငရုတ်ကောင်းများ၊ ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်များကို တင်ဆောင်ကာ ဝေးလံသောအရပ်သို့ မောင်းနှင်သွားကြသည်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ရ၏။ ဘုရားကျောင်းများကိုတွေ့ခဲ့ ရ၏။ ထိုနေရာ၌ ဘုရားများ သီတင်းသုံးနေထိုင်ကြပြီး လူတို့ကြိုးစား ရှာဖွေထားသောအရာများ၏ တချို့တစ်ဝက်ကိုအလှူခံကြလေ၏။ ဘုရားကို အမည်တပ်ကာအေးဓားပြ တိုက်ကြသည့် သာသနာ့ဝန်ထမ်းများကိုလည်း တွေ့ရ၏။ မြို့ကြီးများမှာ သူရိယနေမင်းလို လင်းထိန်တောက်ပကာ အမျိုးသမီးများက သုခဘုံကနတ်မိမယ်များလို ချောမောကြ၏။ တလူလူ လွင့်နေသောအလံများတပ်ဆင်ထားသည့် နောင်တော်၏သင်္ဘောများကို ကျွန်ုပ်သည် မာနစိတ်၊ ဣဿာမစ္ဆရိယစိတ်၊ ဒေါသစိတ်တို့ဖြင့် ကြည့်မြင် မိလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်မြို့ကိုရောက်ရောက် ကုဝေရ၏ လုပ်ငန်းများအတွက် ရုံးရှိ၏။ ၎င်းသည် ကျွန်းပေါ်ရှိ ၎င်း၏ နန်းတော်မှနေ၍ တင်းတင်း ကျပ်ကျပ်ထိန်းချုပ်ကာ စီးပွားရေးအင်ပါယာကိုတည်ဆောက်၏။ ၎င်း၏ စီးပွားရေး လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် ကုန်သွယ်ရေးအဖွဲ့အစည်းများထံ အရေးကြီးသောစာများကို တမန်တော်များက မြင်းစီး၍ သွားရောက် ပို့ဆောင်ကြလေ၏။ ၎င်းသည် ဂရိ၊ အီဂျစ်၊ တရုတ်ပြည်များသို့ ရွက်လွှင့် နေသောသင်္ဘောစီးရေတစ်ရာ့သုံးဆယ်လောက်ကိုပိုင်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကုဝေရ၏ မွေးချင်းများဖြစ်ကြောင်းပြောလိုက်သည်နှင့် များလှစွာသော ၎င်း၏လူများထဲမှ အငယ်တန်းစီမံခန့်ခွဲသူ တစ်ယောက်လောက်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ရွှေဖောင်းကြွများဖြင့်ပြီးသော ရုံးခန်းများမှ ကြိုဆိုကြမည်မှာ သေချာ၏။ သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စကိုနောက်ဆုံးမှ ကျွန်ုပ်လုပ်ချင်၏။

ကျွန်ုပ်သည် နောင်တော်၏ရုံးများထဲမှ တစ်ရုံးလောက်၌ စာရေး စာချီအဖြစ် သက်သောင့်သက်သာနေလိုက နေနိုင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစု တစ်နေ့ကို ထမင်းတစ်နပ်စားရမည်မှာ သေချာ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ရွှေစ ငွေစတို့ကိုအနည်းငယ်ပေးကာ နန်းတော်မှထွက်သွား ခိုင်းစဉ်က နောင်တော်၏မျက်လုံးများထဲမှ စိတ်ကုန်နေသော အကြည့်ကို မည်သို့လုပ်ကာ မေ့ပျောက်နိုင်မည်နည်း။ ၎င်း၏စီးပွားရေးအင်ပါယာ၌ အောက်ခြေအလုပ်ကိုလုပ်ကာအောက်ကျခံရမည်ထက် ငတ်သေခြင်းကမှ ကောင်းလိမ့်မည်။ ထိုအတွေးမှာ တလွဲမာန ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ပညာရှိများ၏အဆိုအရ လောကနှင့် သင့်တင့်လျောက်ပတ်အောင်နေနိုင် ရန်မှာ လက်တွေ့ကျလိမ့်မည်။ ရှိတာနှင့် ရောင့်ရဲလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ကူးဝါဒီတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ လောကနှင့် အလိုက်သင့်ရုံ သက်သက် မနေလို။ လောကကိုပိုင်ဆိုင်ချင်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ် ကြောင့် အောက်ကျို့ကာ နှိမ့်ချနေကြသနည်း။ ဤ အရာကို ကျွန်ုပ် အမြဲ စဉ်းစားမိသည်။ အနည်းစုသောသူများကို ငွေကြေးနှင့်အာဏာကိုထိန်း ချုပ်နိုင်အောင် ကျန်သူများက အဘယ်ကြောင့် ကူညီပေးနေရသနည်း။ ကိုယ်နှင့်ကိုယ့်မျိုးဆက်ကို ဖိနှိပ်နိုင်အောင် ငါတကောကောနေသည့် ဤသေးငယ်သော ဂိုဏ်းဂဏအတွက် အသက်ကိုတောင် ပဓာနမထားဘဲ အဘယ်ကြောင့် လုပ်ဆောင်ပေးနေရသနည်း။ အကြောက်တရားကြောင့်

လားဆိုသည်ကို ကျွန်ုပ်မသိ။ ကြည့်လေရာရာတွင် ဖိနှိပ်မှုများကိုသာ ကျွန်ုပ် မြင်ရ၏။ ငွေ၊ လူတန်းစား၊ ဘာသာရေး၊ ရိုးရာဓလေ့၊ ယုံကြည်မှု၊ အယူအစွဲ အားလုံးသည် နှိမ့်ချရိုကျိုးတတ်သောသူ အများစုကို နင်းခြေပစ်ရန် အတူတကွပေါင်းစည်းထားခြင်းဖြစ်၏။ အသက်ရှင်နေထိုင်ဖို့ရာ ဒီထက် ပို၍ တရားသော နည်းလမ်း အဘယ်ကြောင့် မရှိရသနည်း။

ကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကြောင့်ဆိုသောမေးခွန်းကို မေးရန်ပြုသည့် အခါ တဇွတ်ထိုး တဇောက်ကန်းသမားအဖြစ် သမုတ်ခြင်းခံရ၏။ တစ်ခါက ဖခင်၏ မိတ်ဆွေပြာဟူဏတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်အား မကောင်းဆိုးဝါး ဝင်ပူးနေသော မိစ္ဆာကောင်ရက္ခသဟုဆိုကာ ရွာမှနှင်ထုတ်ရန်ကြိုးစား ဖူးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ငယ်ရွယ်လွန်းပြီး ဘာမထိသောကျွန်ုပ်၏လောက အမြင်ကို အတွေ့အကြုံဟူသောချွန်းဖြင့် တည့်မတ်ပေးရန် လိုအပ်သော ကြောင့် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ အမြဲတိတ်ဆိတ်စွာ နေတတ်သော အငယ်ဆုံးညီဘိဘိသနမှလွဲ၍ ကျန်သူများမှာ အမြဲလှုပ်ရှားကာ ဂနာမငြိမ် သူများဖြစ်ကြလေသည်။ ဘိဘိသနသည် နားလည်မှုသိပ်မရှိသူတစ်ယောက် ဟု ကျွန်ုပ်ယုံကြည်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ကြီးပြင်းလာစဉ်အချိန်က ၎င်းသည် ရွာ၏အချစ်ခံရဆုံးသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဘာမဆို စာအုပ်ကြီး အတိုင်း လိုက်နာတတ်သူဖြစ်ပြီး မေးခွန်းပြန်မထုတ်တတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ဘိဘိသနသည် ဤလူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်းနှင့်အသင့်တော်ဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘဝတွင် ကြီးကြီးမားမား ဆောင်ရွက်နိုင်မည့်သူ တစ်ယောက်ဟု ကျွန်ုပ် အကြိမ်ပေါင်းများစွာတွေးမိ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ၎င်းကိုသဘောကျ၏။ ၎င်းသည် သေးငယ်ကာ အားနွဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဤရက်စက်သောကမ္ဘာမှ ၎င်းကိုကာကွယ် ပေးရန်လိုအပ်သည်ဟုလည်း အမြဲတွေးမိ၏။

ယုံကြည်ကိုးစားခြင်းကို ကျွန်ုပ်အလွန်လိုအပ်၏။ အများနည်းတူ စဉ်းစားတတ်သည့် ဉာဏ်မျိုးလည်း ကျွန်ုပ်၌မရှိ။ ဘိဘိသနရွတ်ဆိုသလို ဝေဒကျမ်းများကိုလည်း နောက်ပြန်မရွတ်ဆိုတတ်။ မည်သို့ဆိုစေ ဝေဒ ကျမ်းများမှာ မမှန်ကန်သောအရာများနှင့်ပြည့်နေသည်ဟု ကျွန်ုပ်တွေးမိ ၏။ အတည့်ဆိုဆို ပြောင်းပြန်ဆိုဆို အရေးကြီးလှသည် မဟုတ်။ အလုပ် အကိုင်မရှိသည့် ဖခင်ကဲ့သို့သော ပြာဟူဏတစ်ယောက်သာ နှစ်ထောင်

ပေါင်းများစွာ ရွတ်ဆိုနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဗြာဟ္မဏများသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အသုံးဝင်အောင်ပြုလုပ်ရမည့်အစား ၎င်းတို့ကိုယ်၌က ဘုရားများကို ပူဇော်ပသကာ မိုးရွာခြင်း၊ နေပူခြင်း၊ မြင်းများ၊ နွားများ၊ ငွေအသပြာများကို ဖန်တီးကြ၏။ ၎င်းတို့ ဘယ်နေ ရာမှလာသည်ဖြစ်စေ ၎င်းတို့လာခဲ့သောနေရာသည် အလွန်အေးသောနေရာဖြစ်ရမည်။ မဟုတ်ခဲ့လျှင် ဖားများကဲ့ သို့ အဘယ်ကြောင့်ဝပ်နေရသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် မီးပုံထဲသို့သစ်တိုသစ်စများစွာထည့်ပြီး ဘုရားများကို ပသနေရသနည်း။

ကျွန်ုပ်အမြင်မှား၍ လိုရာဆွဲပြောနေခြင်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဗြာဟ္မဏတို့လုပ်သောအလုပ်ကို ယဂ္ဂနာ (ဟိန္ဒူ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ယဇ်ပူဇော်ခြင်း အယူဝါဒ) လို အသုံးမဝင်ဟု ကျွန်ုပ်မတွေးသင့်။ အမှန်ဆိုရလျှင် ၎င်းတို့ အလုပ်သည် ငွေအသပြာနှင့် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများရရန်အတွက် ပြည့်စုံသော ကိရိယာတစ်ခုဖြစ်၏။ အဆိုပါဗြာဟ္မဏများသည် အရူးအနှမ်းများမဟုတ်ကြ။ ဘာမဟုတ်သည့် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များကို မီးရှို့ကာ မြေလှုပ်ခြင်း၊ သိပ္ပံနည်းကျတွေ့ရှိခြင်းကဲ့သို့သော အရာများကို စီမံနိုင်သည့် အပြင် ကမ္ဘာမြေကိုထိန်းချုပ်ထားသော စွမ်းအားများကိုပင် ယဉ်ပါးအောင် လုပ်နိုင်သည်ဟုဆို၏။ ရယ်စရာတော့ကောင်းသည်။ တစ်ခုခုကိုအဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ လုပ်ကိုင်နေသည့် လက်သမားများ၊ ပန်းရံများ၊ လယ်သမားများကဲ့သို့သောလူအများစုသည် ပူပြင်းသောနေရောင်အောက်၌ ဖားလို အသံပြုနေသော၊ အလျှံညီးညီးတောက်လောင်နေသော မီးပုံရှေ့၌ မျက်နှာမှ ချွေးဒီးဒီးကျကာ ဘုရားမှသိနိုင်မည့်အရာများကို ရွတ်ဆိုနေသော လူပြက်များကို အသနားခံလျှောက်ထားရမည့်သူများ ဖြစ်နေကြလေသည်။

ကမ္ဘာအတွင်းရှိသောအရာရာတိုင်းအတွက် ၎င်းတို့၌ ယဂ္ဂနာ သို့မဟုတ် ပူဇော် (ပူဇော်ခြင်း) ရှိသည်။ သင့်၌ အနာကြီးရောဂါ သို့မဟုတ် သာမန်အအေးမိခြင်းရှိခဲ့လျှင် အထူးပူဇော်ဆက်သကာ ချောမော့နိုင်သော ဘုရားတစ်ပါးရှိ၏။ ပူညံ့ပူညံ့လုပ်တတ်သောမိန်းမကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေသောအိမ်နီးနားချင်းနှင့် လိုက်ပြေးရန်အတွက်လည်းပူဇော်၍ရသည်။ သင်၏ နွားမသားပေါက်ရန်နှင့် သင်၏မိန်းမသားမွေးရန်အတွက် ဗြာဟ္မဏက ကူညီလိမ့်မည်။ ၎င်းကပူဇော်ပေးခြင်းဖြင့် နွားလည်းမွေး သားလည်းမွေးလိမ့်မည်သာ။ ဗြာဟ္မဏများကိုဆည်းကပ်လျှင် သင်၏သား တစ်ဆယ့်

ခြောက်နှစ်ပြည့်သော် ကမ္ဘာပေါ်၌ ပညာအရှိဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်။ မကိုးကွယ်
 မဆည်းကပ်လျှင် ဗြာဟ္မဏများ၏ ဘာသာအယူအဆများကို လေးစားမှု
 မရှိသော ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ပေတေဆိုးသွမ်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။
 ရက္ခသ ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့အထဲတွင်လည်း ယခုအခါတွင်
 ရက္ခသများ အများအပြားရှိနိုင်သေးသည်။ အကြောင်းမှာ 'အဘယ်ကြောင့်'
 ဟူသော ရောဂါပိုးပျံ့နှံ့မှုကြောင့် ဖြစ်နိုင်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဦးခေါင်း
 ထဲ၌ မကောင်းသောအတွေးများမရှိရလေအောင် ဗြာဟ္မဏများက ပူဇော်
 ပြုလုပ်ကာ ဆောင်ရွက်မပေးနိုင်သလော။ ဤကိစ္စသည် ကျွန်ုပ် အားနေသော
 အခါ၌ တွေးတောမိသောအကြောင်းအရာဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်ခရီးသွားလာရာတိုင်း ဘုရားသခင်ကို တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်
 နိုင်သည်ဟုဆိုကာ လူအများကို လိမ်ညာ ငွေညစ်နေသော အတုအယောင်
 များကို တွေ့ရသည်။ ရှေးခေတ်ဘုရင်များ ရုတ်တရက် ဘုရားများဖြစ်ကုန်
 ကြသည်မှာ ဆန်းတော့ဆန်းသည်။ ထူးခြားသောနတ်ဘုရားများအဖြစ်
 ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ပြောင်းသွားကြသည်ဆိုခြင်းမှာ ရယ်စရာပင်ကောင်းသေး
 တော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဘာသာတရားမဲ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။
 ဘုရားသခင်ကို လွန်စွာသက်ဝင်ယုံကြည်ပြီး ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးတိုးတက်
 ကောင်းမွန်စေဖို့ ဆုတောင်းရန် ဆန္ဒအမြဲရှိနေသူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင်
 ကျွန်ုပ်အတွက် ဘုရားသခင်သည် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စသာဖြစ်၏။
 နှလုံးသားထဲမှ တိတ်တဆိတ်ဆုတောင်းနေရန်သာ လိုအပ်လေသည်။

၃။ သံ့ပန်းများ

ရာဝဏ

အသူရာတို့သည် ဇာတ်နိမ့်ဇာတ်မြင့်မရှိသော လူ့အဖွဲ့အစည်းဖြစ်၏။ ဘုရင်အစား ရွေးချယ်တင်မြောက်ခံ ကောင်စီကိုဖွဲ့စည်းကာ အာဏာစွဲကိုင်စေသော မြင့်မားသည့် ဒီမိုကရက်တစ်အဖွဲ့အစည်းဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည်လည်း ၎င်းတို့၏ရပ်တည်မှုအတွက် အမဲလိုက်ရင်း၊ တိုက်ခိုက်ရင်း လှည့်လည်သွားလာနေသော လူမျိုးစုဖြစ်ပြီး လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၂၀၀၀ လောက်တွင် မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်ရှိ မြို့ငယ်မြို့ကြီးများ၌ အခြေချနေခဲ့ကြ၏။ အသူရာတိုင်းပြည်များ၌ ရွှေခင်းသောလမ်းများရှိသည်ဟု အဆိုရှိခဲ့လေ၏။ တကယ့်အင်ပါယာကြီးကို ၎င်းတို့ တည်ဆောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ အနောက်ဘက်အိန္ဒိယမှ အရှေ့ဘက် ဗြဟ္မပုတ္တရထိ၊ မြောက်ဘက်ဟိမဝန္တာမှ တောင်ဘက်နရ်မာဒထိ ကျယ်ပြောလှ၏။ ထိုစဉ်အခါက ကမ္ဘာပေါ်၌ အကြီးမားဆုံးသော အင်ပါယာကြီးဖြစ်ခဲ့သည်ဟု လွယ်လင့်တကူ ပြောဆိုနိုင်၏။ အီဂျစ်ဘုရင်များက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မြှုပ်နှံရန် မဟာအုတ်ဂူများတည်ဆောက်နေချိန်၌ အသူရာတိုင်းပြည်၏ဒီမိုကရက်တစ်ကောင်စီက လမ်းများကိုခင်း၏။ ဆေးကုသဆောင်များကို တည်ဆောက်၏။ ရေမြောင်းစနစ်များနှင့် လူအများအတွက် အသုံးဝင်သည်ထင်သော အရာများကို လုပ်ဆောင်နေခဲ့၏။

မိခင်သည် ဟိတ္ထိဟူသော ထင်ရှားသည့်အသူရာမျိုးနွယ်မှ ဆင်းသက်လာသည်ဟုဆို၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ ထိပ်တန်းအသူရာမျိုးနွယ်ဝင်ဖြစ်ရသည်ကိုပင်ဂုဏ်ယူမိ၏။ အသူရာတို့သည် ဘာသာရေးကို ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်ကိုးကွယ်ခြင်းမရှိခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားများရှိ၏။

ထိုအထဲမှ ထင်ရှားသောတစ်ပါးမှာ အရှင်သီဝခေါ် ပရမေသွာရဖြစ်၏။ အသူရာမျိုးနွယ်တို့ လှည့်လည်သွားလာသော မျိုးနွယ်ဖြစ်စဉ်အခါက အရှင်သီဝသည် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော ရှေးဘုရင်တစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့လေ့လာသိရှိခဲ့ရ၏။ အရှင်သည်ဘုရားဖြစ်၏ ဟူသောအတွေးကို ကျွန်ုပ်နှစ်သက်မြတ်နိုး၏။ အရှင်သည် ကျွန်ုပ်အဖို့ အမြတ်နိုးဆုံး ဖြစ်လေ၏။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၁၀၀၀ ခန့်လောက်က ဖြစ်မည်။ ဗဟိုရပ် ဇမ္ဗူဒီပမှ မြင်းစီးလူရိုင်းများသည် လွင်ပြင်များ၌ရှိသော အသူရာတို့၏ မြို့တော်များကို ဝင်ရောက်၍ ခိုးဆိုးလုယက်စဉ်က ဖြစ်သည်။ အသူရာမှ ဘုရင်ဆယ်ပါး ပါသည့်အဖွဲ့က ဦးဆောင်ကာ မြင်းစီးလူရိုင်းများနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ အင်အားကြီးသော အသူရာတပ်နှင့် မြင်းစီးလူရိုင်းများသည် ဂျေလမ်မြစ်အနီး၌ တွေ့ဆုံကြလေ၏။ ခိုးဆိုးလုယက်အဖွဲ့ကို ဦးဆောင်သူမှာ အိန္ဒြာဖြစ်ပြီး ၎င်းသည် အလွန်ရက်စက်တတ်သော ကြောင့် ပူရိန္ဒြာ (မြို့များကိုသတ်သူ) ဟူသောဘွဲ့ကို ရထားသူဖြစ်၏။ ထောင်ပေါင်းများစွာသောသူများကို သတ်ဖြတ်၏။ အမျိုးသမီးများကို အသက်အရွယ်မရွေး အုပ်စုလိုက်မုဒိမ်းကျင့်၏။ ကလေးသူငယ်များကို အရှင်လတ်လတ်မီးရှို့၏။ စပါးကျိများကို ခိုးယူလုယက်၏။ ခမ်းနားသော မြို့ကြီးများကို ဖြိုဖျက်၏။ လူ့ယဉ်ကျေးမှုဖျက်ဆီးခံရပြီး တိုးတက်ခြင်း ဟူသောနာရီမှာ နှစ်ပေါင်းရာနှင့်ချီ နောက်ပြန်လည်ခဲ့ရ၏။ အသူရာတို့သည် အရာအားလုံးရှုံးဆုံးပြီးနောက် တောင်ဘက်သို့ပြေးခဲ့ကြရ၏။ နာဂတို့က အရှေ့ဘက်တောင်တန်းများဆီသို့ ဆုတ်ခွာသွားကြပြီး ကိန္နရာနှင့်ယက္ခတိုင်းပြည်များမှာ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရ၏။ ဂန္ဓဗ္ဗများက လှည့်လည်သွားလာသော လူမျိုးစုဖြစ်လာပြီးနောက် မကြာမီ သမိုင်းဒဏ္ဍာရီများမှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရ၏။

ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ချိန်၌ အသူရာတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုသည် အမြင့်ဆုံး အဆင့်သို့ရောက်ရှိနေခဲ့သော်လည်း တိုက်ခိုက်ရေးစွမ်းရည်များ ကျခဲ့ရ၏။ ယဉ်ကျေးမှု၊ ဂီတ၊ အနုပညာနှင့် ဗိသုကာပညာရပ်များ ပေါင်းစည်းသွားခြင်းကြောင့် အသူရာတပ်များ၏ တိုက်ခိုက်ရေးစွမ်းရည်ကျခဲ့ရသည်ဆိုသော်လည်း တကယ်တမ်းမှာ ထိုသို့မဟုတ်ပေ။ ဟန်ဆောင်လိမ်ညာခြင်းသာဖြစ်၏။ အမျိုးသားကာကွယ်ရေးအတွက် ထိရောက်သော ဦးစီးဦးဆောင်မှု ပိုင်နိုင်

သော အမိန့်ပေးနိုင်မှု၊ နည်းဗျူဟာ၊ စီမံကိန်း ဘာတစ်ခုမျှမရှိခဲ့။ အသူရာ တပ်သည် အိန္ဒြာ၏ အင်တိုက်အားတိုက် ဦးဆောင်မှုအောက်တွင်ရှိသော လက်တစ်ဆုပ်စာ ကျူးကျော်သူများကို ရှုံးပြီးပြေးရသည်မှာ အံ့ဩစရာတော့ မရှိလှ။ အသူရာမျိုးနွယ်တို့၏ လွှမ်းမိုးကြီးစိုးမှုကို အလွန်အမင်း ချဲ့ကား ပြောဆိုခဲ့ကြသည်မှာ သေချာ၏။ ရှုံးသောသူသည် အရှက်ပြေဖုံးကွယ်ရန် ယဉ်ကျေးမှုမြင့်မားခြင်းကို မကြာခဏအသုံးချကြ၏။ အနိုင်ရသည့်အဖွဲ့ အား ဖွံ့ဖြိုးမြင့်မားနေသော ယဉ်ကျေးမှုရှိသူများကို ပရိယာယ် မှော် အတတ်ပညာများဖြင့် ဖျက်ဆီးအနိုင်ယူကြသည့် အရိုင်းအစိုင်းများဟု အမြဲသရုပ်ဖော်ကြလေသည်။

သို့ရာတွင် အသူရာတို့ တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ၏။ ၎င်းတို့ ဆုံးရှုံး ခဲ့ရသောကုန်းမြေကို ပြန်လည်ရယူရန်အတွက် တောင်အရပ်ဘက်မှ စစ်ရေး ပြုခဲ့ကြ၏။ အောင်ပွဲများ ရံဖန်ရံခါရရှိပြီး တစ်ခါတစ်ရံ အိန္ဒြာတစ်ခွင်၌ တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ပို၍သာလွန်ကြသူများပင် ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့မယှဉ် နိုင်သည်မှာ ဉာဏစွမ်းရည်တိုက်ပွဲဖြစ်သည်။ အနောက်မြောက်ဘက်မှ လာသောလူမျိုးစုသည် လှေများဆိုက်ကပ်ရာ ဆိပ်ကမ်းများ ဆုံးရှုံးခဲ့ကြ ပြီး အသူရာတို့နှင့် ညှိနှိုင်းပူးပေါင်းလာခဲ့ကြလေသည်။ ၎င်းတို့သည် အသူရာတို့၏ ကြီးမြတ်သောဘုရားသခင် သီဝကို ခိုးယူခဲ့ကြ၏။ ဆရာသခင် ဗြဟ္မာသည်လည်း ၎င်းတို့၏ဘုရား ဖြစ်လာလေ၏။ သို့ရာတွင် တစ်မဟုတ်ချင်း ပေါ်လာသည့် အထင်ရှားဆုံးသောဘုရားမှာ ဗိဿနိုးဖြစ်သည်။ ဒေဝတို့၏ အသိအမှတ်ပြုဘုန်းတော်ကြီးများဖြစ်ကြသော ဗြဟ္မဏတို့သည် ရှုပ်ထွေး သောဘာသာရေးထုံးတမ်းများကို စတင်ထုတ်ဖော် ဖန်တီးလာကြလေ၏။ အသူရာမြို့တော်များ၏ အဓိကပင်မခွန်အားမှာ လူမျိုးပေါင်းစုံပါဝင်သော ယဉ်ကျေးမှုဖြစ်၏။ အသူရာတို့သည် လွတ်လပ်သောသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ၎င်းတို့၏အားကောင်းသောစိတ်ကူးဉာဏ်ကြောင့် သီဝအရှင်သည် ဘယ် အရာကိုမျှတောင်းဆိုခြင်းမရှိသော မြတ်နိုးဖွယ်ရာဘုရားသခင်ဖြစ်လာ၏။ အရှင်သီဝကိုရှိခိုးဆုတောင်းဖို့အတွက် မည်သည့်ဘာသာရေးဓလေ့ထုံးမှ မလိုပေ။ အသူရာတို့အဖို့ သီဝအရှင်သည် စိတ်ကူးရင်ကူးသလို မိတ်ဆွေ၊ မောင်နှမ၊ သား၊ ဖခင် ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်လေသည်။ မြို့အများအပြားတွင် အရှင်သီဝကို ပုရိသတို့၏ကျန်းမာသန်စွမ်းခြင်း၊ ဣတ္ထိယတို့၏ မျိုးဆက်

ပြန်ပွားနိုင်ခြင်းဂုဏ်ကို ဖော်ကျူးသည့်အနေဖြင့် ပုရိသလိင်အင်္ဂါပုံစံဖြင့် သရုပ်ဖော်ကြ၏။

မြို့များသိမ်းပိုက်ခံရပြီး ဘုရားကျောင်းများဖျက်ဆီးခံရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗြာဟ္မဏများသည် ပဇာပိတဗြဟ္မာဟုခေါ်ဆိုသည့် ပုံသဏ္ဍာန် မဲ့သောဘုရားသခင်ကို ရှိခိုးပူဇော်ရန်တောင်းဆိုခဲ့သည်။ ထိုတောင်းဆိုမှုသည် အသူရာတို့အတွက် ထူးခြားဆန်းပြားသော အယူအဆဖြစ်ကာ ဆူပူအုံကြွသည်အထိ ဖြစ်သွားခဲ့ရပြီး ကိုးကွယ်မှုကို အရှိတိုင်းထားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် အောင်နိုင်သူများဘက်မှ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့ကိုယ်စား ပြောဆိုခွင့်ရှိသူများက အလုပ်ကို အချိန်ပိုစလုပ်လာကြ၏။ ၎င်းတို့၏ခေါင်းဆောင်များက နတ်ဘုရားတို့၏ ကျေးဇူးတရားကြောင့် ဟု ပြောဆိုလာကြလေ၏။ မကြာမီ အုပ်ချုပ်ခွင့်ရလူတန်းစားက သူတို့ကိုယ်သူတို့ နတ်ဘုရားများ ဟုခေါ်ဆိုလာကြ၏။ ဤနတ်ဘုရားများမှာ ထောင်သောင်းမကဘဲ သိန်းချီ၍ပင် တိုးပွားများပြားလာလေ၏။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ဒေဝများဟုခေါ်ဆိုကြသည့် အုပ်ချုပ်သူများလက်အောက်တွင် ဗြာဟ္မဏတို့သည် နေရာတစ်နေရာ ယူလိုက်ကြလေ၏။ သို့သော် လူ့အဖွဲ့အစည်းရှုပ်ထွေးခြင်း၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော ဘာသာရေးအယူအဆများများပြားလာခြင်းကြောင့် ဗြာဟ္မဏတို့က လူ့အဖွဲ့အစည်းကို စတင်ထိန်းချုပ်လာကြ၏။ ဤထိန်းချုပ်မှုသည် နှစ်ပေါင်းရာနှင့်ချီ၍ ရှိနေခဲ့၏။ သို့ရှိသည့်တိုင် အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ဗြာဟ္မဏတို့၏လည်ပတ်နေသော ယန္တရားမှာ ရပ်မသွားဘဲ ရှုံးနိမ့်သူများအပေါ်၌ ကြီးမားအောင်မြင်စွာ ဩဇာသက်ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ရှုံးနိမ့်သူများကို ဒါသဟု ခေါ်ကြပြီး ၎င်းတို့သည် ဗြာဟ္မဏများနှင့် အုပ်ချုပ်သူလူတန်းစားကို အမြဲမပြတ် စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်စေရန်အတွက် လိုအပ်တာမှန်သမျှကို ပြုလုပ်ကြရလေ၏။ ဆိုးသွမ်းပြီး သနားစရာကောင်းသော စီမံအုပ်ချုပ်သူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ၎င်းတို့၏အတ္တဗဟိုပြုအုပ်ချုပ်ခြင်းကြောင့် လူအများအပြားမှာ သူပုန်တပ်များထဲသို့ရောက်ကုန်ကြလေ၏။ ဆိုးမျိုးခံနိုင်သူများနှင့် ဂီလာနဒုက္ခိတများသာ ရပ်ကွက်ကြိုရပ်ကွက်ကြားများ၌ နေခဲ့ကြလေ၏။

ပတ္တလာမြို့မတိုင်ခင် မှေးမှိန်သွားခဲ့သော ဒေဝတို့၏မြို့တော် အမရာဝတီသည် ပြည်နှင့်ဒဏ်သင့် အဝေးရောက်အသူရာတို့၏ ယာယီ

မြို့တော်ဖြစ်ခဲ့၏။ ယခင်က သရသွတ်မြစ်ဝတွင် မြို့ကြီးအဖြစ် တည်ရှိခဲ့သော အမရာဝတီသည် ယခုအခါ၌ ဆင်းရဲသားအများစုနေထိုင်သော စိတ်ပျက်ညစ်နူးဖွယ်ရာ မြို့ဟောင်းတစ်မြို့ဖြစ်နေသည်။ အမရာဝတီကို အသူရာတို့၏မာယန်ကျောင်းမှမြို့ပြဆောက်လုပ်သူများကတည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အနုပညာနှင့်ဗိသုကာ၊ မြို့ပြစီမံရေး၊ ပန်းခြံများနှင့် အပန်းဖြေနေရာများ၊ ဘုရားကျောင်းများနှင့် ဇာတ်ရုံများ အစရှိသည်တို့နှင့်ဆိုင်သောစာအုပ်အားလုံးလိုလိုမှာ ၎င်းတို့ကထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဒေဝတို့သည် မြောက်ဘက်လွင်ပြင်များ၌ အခြေချနေထိုင်ကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြို့များကို ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက် တည်ကြလေ၏။ အနုပညာနှင့် ဗိသုကာဆိုင်ရာ ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းများကို တည်ဆောက်ကြသည်။ မာယန်စာအုပ်များမှ လွတ်လပ်စွာထုတ်နုတ်ထားသော အတွေးအခေါ်အယူအဆများရှိသည့်တိုင် ဝိသာကမ္မကျောင်းသည် မာယန်ကျောင်းနှင့်မယှဉ်နိုင်ခဲ့ချေ။ ကျွန်ုပ် ကြားသိရသလောက် ဝိသာကမ္မကျောင်းသည် မြောက်ဘက်မြစ်ကမ်းများပေါ်ရှိ အခြေခံလူတန်းစားများသော မြို့ တချို့၌သာ အောင်မြင်မှုရခဲ့သည်။ အကောင်းဆုံးဆို၍ မိထိလာနှင့် အယုဒ္ဓယ မြို့များသာ ဖြစ်နိုင်လေ၏။ နာရဒကဲ့သို့သော လှည့်လည်တောင်းစားနေသည့် သန္ဓေပါလိမ်ညာသူ ဖုန်းတောင်းယာစကား၏အဆိုအရ ထိုမြို့များမှာ မြောက်ဘက်လွင်ပြင်၌ရှိသော မြို့များကဲ့သို့တောထမနေဘဲ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြောက်ဘက်သို့ ဤမျှဝေးသည်အထိ အရဲစွဲ မသွားလာခဲ့ဖူးသော်လည်း သွားသည့်နေရာတိုင်း၌ အံ့ကြွမှုကိုမြင်တွေ့ရ၏။ ဒေဝအင်ပါယာသည် တရစပ်သွားနေသောပြောက်ကျားတိုက်ပွဲများ၏ ဖိနှိပ်မှုအောက်တွင် တဖြည်းဖြည်းချင်းပြိုကွဲလျက်ရှိ၏။ အဝေး၌ရှိသောဆူပူအံ့ကြွမှုကြီးမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် မြည်ဟီးသံကြီးများကို ကျွန်ုပ်ခံစားနေရ၏။ ရှုံးနိမ့်သူအသူရာလူမျိုးစုများသည် ခါးသီးသောစစ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာတိုက်ခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် အသူရာမြေပိုင်နက်ကို တချို့တစ်ဝက်ပြန်ရရုံသာအောင်မြင်ခဲ့သည်။ အိန္ဒိယတောင်အလယ်ပိုင်း၌ အသူရာတို့၏ သေဆုံးနေသောအိပ်မက်များထဲသို့ အိန္ဒိယတစ်နိုင်ငံလုံးကို ၁၈ နှစ်ကြာလွှမ်းမိုးချယ်လှယ်ခဲ့သော ကေရာလပုတ္တ မျိုးနွယ် မဟာဘာလီ သို့မဟုတ်

ရှိမ်းဆာယာညီနောင်ဟုဆိုသော ဟိရံယကဿပနှင့် ဟိရံယကွကဲ့သို့သော သူများက နှစ်အတော်ကြာအောင် ဘဝကို ဉာဏ်သစ်လောင်းခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့အားလုံးမှာလည်း မကြာခင်မှာပင် ပြိုလဲပျက်စီးခဲ့ရ၏။

အစပထမ၌ အသူရာတို့က စစ်ရေးဗျူဟာ သာလွန်ခဲ့ကြ၏။ စစ်သုံး ယန္တရားများတည်ဆောက်ရန် ပို၍တော်သောစက်မှုပညာရှင်များ ရှိခဲ့ကြ ၏။ တိုက်ပွဲကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ဦးဆောင်ရန်အတွက် ဘုရင်များနှင့် တပ်မှူးကြီးများ ရှိခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် စဉ်းလဲသောဒေဝတို့ကြောင့်သာမက ကိုယ့်လူမျိုးတို့၏ သစ္စာဖောက်မှုများကြောင့်ပင် အသူရာတို့မှာ အောင်ပွဲမှလွဲခဲ့ရ၏။ အသူရာ တို့စည်းလုံးညီညွတ်မှုမရှိခြင်းကြောင့်ဆိုသည်မှာ ထင်ရှားလှသည်။ လူပေါ် လူဇော်လုပ်လိုခြင်း၊ တလွဲမာနရှိခြင်း၊ စွမ်းရည်ယုံကြည်မှုလွန်ကဲခြင်း၊ အထူးသဖြင့် ဒေဝတို့က တရားမျှတစွာတိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည် ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဒေဝတို့သည် ယုံကြည်ထားသည့်အတိုင်း အမြဲ ကျင့်သုံးမှုမရှိဟူသော အချက်သည် အသူရာမျိုးနွယ်စုအား နောင်နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်ကြာသည်အထိ အိန္ဒိယ၏ တောကြီးမျက်မည်းထဲ၌ လှည့်လည် သွားလာစေရန် သေချာသွားစေခဲ့၏။

ထို့နောက်တွင် မျိုးနွယ်စုများ ရောနှောလာခဲ့၏။ မည်သူကမျှ ဒေဝ သွေးလော အသူရာသွေးလော သေချာ မပြောနိုင်တော့။ မည်းသည်းသော အသူရာတို့မှာ ဖြူဖွေးသောဒေဝတို့နှင့် ရောနှောကုန်ကြ၏။ တဖန် ဒေဝ တို့သည်လည်း အသားဝါသောဂန္ဓဗ္ဗတို့မှအစ အသားဖြူသော ကိန္နရာတို့ အလယ် အသားမည်းသော ယက္ခတို့အဆုံး အမျိုးမျိုးသော အသားအရေ ရှိသူများနှင့် သွေးနှောကုန်ကြလေ၏။ မျက်လုံးပြာများနှင့်ညိုမည်းသော ဒေဝမိန်းကလေး၊ ဝါသောအသား ညိုသောဆံပင်နှင့် အသူရာယောက်ျား လေးများကိုတွေ့ရသည်မှာ အထူးအဆန်းမဟုတ်ချေ။ မိသားစု တစ်စု တည်းမှာပင် ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့် မီးခိုးရောင်မျက်လုံးများနှင့် မီးသွေးလို မည်းနက်နေသော ညီအစ်ကိုရှိခြင်း၊ ဖွေးစွတ်သောအသား မည်းနက်သော မျက်လုံးများနှင့် လှိုင်းထနေသောဆံပင်များရှိသည့် ညီအစ်မရှိခြင်း၊ ကျန် တစ်ယောက်မှာဝါသောအသားနှင့်ကောက်ကွေးမည်းနက်သောဆံပင်များ ရှိခြင်း အစရှိသည့်ဖြစ်ရပ်တို့မှာ ထူးဆန်းလှသည်ဟု မည်သူမျှမတွေးမိကြ။

ကျွန်ုပ်သည်ပင်ဖြူသောအသား၊ ထူထဲပြီးလှိုင်းထသောဆံပင်နှင့် မည်းနက်သော မျက်လုံးများရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏နှုမတော်မှာ ညသန်းခေါင်လိုမည်းပြီး ဖြောင့်စင်းသောဆံပင်နှင့် ညိုသောမျက်လုံးများရှိ၏။ ကုမ္ဘီကဏ္ဍမှာ မည်းနက်တောင့်တင်းသောခန္ဓာကိုယ်၊ မည်းနက်ကောက်ကွေးသောဆံပင်နှင့် မည်းနက်သော မျက်လုံးများရှိ၏။ ဘိဘိသနမှာမူ ညိုညက်သောအသား၊ ကြည်ပြာရောင်မျက်လုံးများနှင့် ညိုမှောင်ကောက်ကွေးသောဆံပင်များ ရှိ၏။

သွေးနှောသောမျိုးနွယ်စုများမှာ အစောပိုင်း၌ အထင်သေးခြင်းကို ခံခဲ့ရ၏။ ဒေဝတို့က နှုနာသည်များလို ရှောင်ရှားကြပြီး အသူရာတို့က လှောင်ပြောင်ကြ၏။ လူ့အသိုင်းအဝိုင်း၏ ရန်လိုဖယ်ကြဉ်ခြင်းခံရသော သွေးနှော မျိုးနွယ်အုပ်စုသည် အိန္ဒိယအလယ်ပိုင်း တောအုပ်များဆီသို့ ဆုတ်ခွာလာခဲ့ကြ၏။ ၎င်းတို့မှာပျော့ညံ့ကြ၏။ ဒေဝတို့၏စံနှုန်းလောက်ပင် ယဉ်ကျေးမှုမရှိကြ။ အလုပ်ဆို၍ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် ဘာတစ်ခုမျှ မလုပ်ဘဲ အမျှင်မပြတ် လေပေါနေသူများသာဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည် ကြမ်းတမ်းနံ့ချာသောဘဝဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ကြလေ၏။ တောအုပ်များမှ ပျားရည်များ၊ ပိုးစာသီးများကို ရှာဖွေစုဆောင်းကြ၏။ သစ်ပင်များနှင့်ဂူများကို အိမ်လုပ်နေထိုင်ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အနီးအနားရှိရွာများမှ ရွှေငွေနှင့် မိန်းမများကို သွားရောက်ခိုးယူကြ၏။ ၎င်းတို့ကို မျောက်လူမျိုးစု ဝါနွရများဟု ခေါ်ဆိုလာကြ၏။ ၎င်းတို့ကို အားလုံးလိုလိုက ပေယျာလကန်ပြုထားကြ၏။ အပေအတေများဟု မှတ်ယူကြ၏။ ဒေဝနှင့်အသူရာတို့၏ ဘာသာစကားတွင် ဝါနွရဟူသောစကားလုံးသည် ကျိန်ဆဲသောစကားလုံးဖြစ်၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဝါနွရဟုခေါ်ဆိုလျှင် အလွန်အလွန်စော်ကားရာ ရောက်ပြီး သတ်ပွဲများဖြစ်သွားနိုင်သည်အထိပင်။

ဝါနွရများသည် ဘာလီပေါ်မလာခင်အထိ ဆင်းရဲနံ့ချာသောဘဝဖြင့် နေခဲ့ရ၏။ ဘာလီသည် နွေခေါင်ခေါင် မိုးကြိုးပစ်လိုက်သလို ရုတ်ခြည်းပေါ်လာခဲ့သည်။ ဘာလီသည် ပရိယာယ်အလွန်ကြွယ်ဝသော ထိပ်တန်း တပ်မှူးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဝါနွရမျိုးနွယ်စု၏ အတိုက်အခံများကိုနှိမ်နင်းပြီးနောက်တွင် မျိုးနွယ်စုခေါင်းဆောင်၊ ရက်စက်သော အာဏာရှင်

တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဘာလီသည် ၎င်း၏ညီ သုဂရိုဝ(သုကြိတ်) နှင့်အတူ တန်ဂါဘဒြာ မြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ ၎င်း၏မြို့တော်ကိသကိန္ဒမှနေ၍ ဒေဝနှင့်အသူရာမျိုးနွယ်စုတို့ဆီ အကြိမ်ကြိမ်စီးနင်းဝင်ရောက်ကာ ခိုးယူ လုယက်ကြလေသည်။ မကြာမီဝါနုရများသည်အနောက်ဘက်တောင်တန်း များမှ အရှေ့ဘက်တောင်ကုန်းများအထိ နယ်မြေချဲ့ထွင်လာကြပြီး လင်္ကာနယ်နိမိတ်နားထိပင် ရောက်လာကြလေ၏။ မြောက်ဘက်တွင် ဂင်္ဂါမြစ်အထိရှိကြသည့် သေးငယ်သောဒေဝပြည်နယ်များမှာ အမြဲတစေ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ နေနေရလေ၏။ သို့ရာတွင် ဘာလီက အိန္ဒိယ မူလ နေထိုင်သူမျိုးနွယ်စုများမှ ဆင်းသက်လာသော အာဏာရှိမျိုးနွယ်စုဘုရင် ခါသီဝိရာယူနာနှင့် ငြိမ်းချမ်းသောဆက်ဆံရေးကို ထိန်းသိမ်းထားလေ သည်။ ၎င်းသည် နာရ်မာဒမြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ ဝိန္ဒယတောင်တန်းများ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ရှိသော ကုန်းပြင်မြင့်နှင့်ပင်လယ်အကြား အနောက်ဘက် ကမ်းရိုးတန်းပေါ်ရှိ ကျဉ်းမြောင်းသော ကမ်းမြောင်းဒေသကို အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေလေ၏။

အခြေအနေမှာအန္တရာယ်ရှိသောအနေအထားဖြစ်သည်။ အနောက် ဘက်တွင် ခါသီဝိရာယူနာ၊ အိန္ဒိယ အလယ်၌ ဘာလီ၊ (ဟိမဝန္တာနှင့် မြောက်ဘက်ရှိမြစ်ကြီးများကြား၌ သေးငယ်သော ဒေဝပြည်နယ်များအဖြစ် အလီလီကွဲထွက်နေသော) ပြုန်းတီးပျက်စီးနေသည့် အိန္ဒြာအင်ပါယာ စသည်တို့နှင့် တောင်ဘက်ရှိ စစ်ဖက်ပြိုင် အသူရာ မျိုးနွယ်စုတို့ကြားတွင် အာဏာချိန်ခွင်လျှာမှာ တည်းတည်းမျှသာရှိတော့၏။ အသူရာတို့၏ အနေ အထားမှာ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာအကောင်းဆုံးဖြစ်၏။ ဆင်းရဲမွဲတေခြင်း၊ ရောဂါထူပြောခြင်း၊ ငတ်မွတ်ခြင်းနှင့် စိတ်ဒုက္ခရောက်ခြင်းတို့သည် တစ်ချိန်ကအထင်ကရဖြစ်ခဲ့သောမြို့တော်များကို ဆိုးဝါးစွာပျက်စီးစေခဲ့လေ သည်။ ဗိသုကာပညာနှင့် စီးပွားရေးထွန်းကားသည့် မူဇူရီနှင့် ကဝေရီ ပတ္တီနမ်ကဲ့သို့သော ဆိပ်ကမ်းမြို့အနည်းငယ်မှလွဲ၍ အသူရာအများစု နေထိုင်ရာမှာ ဆင်းရဲနံ့ချာလှ၏။ မျှော်လင့်ချက်ဟူ၍မရှိ။ မိမိကိုယ် မိမိလည်း တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်းမသိ နေထိုင်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အဖေတူ အမေကွဲနောင်တော် ကုဝေရကဲ့သို့သော လူစုအနည်းငယ်ကြား၌သာ

ငွေကြေးကို အာရုံစိုက်ကြ၏။ စစ်တပ်ခေါင်းဆောင်များမှာ ဒေဝများ၊ မူလမျိုးနွယ်များ၊ ဝါနုရများနှင့် ရူးနှမ်းသောစစ်ပွဲများ တိုက်ရင်းသာ အချိန်ကုန်နေကြသည်။ အချင်းချင်းလည်း မကြာခဏ တိုက်ကြခိုက်ကြ၏။ စီမံမှုဟူ၍မရှိ။ ဗျူဟာ ဆို၍မရှိ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပူရိနမြစ်ကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြ၏။ တောအုပ်အရောက်တွင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများရှုပ်ထွေးကာ ရှေ့ဆက်မသွားနိုင်လောက်အောင် ပိတ်နေလေသည်။ ကျွန်ုပ် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွား၏။ ဤလိုတောအုပ်များမှာ အပြားပြားသော အသူရာမျိုးနွယ်စုတို့၏ ချုံခိုတိုက်ပွဲများအတွက် ပုန်းအောင်းရာနေရာများဖြစ်ခဲ့သည်မဟုတ်လော။ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့ဆက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအခိုက် ရုတ်တရက်ဆိုသလို လက်နက်ကိုင်အုပ်စုတစ်စုက ကျွန်ုပ်တို့ကို ဝိုင်းလိုက်ကြလေ၏။ ၎င်းတို့ဝိုင်းလိုက်ကြပုံမှာ ကျွမ်းကျင်လှသောကြောင့် ကျွန်ုပ်ပင်အထင်ကြီးသွားမိလေသည်။ လေးကြိုးကို တင်းနေအောင်ဆွဲထားသော မြားအစင်းနှစ်ဆယ်မှာ ချွီးခနဲထွက်လာရန် အဆင်သင့်အနေအထားရှိ၏။ ကုမ္ဘီကဏ္ဍကို ကျွန်ုပ်မျက်နှာရိပ်ပြကာ တားလိုက်ရ၏။ ထိုလူအနွဲ့မှာ သံချေးတက်နေသောဓားကို ဓားအိမ်အိုမှ ချွတ်တော့မည်တကဲကဲလုပ်နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူရဲဘောကြောင်သူမဟုတ်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် တို့သုံးယောက်မှာ ဝိုင်းထားသောမြားသမားအယောက်နှစ်ဆယ်ကို ယှဉ်ပြိုင်တိုက်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ သူရဲကောင်းလုပ်ရမည့်အချိန်မဟုတ်။ ၎င်းတို့က ခါသီဝီရာယူနာ ပုလိပ်များလော၊ ချုံခိုတိုက်ခိုက်သူ အသူရာများလော။ ကျွန်ုပ်မသိ။ အသားအရေမည်းလွန်းသည့်အတွက် ဒေဝတွေတော့မဖြစ်နိုင်။

ဆံပင်တို့ဖြူဖွေးနေသောခပ်တောင့်တောင့်ယောက်ျားတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်တို့အနားကပ်လာကာ ၎င်း၏ ဓားကို ကျွန်ုပ်လည်မျိုသို့ ချိန်ထောက်လိုက်လေ၏။ ၎င်းထက် များစွာပိုငယ်သော အခြားတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်တို့ကို စတင်ရှာဖွေလေတော့၏။ ၎င်း၏ပေါင်ကြားကိုပစ်ကန်ကာ လည်ပင်းကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်မည်ဟု ကျွန်ုပ် တွေးနေမိသည်။ ထိုသို့တွေးနေစဉ်မှာပင် နောက်တစ်ယောက်က ဘိဘိသန၏လည်မျိုကို ဓားဦးဖြင့်ထောက်လိုက်လေ၏။ သတ္တိကောင်းလှသော ကျွန်ုပ်၏ညီငယ်မှာ တဟင့်ဟင့်နှင့် ဖြစ်နေ

လေတော့သည်။ ဆိုလိုရင်းကို သိသဖြင့် ကျွန်ုပ် ငြိမ်နေလိုက်၏။ သူရဲကောင်း
 လုပ်ရမည့် အချိန် မဟုတ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောနေမိ၏။ ထို့နောက်တွင်
 ကျွန်ုပ်တို့အား မျက်လုံးကိုပိတ် ကြိုးဖြင့်ချည်နှောင်ကာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ
 ကြားမှပင် ဆွဲတစ်ခါဆောင်တစ်လှည့် ခေါ်ဆောင် သွားလေတော့သည်။

၄။ ဂရု

ရာဝဏ

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂူတစ်ဂူအတွင်း၌ ခိုက်ခိုက်တုန်ကာ ရပ်နေကြရင်း တစ်ယောက်ယောက်ပေါ်လာလေမည်လားဟုစောင့်မျှော်နေမိ၏။ လိုဏ်ဂူတွင်းမှ ဆူဆူညံညံအသံများထွက်လာသည်။ ရုတ်တရက် ထိုဆူညံသံများ ရပ်သွားကာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏နှလုံးခုန်သံတို့ ပြင်းထန်သွားသည်။ ဘိဘိသနဋီနေခြင်းက ကျွန်ုပ်ကို စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်စေ၏။ ဝမ်းလည်းနည်းရ၏။ ဘိဘိသနသည် လောကသဘောကို မသိနိုင်လောက်အောင် ရိုးသားဖြူစင်လေ၏။

ထို့နောက် လေးနက်ပြီးသြဇာကောင်းသော အသံတစ်သံက ကျွန်ုပ်တို့၏မျက်နှာများကို အုပ်စည်းထားသော အဝတ်များအား ဖြည့်ပေးရန် ပြောလိုက်လေသည်။ အဝတ်ကိုဖြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့၏မျက်လုံးများသည် လိုဏ်ဂူတွင်းကအလင်းရောင်နှင့်ကျင့်သားရပြီး မြင်လောက်သော အနေအထားရှိသည့်အခါတွင် အလွန်အိုမင်းသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်အား ကြီးမားသော ကျောက်သားထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိသည်ကို မြင်တွေ့ရလေ၏။ ၎င်းက ကျွန်ုပ်တို့ကို စူးစိုက်၍ကြည့်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဦးခေါင်းကိုမတ်ကာ ၎င်းအား ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ပထမတွင် ဖြည်းဖြည်းချင်း မသိမသာကြည့်နေရာမှ ၎င်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ပြုံးယောင်သန်းလာလေ၏။ ဆေးတောင်ဝှေးဖြင့် တို့လိုက်သည့်အလား ကြမ်းတမ်းယုတ်ညံ့ပုံရှိသော အဘိုးအိုမှာ ရွှင်လန်းတက်ကြွနေသော လူတစ်ယောက်အသွင်သို့ ပြောင်းသွားလေတော့၏။ ၎င်း၏မျက်နှာသည်

စကားလုံးတို့ဖြင့် ဖော်ပြခြင်းငှာမစွမ်းနိုင်အောင် အေးချမ်းတည်ငြိမ်သွား
 လေ၏။ ၎င်း၏အပြုံးက အသက်အရွယ်၏ဉာဏ်ပညာရှိမှုကို သိသာစေ၏။
 ၎င်းကို ကျွန်ုပ် တဖြည်းဖြည်းနှင့်မှတ်မိလာ၏။ မဟာဘာလီ...။ ၎င်းသည်
 မဟာဘာလီပင် ဖြစ်တော့၏။

အသူရာဘုရင်အားလုံးတို့၏ အကြီးမြတ်ဆုံးသော အရှင်သခင်။
 ဉာဏ်ကြီးခြင်း၊ ခွန်အားကြီးခြင်း၊ ပညာကြီးခြင်း၊ ကြင်နာတတ်ခြင်း၊
 လူမှုရေးရာမျှတမှုကို စီရင်ပေးသူ၊ ဓမ္မရုပ်ပုံလွှာ။ တစ်ဦးတစ်ယောက်က
 မဟာဘာလီ အကြောင်းကိုစိတ်ကူးမိလျှင် ၎င်း၏ဂုဏ်ကိုချီးမွမ်းလေ့ရှိ၏။
 သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အတွေးစိတ်၏နောက်ဝယ် အထင်အမြင်သေးစေသော
 အရိပ်အယောင်တစ်ခုက တဝဲလည်လည်ရှိနေ၏။ မဟာဘာလီသည်
 ပြောင်မြောက်သော စစ်ပွဲများကို ဦးဆောင်တိုက်ခဲ့သည်။ ရန်သူများကို
 နှိမ်နင်းပြီး ပြည်နယ်ကို တရားမျှတစွာအုပ်ချုပ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ၎င်း
 သည် ရေမြေအရှင်ဘုရင်မင်းမြတ်ထံမှ ဆွမ်းအလှူခံနေသော ဒေဝဗြာဟ္မဏ
 တစ်ပါးဖြစ်သည့် ဝါမနဗိဿနိုးထံ ပေးထားသောကတိကို မဖျက်ချင်ခဲ့
 သောကြောင့် ၎င်း၏အင်ပါယာကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရဖူး၏။ မဟာဘာလီသည်
 အုပ်ချုပ်မှု အထွတ်အထိပ်ရောက်ချိန်၌ အိန္ဒိယနိုင်ငံတစ်ခုလုံးထိန်းချုပ်
 နိုင်ခွင့်ကိုကြေညာရန် ရာဇသူယခေါ် သိဒ္ဓိတင်မင်္ဂလာပွဲကိုဆောင်ရွက်
 ခဲ့၏။ အိန္ဒိယပြည်ငယ်များနှင့် လူမျိုးစုအားလုံး၏ဘုရင်များ၊ မျိုးနွယ်စု
 အကြီးအကဲများ၊ ရာဇာများနှင့် မဟာရာဇာများသည် ဘုရင်များ၏ဘုရင်
 မဟာဘာလီကိုမော်ဖူးရန်အလိုငှာ အသူရာမြို့တော်မူရီ၌ စုဝေးကြ
 လေ၏။ ဘာသာရေးဓလေ့ထုံးတမ်းအနေဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ၎င်းထံ
 တောင်းဆိုသည့်မည်သူ့ကိုမဆို ကုသိုလ်ကိုဖြစ်စေမည့် ကတိကဝတ်ကို
 ပြုတတ်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဝါမနဗိဿနိုးသည် သူဆင်းရဲ ဗြာဟ္မဏ
 ငယ်အသွင်ဟန် ဆောင်ကာ အသူရာမြို့တော်၌ ဗြာဟ္မဏပညာသင်ကြား
 ရေးကျောင်းတည်ထောင်ရန်အတွက် မြေသုံးပေကို တောင်းဆိုလေ၏။
 ကတိကိုမဖျက်လိုသည့်အတွက် မဟာဘာလီသည် အသူရာမြို့တော်၌
 ဒေဝဗြာဟ္မဏများကို ၎င်းတို့၏ ဘာသာရေးတရားများ ဟောကြားရန်
 ခွင့်ပြုခဲ့၏။ များမကြာမီတွင် ဤသေးငယ်သောကျောင်းလေးမှာ ကြီးမား
 သော သာသနာပြုအဖွဲ့အစည်းကြီးအဖြစ်သို့ကြီးထွားလာကာ လျှို့ဝှက်
 ပူးပေါင်းကြံစည်မှုများပြုလုပ်ရာ ဒုစရိုက်နယ်မြေတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့၏။

နောက်ဆုံး၌ အသူရာထိပ်ပိုင်းပုဂ္ဂိုလ်များမှ ဖြစ်လာသမျှကို မည်သို့မှ မဆောင်ရွက်နိုင်သေးခင်မှာပင် ဒေဝဗြာဟ္မဏများက နောက်ဆုံးအသူရာ အင်ပါယာကို လွှမ်းမိုးခဲ့လေ၏။

မဟာဘာလီက မြေအောက်ကမ္ဘာသို့ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီး ဆယ်စုနှစ် နှစ်စုကျော်ကြာအောင် တည်ဆောက်ခဲ့ရသော ၎င်း၏အင်ပါယာသည်လည်း မကြာမီမှာပင် ပဋိပက္ခနိုင်ငံငယ်များအဖြစ် ရာနှင့်ချီ၍ပြိုကွဲခဲ့ရလေသည်။ သို့တိုင် မဟာဘာလီသည် ဒဏ္ဍာရီထဲတွင် အသက်ဆက်ရှင်နေမြဲဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ငယ်စဉ်ဘဝက သူရဲကောင်းကို သွေးနှင့်သားနှင့် မြင်တွေ့ရသဖြင့် အံ့အားသင့်နေမိ၏။ အံ့အားသင့်သလို စိတ်လည်း ပျက်မိလေသည်။ ကျွန်ုပ်စိတ်သန္တာန်၌ မဟာဘာလီသည် ပုံပြင်ဒဏ္ဍာရီ များစွာကထုဆစ်ထားသော သူရဲကောင်းပုံစံနှင့်မကိုက်ညီပေ။

“ကျွန်ုပ်တို့ သင့်နောက်ကိုခြေရာခံလိုက်နေသည်မှာ ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်ရှိချေပြီ၊ အဘယ်သူမျှ ဖြတ်မသွားရဲသော ဤနေရာကို အသို့လျှင် ရောက်လာရသနည်း၊ ဘေးအန္တရာယ်ရှိသော အချိန်အခါများဖြစ်သည့် အတွက် ဤနေရာသည် သင့်တို့လို လူ့အန္တရာယ်များ လှည့်လည်သွားလာရမည့် နေရာမဟုတ်”

လေးနက်သောအသံမှာ လိုဏ်ဂူတစ်လျှောက်ဟိန်းသွားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်သည်လည်း နှောင်းအတိတ်ဇာတ်လမ်းများမှ နိုးထခဲ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့၌ရှိနေသော ကြီးမြတ်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်အား ဦးညွတ် လိုက်ရင်း

“ကြီးမြတ်လှသော ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဓနုဥစ္စာကို ရှာဖွေနေသူများဖြစ်ကြပြီး တောင်ဘက်ပင်လယ်ရှိ လင်္ကာပုလဲကျွန်းမှ ဖြစ်ပါသည်”

ဤအကြောင်းကိုပြောနေစဉ်မှာပင် ကျွန်ုပ် ဘဝင်မကျဖြစ်မိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုယ့်နေရပ်ကိုသာ လှီးလွှဲပြော၍ရမည်။ မျိုးရိုးဇစ်မြစ်ကို လွှဲပြော၍ရနိုင်မည်မဟုတ်။

“ကျွန်ုပ်တို့သည် ကေကေသီ၏ သားတော်များဖြစ်ပြီး၊ အဖေတူ အမေကွဲနောင်တော် ကုဝေရ၏ ညီတော်များဖြစ်ကြပါသည်၊ ကျွန်ုပ်က

ရာဝဏဖြစ်ပြီး ဤသူများမှာ ကျွန်ုပ်၏မွေးချင်းများ ကုမ္ပဏီကဏ္ဍနှင့်ဘိဘိသန တို့ ဖြစ်ကြပါသည်”

မဟာဘာလီ၏ အိုမင်းကာချောင်နေသောမျက်နှာမှာ မျက်မှောင် အနည်းငယ်ကျဲ့သွားလေ၏။ စဉ်းစားနေရင်းက ၎င်း၏ကျယ်ပြန့်သော နှုတ်ပြင်၌ နှုတ်ကြောကြီးများတင်းလာလေသည်။ ထို့နောက် ကြည်လင် အေးဆေးသောအသံဖြင့်

“ရာဝဏ သင့်နာမည်ဆိုးသည် သင့်အရင် ရောက်ရှိနေခဲ့လေပြီ၊ ကျွန်ုပ်လည်း များစွာသင်္ကာမကင်းဖြစ်မိသည်၊ ကျွန်ုပ်ထံသတင်းပို့သူ များသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်အနည်းငယ်က သင်ပြုခဲ့သောမကောင်းမှုများနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို ပေးပို့ထားပြီးဖြစ်သည်၊ အသူရာမျိုးနွယ်စုသည် သင့်လိုအသုံးမကျသော တဇောက်ကန်းသမားကို မွေးထုတ်ပေးခဲ့သည်မှာ တကယ်ပင်ကံဆိုးသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်၊ သင့်ကိုသင် စစ်သည်တစ်ဦးဟု ခေါ်ပါလေစ၊ ကျွန်ုပ်လူများသည် သင့်နောက်ကိုနောက်ယောင်ခံလိုက် နေသည်မှာ လွန်ခဲ့သော ရှစ်ရက်ကတည်းကဖြစ်သည်၊ ပြီးခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်အတွင်းမှာပင် သင့်လည်ကို သူတို့လှီးမည်ဆိုက လှီးခဲ့ နိုင်သောအကြိမ်ပေါင်းမနည်းပေ၊ ဒါနှင့်တောင် သင့်ကိုသင် စစ်သည်ဟု ခေါ်ပါသလော၊ ဤကဲ့သို့အလုံးစုံညံ့ဖျင်းခြင်းသည် သင့်ကိုယ်ထဲ၌ ရောနှော နေသော သွေးများကြောင့်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်သည်၊ လူရယ်စရာကိစ္စများ ကိုရပ်တန်းကရပ်ပြီး သင့်နှလုံးသားထဲ၌ တောက်လောင်နေသော ရည်မှန်းချက်များနှင့် ထိုက်တန်အောင်သာလုပ်ပါလေ”

ကျွန်ုပ် ဒေါသထောင်းခနဲဖြစ်သွားမိ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဤ အရှုံးသမားအိုသည် ကျွန်ုပ်အား ယခုကဲ့သို့ ပြောဆိုခွင့်ရှိနေရသနည်း။ ၎င်း ပြောသည်မှာ မှန်တော့မှန်၏။ မှန်သောကြောင့် ကျွန်ုပ် ဒေါသထွက်မိ ခြင်းပင်။ ကျွန်ုပ်သည်ဘာစိတ်ဝင်စားမှုဘာခံစားမှုမှမရှိသောကျောင်းသား တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မိခင်သည် ကျွန်ုပ်အား ကမ္ဘာ ကိုအောင်နိုင်သော စစ်သည်တစ်ဦးဖြစ်စေချင်သည်။ သို့ရာတွင် မပြုစုမပျိုးထောင်တတ်သော ဖခင်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်အား ဗြာဟ္မဏ ‘သင်ယူလေ့လာခြင်း’များဖြင့် ပြည့်နေစေချင်၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဆရာကောင်းသမားကောင်း တစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုပင် တတ်နိုင်ခဲ့ပါသလော။ တော်တော်သောစစ်သည်များ

ဖြစ်အောင် သင်ယူလေ့လာနိုင်မည့် အခွင့်အရေးများရှိခဲ့ပါသလော။ ဘဝတွင် မအောင်မြင်ခြင်း၏အကြောင်းအရင်းများ ကျွန်ုပ်တို့များစွာရှိ၏။ စိတ်ကို ပေါက်ကွဲမသွားအောင် ကျွန်ုပ်လက်သီးဆုပ်ကာထားမိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခုခုဖြစ်ရမည်ဟူသော ပြင်းပြ သည့်ရည်မှန်းချက်ကြောင့် ထူးခြားမှုမရှိ သောဖြစ်တည်မှုကိုစွန့်ခွာခဲ့၏။ ကုမ္ပဏီက ချည်နှောင်ထားသောကြိုးများကို ဖြည့်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ်တွေ့လိုက်ရသည်။ ၎င်း၏မျက်လုံး များမှာ ဒေါသကြောင့် စွေးစွေးနီနေလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သဘောပေါက်သွားသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကျွန်ုပ်၏သည်းခံနိုင်စွမ်းကို စမ်းသပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းမှာ ကျွန်ုပ်ရှာဖွေနေခဲ့သော ဂုရုဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် ဒေါသတို့က ဆူပွက်နေဆဲဖြစ်၏။ လွယ်လင့်တကူ အလျှော့မပေးချင်သေး။ ကျွန်ုပ်ကို ဤမျှလွယ်လွယ်ကူကူ မာန်လျှော့အောင်လုပ်၍ရမည်မဟုတ်။ ၎င်းနှင့်၎င်း၏ ဟန်ဆောင်ထည်ဝါမှုများကို ကျွန်ုပ် မထိမဲ့မြင်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏လျှာမှာ အာစေးမိနေခဲ့ပုံပေါ်၏။ ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်။ မဟာဘာလီက တန်ခိုးအာဏာကို ထုတ်ဖော်ပြ၏။ ရုတ်တရက်တော့ ကျွန်ုပ်ကြောက်ရွံ့သွား၏။ နောက်မှနားလည်ခဲ့၏။ ဤ အဖြစ်မှာ ကျွန်ုပ်ဘဝ၏ အလှည့်အပြောင်းတစ်ခုဟုဆိုရမည်။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်သန္တာန်၌ စိတ်ခံစားမှုများ ပျိုးပျိုးပြက်ပြက်လင်းလက်သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်မင်းမြတ်ရှေ့၌ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ဖြစ်နေလေ သည်။ အကာအကွယ်မရှိ ဟာလာဟင်းလင်းနှင့်။ ၎င်း၏အကြည့်က ကျွန်ုပ်ကိုမခံချင်အောင်လုပ်နေ၏။စိန်ခေါ်နေ၏။နှစ်သိမ့်နေ၏။ခြောက်လှန့် နေ၏။

“မည်သို့ဆိုစေ သင်သည် ဤလောကကြီးထဲတွင် တစ်နေရာရာ တော့ အသုံးဝင်လိမ့်မည်။ ပထမတွင် ကျွန်ုပ်သည် သင့်အား မေ့ပျောက် စွန့်ပစ်ခံထားရသော အသူရာစခန်းများ၌ ဖျက်ပိုးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ နေထိုင် နေသော လက်ကျန်လူတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ ထင်ပေါ်ဖို့အတွက် ဘာမှမလုပ်ဘဲ အိပ်မက်မက်နေသူတစ်ယောက်၊ အတိတ်ရဲ့တကယ့်ဖြစ်ရပ် စိတ်ကူးယဉ်ဖြစ်ရပ်များနဲ့ ပျော်မွေ့နေသူတစ်ယောက်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်နဲ့ ကိုယ့်မျိုးနွယ်စုကို ကယ်တင်ဖို့ ဆုတောင်းနေသူတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်

ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် မီးပွားတစ်စကိုမြင်နေ၏။ သေးပင် သေးသော်လည်း လေအလာတွင် ဟုန်းခနဲ ဒေါသတကြီးထတောက်တော့ မည့် မီးပွားပင်ဖြစ်၏။ သင်သည် စိတ်ညစ်ညူးဖွယ်ရာကောင်းသော သင့်မျိုးနွယ်စု ဒါမှမဟုတ် ၎င်းတို့၏ကျိန်စာအတွက် အတိတ်ကောင်း နိမိတ်ကောင်း ဖြစ်လေမည်လား ကျွန်ုပ်မဆိုတတ်။ ထိုနှစ်မျိုးစလုံးအတွက် ဖြစ်နိုင်သလို ထိုထက်ပိုသောအရာများစွာ အတွက်လည်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။”

“သင့်၌ကြီးမားသောရည်မှန်းချက်ရှိပြီးသင့်အိပ်မက်များအကောင် အထည်ပေါ်မလာခင်အထိ သင်သည် ရပ်တန့်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု တစ်စုံ တစ်ရာက ကျွန်ုပ်ကိုပြောပြသည်။ သင်၏ ယောက်ယက်ခတ်နေသော၊ ဦးတည်ရာမဲ့နေသောစိတ်သန္တာန်၌ အဘယ်သို့သောစွမ်းအင်ကို သိုဝှက် ချုပ်တည်းထားသနည်းဆိုတာ သင်မသိနိုင်။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်သန္တာန်၌မူ သေးငယ်သော မျှော်လင့်ချက်အပိုင်းအစလေးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သင်သည် လျော်ကန်သော လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးမှုနှင့် ဦးဆောင်လမ်း ပြပေးမှုများရမည်ဆိုလျှင် သန်းပေါင်းများစွာသောလူတို့၏ ကယ်တင်သူ ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။ အနင်းခံနေရသော၊ အဝီစိနတ္တိလောကထဲသို့ မောင်း ထုတ်ခြင်းခံနေရသောသူတို့အတွက် ကယ်တင်သူ ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။ ထိုသူတို့သည် မသမာသူရန်သူတစ်ယောက်၏ ခြေထောက်အောက်၌ နင်းခြေ ခြင်းခံနေရသူများပင် ဖြစ်တော့သည်။ မဟာဘာလီ၏ ဝါကြွားမှု မရှိသောဘုံဗိမာန်မှ ကြိုဆိုပါသည် ရာဝဏ၊ ဤနေရာတွင် ကြိုက်သလောက် သာနေပါလေ။ ပို၍အရေးကြီးသည်ကိုပြောရလျှင် သင်ယူပါလေ။ စိတ်ကို ဖွင့်၍လာပါ။ ဤနေရာက သင့်ကိုသင်ကြားပေးစရာ အများအပြား ရှိကြောင်းကို သတိရပါလေ။”

အဘိုးအိုမှာ ဟန်ပါပါရှိလှ၏။ ထို့နောက် မခံချင်အောင်ဆွသည့် အရိပ်အခြေအလား နှုတ်ခမ်းထောင့်များကို တွန့်၍ ကြင်နာစွာပြုံးလိုက်ပြီး လက်ကိုဝှေ့ယမ်းကာ ကျွန်ုပ်တို့ကိုသွားခွင့်ပြုလိုက်၏။

ကြီးမားသော လိုဏ်ဂူကြီးတစ်လျှောက် မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူနှင့် အနည်းငယ်တောင့်တင်းသောသူ၏ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်လိုက်ရင်း ကျွန်ုပ် သည် မဟာဘာလီအကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိ၏။ မဟာဘာလီ၏ ကျဆုံး ခြင်းသည် ရယ်စရာတော့ကောင်းသည်။ ၎င်းအရှေ့မှ အသူရာအင်ပါယာ၏

အခြားသော ကြီးမြတ်သူများကျဆုံးခြင်းကဲ့သို့ ဂုဏ်အသရေရှိခြင်း သူရဲကောင်းဆန်ခြင်းမျိုးမရှိခဲ့။ အသူရာအင်ပါယာ၏ ကျော်ကြားသော အမြှာညီနောင်ဖြစ်သည့် ဟိရံယနှင့် ဟိရံယကွတို့နှစ်ဦးသည် အိန္ဒိယ တစ်နိုင်ငံလုံးနီးပါးကို လွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့၏။ ဟိရံယသည် တောဝက်ပက်၍ သေခဲ့ရ၏။ ဟိရံယကွသည် သားဖြစ်သူ ပရာလားဒနှင့် ဒေဝဘုရင်အိန္ဒြာတို့ ပူးပေါင်းကြံစည် သစ္စာဖောက်ခြင်းကိုခံခဲ့ရ၏။

ပရာလားဒသည် ပျော့ညံ့သောဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်ပြီး မကြာမီ အင်ပါယာသည်လည်း အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ၎င်းသည် ကြီးလေး သော အခွန်အတုတ်များကောက်ယူကာ တိုင်းပြည်ကိုဖျက်ဆီးခဲ့၏။ လယ်ယာလုပ်ငန်းများ၊ စားကျက်မြေများ ပျက်စီးခဲ့၏။ ကုန်သွယ်ရေး အသင်းများရွှေ့ပြောင်းကုန်ကြပြီး အနုပညာသေဆုံးသွားခဲ့ရ၏။ ထိုအတော အတွင်း ခြိမ်းခြောက်မှုအသစ်တစ်ခု ဝင်ရောက်လာလေ၏။ ပရသုရာမ ဟုခေါ်သည့် ဗြာဟ္မဏ သူရူးတစ်ယောက်။ ရမယ်ရှာအကြံထုတ်နေသော ရာမသည် တောင်ပိုင်း၌ အကြမ်းဖက်လုယက်မှုများ ဆက်တိုက် ပြုလုပ် ရန် လူဆိုးလူမိုက်အုပ်စုတစ်စုကို ဖွဲ့စည်းလိုက်သည်။ မင်းမဲ့စရိုက်ဆန်ခြင်း မီးရှို့ခြင်းများက ပျံ့နှံ့လျက်ရှိ၏။ လူဆိုးလူမိုက်များကိုနိုင်ငံအဝှမ်းကြောက်ရွံ့ လျက်ရှိကြ၏။ ၎င်းတို့က နေရာများသို့ တိတ်တဆိတ်ဝင်ရောက်ကာ လုယက်ကြ၏။ နေထိုင်သူများကိုသတ်ဖြတ်ကာ မြို့ကိုမီးရှို့ကြ၏။ ပရသုရာမသည် အောင်မြင်သိမ်းပိုက်ရာနေရာတိုင်း၌ ဗြာဟ္မဏများအား အမြင့်ဆုံးရာထူးအာဏာကို ပေးအပ်စေ၏။ မာလေယံ၊ ဝါန်နံကဲ့သို့သော ယခင် ဘုန်းတော်ကြီးများကို မြို့များမှ တောရွာများဆီသို့မောင်းထုတ် လိုက်ကြသည်။ အဖြစ်မရှိသော ဘုရင်ပရာလားဒသည် ကြီးမားသော အရှက်သိက္ခာတန်ဖိုးကိုပေးလျော်ကာ ပရသုရာမလက်မှ ချမ်းသာရာရခဲ့ပြီး အသူရာလူ့အဖွဲ့အစည်း၌ ဗြာဟ္မဏတို့ကို အသာစီးရစေခဲ့၏။

ပရာလားဒနတ်ရွာစံပြီး မဟာဘာလီနန်းတက်ချိန်တွင် ပြောင်းလဲမှု တစ်ခုဖြစ်လာခဲ့၏။ ပရာလားဒ၌ ဤသို့သောမြေးတော်တစ်ပါးရှိလိမ့် မည်ဟု အိန္ဒြာဘယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့်မထားခဲ့။ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု အတွင်းမှာပင် အိန္ဒြာ အင်ပါယာ၏ထမ်းပိုးအောက်မှ မဟာဘာလီရုန်းထွက် နိုင်ခဲ့ပြီး နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း၌ နယ်မြေငယ်တစ်ခုလုံးကို အောင်မြင်

သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့လေသည်။ ဤအဖြစ်သည် ကာသီဝီရာဇနက အနောက်ဘက် ကမ်းခြေ၌ အာဓိဒြာဝိဒခေါ် ကနဦးနေထိုင်သူများအင်ပါယာကို ပြန်လည် မထူထောင်မီနှင့် ဝါနူရဘုရင် ဘာလီမမွေးဖွားမီက ဖြစ်သည်။ မဟာဘာလီ သည် နောင်နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်အထိ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်အုပ်ချုပ်ခဲ့ပြီး အသူရာတို့၏ အနုပညာနှင့်ဂီတမှာ အထွတ်အထိတ်သို့ရောက်ခဲ့လေ၏။ မြို့ကြီးပြကြီးများကို တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး ကုန်သွယ်ရေးများ တဟုန်ထိုးအောင် မြင်ခဲ့ကာ ကမ္ဘာ၏တံခါးဝဖြစ်လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ကြားခဲ့ဖူးသော ထိုအချိန်အခါက ဂုဏ်အသရေများပင်ဖြစ်တော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ရွာများမှသက်ကြီးရွယ်အိုများ သည် ထိုစဉ်ကအကြောင်းများကို ပြော၍မဆုံးနိုင်ခဲ့ကြပေ။ ကျွန်ုပ်အမှတ် သညာ၏ဟိုမှာဘက်ဆီထိ ဂုဏ်ရှိန်ထွန်းတောက်ခဲ့သော နေ့ရက်များဟု ကျွန်ုပ်ယုံကြည်နေမိသည်။

ဘိဘိသနသည် အဘိုးအိုနှင့် စကားစမြည်ပြောရန် ကြိုးစားနေလေ ၏။ သို့ရာတွင် အဘိုးအိုက အင်းအဲသာ တုံ့ပြန်ပြောဆို၏။ ကျွန်ုပ်တို့ထောင့် တစ်နေရာအရောက်တွင် အဘိုးအိုသည် ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ် တို့ဘက် လှည့်ကာ

“ဒီနေရာက သင်တို့အိပ်စက်ရမယ့်နေရာဖြစ်တယ်၊ မနက်ဖြန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ သင်ကြားမှုတွေကို စတင်ကြပါမယ်” ဟု ဆိုလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကျေးဇူးတင်စကားမဆိုမီ အဘိုးအိုလှည့်ထွက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထိုနေရာ၌ ကျောခင်းကာ ကျွန်ုပ်တို့၏အနာဂတ်ကို စဉ်းစား၍နေကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မိခင်နှင့်နှမအကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားမိနေလေ၏။ တောင်စွန်းပေါ်က တဲအိမ်သေးလေးကို မုန်တိုင်း တိုက်မသွားကောင်းဟု မျှော်လင့်ရသည်။ ဆာလောင်နေသောပါးစပ်များ အတွက် အိမ်နီးနားချင်းများကပေးသည့် သိုးဟောင်းနေသော အစားအစာ များပင် အရသာရှိခဲ့သည့် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာငယ်စဉ်ဘဝကို တွေးနေ မိသည်။ အဖေတူအမေကွဲ နောင်တော်၏နန်းတော်၌ ကျွန်ုပ်တို့ မောင်နှမ လေးယောက်က ဝက်များကဲ့သို့ မဟားတရားစားသောက်ပြီး ဗိုက်နာနေ မကောင်းဖြစ်ကြသည့်နေ့ကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏သူဆင်းရဲအ စာအိမ်များမှာ ဆီဦးထောပတ်နှင့်သစ်သီးသစ်ဖုများကို စားကျင့်ရှိကြသည် မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ပတ်လောက်စိတ်ညစ်နွမ်းခဲ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆင်းရဲမည်းကြွပ်နေသော အသူရာကလေးတစ်ယောက် ချင်းစီ၏ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့် အခွင့်အရေးများကို စဉ်းစားနေမိ၏။ ဆင်းရဲ မွဲတေမှု၊ ညစ်ပတ်မှု၊ ယင်ကောင်များ၊ တစ်စစီကြေမွနေသောကလေးဘဝ အစရှိသည့် ရင်းနှီးနေသောနာကျင်မှုက ကျွန်ုပ်၏စိတ်ဝိညာဉ်ကို ကိုက်ဖြတ် ဝါးမျိုလာတော့သည်။ ဖခင်၏စက်ဆုပ်ဖွယ် မျက်နှာသည် ကျွန်ုပ်အားလှောင် ပြောင်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်က အသုံးမကျသောဆန်ကုန်မြေလေး၊ လူမည်း မိစ္ဆာ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ထပ်တလဲလဲအော်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မောင်နှမများ ကြားသာကြားဖူးပြီး မမြင်ဖူးသော စားသောက်ဖွယ်ရာမျိုးစုံ အား မစားရဝခမန်းပြောခဲ့ကြသည့် ညများကို ကျွန်ုပ်အမှတ်ရမိသည်။

မိခင်၏ငိုရှိုက်ခြင်းက ကျွန်ုပ်ရင်ကိုနှင့်စေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ညစ်စရာများ၊ ရှေ့အနာဂတ်တွင်ရှိနေသော ခက်ခဲရုန်းကန်မှုများ၊ တစ်စစီကြေမွခဲ့ရသော အတိတ်ကမျှော်လင့်ချက်များ၊ ကျွန်ုပ်၏လူများ၊ မျိုးနွယ်စုများအတွက်ငိုကြွေးမိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အကူအညီမဲ့နေမှုများ၊ ခံပြင်းမှုများ၊ ကျိုးပျက်ခဲ့ရသောဘဝများအတွက် ငိုကြွေးမိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ မည်းသောအသားအရေအတွက်ပင်ငိုကြွေးမိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏မသိနားမလည် မှုနှင့် စိတ်ကူးခဲ့ကြသည့် ဂုဏ်ထည်ဝါမှုများကို သတိရတမ်းတမိသောကြောင့် ငိုရှိုက်မိ၏။ မျက်ရည်များသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆင်းရဲသည့်ကြားမှသူရဲကောင်း ဆန်မှုဆိုသည့်အရောင်များကို ဆေးကြောမပစ်နိုင်သလို အကြောင်းတစ်ခု ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့လူများသေဆုံးခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကိုလည်း ရူးမိုက်စွာဖြေရှင်း နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ နတ္တိလောကကရွံ့ရှာသည့် ကျွန်ုပ်၏ အဖေတူအမေကွဲ နောင်တော်ကဲ့သို့သော စာနာစိတ်မရှိသူများကိုလည်း ဆေးကြောပစ်နိုင်မည် မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်အတွက်လည်းငိုကြွေးမိ၏။ ထို့နောက် စောင် တစ်ထည်နှင့်အုပ်ထားသကဲ့သို့ မည်းမှောင်နေသော အမှောင်ထုအတွင်းမှ လက်နှစ်စုံသည် ကျွန်ုပ်ကိုဟိုဘက်ဒီဘက်မှပွေ့ဖက်ထားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ် ညီများ၏ နွမ်းဖတ်နေသော လက်များဖြစ်လေသည်။ ၎င်းတို့ကို အသက်ပေး၍ ကာကွယ်မည်ဟု ကျွန်ုပ်သစ္စာပြုမိ၏။ ၎င်းတို့သည်လည်း ကျွန်ုပ်အတွက် အသက်အသေခံကြလိမ့်ဟုယုံကြည်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ကြုံ ခဲ့ရသည့် စိတ်ပျက်နွမ်းနယ်စရာများ အားလုံးအတွက် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ဖက်တွယ်ကာ ငိုကြွေးကြလေတော့သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငိုရှိုက်ခြင်းများ ရပ်စပြုလာကြ၏။ ဘုရင်အို၏ အမှတ်တမဲ့ပစ်လိုက်သော မျှော်လင့်ခြင်း သစ်စေ့ကလေးတစ်စေ့မှာ အညောင့် ပေါက်၍ လာလေ၏။ ကမ္ဘာကို သိမ်းပိုက်အောင် နိုင်ရမည်ဟူသော ကျွန်ုပ်၏ စကားသည် သူဆင်းရဲ ကလေးတစ်ယောက်က ပြောသော စိတ်ကူးယဉ် ဗလာအိပ်မက်များမဟုတ်ဟု တွေးမိသောအခါ၌ ညီတော်များကို ကျွန်ုပ် တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားမိ၏။ အနာဂတ်သည် မျှော်လင့်ချက်ရှိနိုင်၏။ မနက်ဖြန် သည် နောက်တစ်နေ့ဖြစ်ပြီး အသစ်စတင်ခြင်းလည်းမည်၏။

၅။ ဆယ်မျက်နှာနှင့် ဒသမုခ

ရာဝဏ

အရုဏ်တက်ချိန်၌ မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့်အဘိုးအိုသည် ကျွန်ုပ်တို့ကိုနှိုးပြီး မနက်ခင်းကိစ္စများအတွက် အနီးအနားရှိ စမ်းချောင်းတစ်ခုသို့ခေါ်ဆောင် သွားလေ၏။ ၎င်းသည် ပြောရန်ရှိသောပုံပြင်တစ်ပုဒ်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ အား ၎င်း၏နားအထောင်ချင်ဆုံးသောပရိသတ်ဟု သိရှိသွားသည့်အလား ခရားရေလွှတ်ပြောလေတော့သည်။

“လူတွေက ကျုပ်ကို ဗြဟ္မာလိုခေါ်ကြတယ်၊ ဒါကျုပ်ရဲ့ မိသားစု မျိုးရိုးနာမည်ပါ။ စာပေသင်ကြားပေးခြင်း ဆိုတဲ့သွေးတွေ ကျုပ်ကိုယ်ထဲမှာ အပြည့်ရှိတယ်။ ဟိုးပဝေသဏီကတည်းက ကျုပ်တို့ဟာ ဂုရုတွေဖြစ်ကြ တယ်။ ပညာရေးကောင်စီအဖွဲ့မှာ ဂုရုလေးပါးရှိခဲ့တယ်။ နှစ်တိုင်း အသူရာ အင်ပါယာရဲ့ နေရာအနှံ့အပြားမှာရှိတဲ့ ရာနဲ့ချီတဲ့ ကျောင်းပေါင်းများစွာ အတွက် သင်ရိုးညွှန်းတမ်းကို သူတို့ကဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ ဒီနေ့ ကျုပ်တို့ သိတဲ့ အသူရာဆိုတာ ကျုပ်တို့က ဖန်တီးခဲ့တာဖြစ်တယ်။ ကျုပ်မိသားစုက ဥပဒေကိုဖန်တီးခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ကို ဘုရားများအဖြစ် ကိုးကွယ်ကြ တယ်။ သီဝမိသားစုနဲ့ တစ်တန်းတည်းပေါ့လေ။ အိန္ဒြမြစ်ကမ်းပေါ်က အင်ပါယာကြီးဆိုတဲ့အချိန်ကစလို့ လယ်မြေတွေ၊ ဓနုဥစ္စာတွေ၊ တိရစ္ဆာန် တွေကို ကာကွယ်ပေးခဲ့တဲ့ ကျုပ်တို့ကို လူ့အဖွဲ့အစည်းထဲမှာ ကဏ္ဍတစ်ရပ် အနေနဲ့ပါဝင်တာကြောင့် ပရူပတ္တိများလို့ ခေါ်ကြတယ်။ လူ့ယဉ်ကျေးမှု ဆိုတာကို ကျုပ်တို့က ပျိုးထောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်”

၎င်းက ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီနောက်မှာ ဒေဝတွေ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာကြတယ်။ အိန္ဒြာက ပထမဆုံး ကျုပ်တို့ရဲ့ မြို့တွေ၊ စာသင်ကျောင်းတွေ၊ ဘုရားကျောင်းတွေ အစရှိတဲ့ တိုးတက်ခြင်းကို အထောက်အကူပြုတဲ့ အရာမှန်သမျှကို မီးရှို့ ပစ်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်တို့ဟာ မာယန်ကျောင်းက ဗိသုကာ၊ မြို့ပြဆောက်လုပ်ရေးအသင်းတွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး နည်းပညာတွေ အရှိန်အဟုန်ကောင်းကောင်းရနေခဲ့ပြီဖြစ်တယ်။ ပုဿပါက လို့ခေါ်တဲ့ ပျံသန်းနိုင်တဲ့ စက်ယန္တရား တွေတောင် ထွင်နိုင်နေခဲ့ပြီ။ ထွင်နိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် ပုံစံငယ်ဆောက်တာပေါ့လေ။ ဒေဝတွေရောက်လာတော့ အဲဒါတွေ အားလုံး ပျက်ကုန်ရော။ အိမ်ထောင်ဦးစီးလည်းဖြစ်ပြီး သိပ္ပံနဲ့နည်းပညာကို တာဝန်ယူထားတဲ့ မိသားစုဝင်လေးယောက်က လုယက်သတ်ဖြတ်သူတွေရဲ့ လက်ထဲမှာ ပထမဆုံးသားကောင်တွေ ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။ သူတို့နဲ့အတူ အသူရာသိပ္ပံပညာဟာလည်း သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ မာယန်ကျောင်းအုပ်ကတော့ သူ့ရဲ့ ပျံသန်းနိုင်တဲ့ယန္တရားစီးပြီး လက်မတင်လေး လွတ်သွားခဲ့တယ်။ သူ့အရိုက်အရာကိုတော့ အခု သင်တို့ရဲ့ အဖေတူအမေကွဲနောင်တော်က ထိန်းသိမ်းထားတယ်။ ပုဿပါကပုံစံငယ်ကို မောင်ပိုင်စီးထားတယ်ပေါ့လေ။ လူတွေဟာ ကောင်းကင်ရဲ့အရှင်သခင် ပြန်ဖြစ်ဖို့အတွက် နောင်နှစ်ပေါင်း ဘယ်နှစ်ရာလောက် ကြာဦးမလဲ ကျုပ်တော့မသိဘူး။”

“ကျုပ်ရဲ့ဘိုးဘေးဘီဘင်တွေက လက်နက်နဲ့ စစ်သုံးပစ္စည်းတွေ ထုတ်လုပ်ခြင်းကို အဓိကလုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။ အနုပညာ၊ လက်မှုပညာနဲ့ ဂီတတွေကို အထူးပြုလုပ်ကိုင်ခဲ့ကြတဲ့ ဗြဟ္မာမိသားစုဟာ ဂန္ဓဗ္ဗအင်ပါယာရဲ့ ကာကွယ်မှုအောက်မှာရှိခဲ့ကြတယ်။ ဝါနုရဘုရင်ဘာလီဟာ ဗြဟ္မာမိသုကာ ဆရာတွေကိုလည်း အကာအကွယ်ပေးထားပြီးတော့ အိန္ဒြိယအလယ်ပိုင်းမှာ မြို့ကြီးတွေကိုတည်တယ်။ ဒေဝတို့နဲ့ပူးပေါင်းသွားတဲ့ စတုတ္ထဗြဟ္မာ မျိုးနွယ်စုက ဒဿနိကဆိုင်ရာတရားဒေသနာတွေကိုအဓိကလုပ်ကြတယ်။ အခု သူတို့ဟာ ဒေဝတို့အဖို့ ဉာဏ်ပညာရှင် ဂုရုကြီးတွေဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို ဖြစ်နိုင်တဲ့ထောင့်ပေါင်းစုံကနေ ပညာဗဟုသုတတွေ ဝေမျှပါလို့ ပြောလာရင်တောင် ကျုပ်က လက်နက်၊ စစ်ရေးဗျူဟာနဲ့ ပက်သက်တာကိုပဲ အဓိကထားပြောမိမယ်။ စစ်သည်ရယ်လို့ဖြစ်လာရင် အဲဒါတွေက သိထားသင့်တဲ့ အရေးအပါဆုံး ပညာဗဟုသုတတွေပဲ။”

၎င်း၏စကားကို ကျွန်ုပ်တို့ နားစိုက်ထောင်နေခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဗြဟ္မာမျိုးနွယ်စု၏ ဆင့်ကဲပြောင်းလဲလာမှုနှင့်ပတ်သက်၍ သိပ်မရှင်းပေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့၌ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေသော အဘိုးအိုသည် ထိုကဲ့သို့ သောရေးခေတ်ဉာဏ်ပညာကို အဟုတ်ဧကန်ပိုင်ဆိုင်သည် ဆိုခြင်းမှာ အံ့ဩဖွယ်ရာဖြစ်၏။ ၎င်းသည် ဂုရုကြီး တစ်ယောက်နှင့်မတူ။ အရပ်ပုပျပ်၍ထိပ်ပြောင်ကာ ဝမ်းဗိုက်ကြီးကြီးနှင့် သာမန်အသွင်သာ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ရှည်လျား ဖြူဖွေးနေသောမုတ်ဆိတ်နှင့် တလက်လက် တောက်ပနေသောမျက်လုံးများက အိုမင်းဟောင်းနွမ်းနေသော အပေါ်ယံ အရေပြားအောက်၌ဖုံးကွယ်နေသော ဉာဏ်ပညာကို ဖော်ပြသကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။

နေရောင်သည် ဆာယာတောအုပ်များမှ ထွက်ပေါ်လာပြီး စိမ်းလန်းသောတောင်တန်းများကို ကွေ့ဝိုက် စီးဆင်းနေသော ပူရ်နမြစ်ကို ခရမ်းရောင်ပြောင်းသွားစေသောအချိန် ထိုနေ့မှအစပြု၍ ကျွန်ုပ်တို့ဘဝအတွက် ခေတ်သစ်သည် စတင်ခဲ့လေ၏။ ဗြဟ္မာသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကြာရှည်စွာ ပျောက်ဆုံးနေသောဖခင်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ချန်ထားပစ်ခဲ့သော မိခင်၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဂုရု၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ဘုရား၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ကယ်တင်ရှင်ဖြစ်သည်။ ဗြဟ္မာမိသားစုမှ ပညာရှာ မှီးခဲ့သူတို့၏ မျိုးဆက်ပေါင်းများစွာ သန့်စင်ထားသည့် အသန့်စင်ဆုံးသောအသိပညာကို ၎င်းအဘိုးအိုထံမှ ရေသွန်ချသည့်ပမာ တွေ့မြင်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ် အံ့ဩမိန်းမောသွား၏။ ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်တို့အား နှစ်ပေါင်းများစွာပျောက်ဆုံးနေသောအနုပညာများ၊ နှစ်ညောင်းတာရှည် မေ့နေကြသောစာပိုဒ်များကို သင်ကြားပေး၏။ ထိုအရာများအားလုံးတင်မကဘဲ ရေခဲမြေခဲကောင်းသည့်တိုင် ဆောက်တည်ရာမရသော ကျွန်ုပ်၏စိတ်ဝိညာဉ်၌ ပညာရှာမှီးလိုသော အပင်ကိုပါ စိုက်ပျိုးပေးခဲ့လေ၏။ ၎င်းသည် သဘာဝ၏ ဂီတကိုနားထောင်တတ်အောင် သင်ကြားပေး၏။ ငှက်များ၏ ကျည်ကျည် ကျာကျာအော်သံများကို နားထောင်တတ်အောင် သင်ပြပေး၏။ စီးဆင်းနေသောစမ်းချောင်း၏ ရေစီးသံနှင့်အတူ စိတ်အစဉ်ကို လိုက်ကစေခဲ့၏။ ကောင်းကင်၌ပျံသန်းနေသော လင်းယုန်ငှက်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်၏အဇ္ဈတ္တကို မြင့်တက်ပျံသန်းစေခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် သန့်စင်သွားသလိုခံစားမိ၏။ ကျွန်ုပ်ဘဝတွင် ကျေးဇူးအများဆုံးတင်ရမည့် သူတစ်ယောက်ကို ပြုပါ

ဆိုလျှင် ဤဂုရုကို ပြရပေလိမ့်မည်။ ၎င်းက ကျွန်ုပ်ရည်မှန်းချက်များကို ပုံဖော်ပေးသူဖြစ်၏။ အိပ်မက်များကို အတောင်ပံတပ်ပေးသူဖြစ်၏။ စိတ်ကူး အမြင်ကိုကြည်လင်စေသူဖြစ်၏။ လက်ရုံးစွမ်းအားကို ပြည့်စေသူဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် မသိတတ်သေးသော ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တွင် ဝေဒကျမ်းများနှင့် ဥပနိသျှကျမ်းများကို အတုအယောင်များဟုဆိုကာ ပစ်ပယ်ခဲ့လိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် မဟာဘာလီနှင့် ဗြဟ္မာသည် ကျွန်ုပ်အား ရှေးအခါက အသူရာနှင့် ဒေဝတို့၏ မြင့်မြတ်သောကျမ်းဂန်များရှိရာ ပဉ္စလက်ကမ္ဘာကို လှစ်ဟပြခဲ့လေ၏။ ထိုကျမ်းများမှ ဖော်ပြသော ဒဿနိကဆိုင်ရာသုံးသပ်ချက်များကို ကျွန်ုပ် အံ့ဩတကြီး ဖြစ်နေမိ၏။ ထိုကျမ်းများသည် ပါရမီရှင်များ ထိပ်တန်းဉာဏ်ကြီးရှင်များ၏ လက်ရာများ ဖြစ်တော့သည်။ ဝေဒဟူသောအမည်ခံကာဝါဒဖြန့်နေသည့် ကျွန်ုပ်၏ ဖခင် ကဲ့သို့သော အသေးအမွှားလူသားတို့အတွက် အလှမ်းဝေးလွန်းသော ကျမ်းများပင်ဖြစ်လေသည်။ ဘာသာရေး ထုံးတမ်းများ၊ တိရစ္ဆာန်ယဇ် ပူဇော်ခြင်းများ၊ ဇာတ်ကျိန်စာများ အစရှိသောအရာအားလုံးတို့သည် ဝေဒ ကျမ်းများမှ ခွင့်ပြုထားသည့်အရာများမဟုတ်သလို နတ်ဘုရားနှင့် ဆိုင်သောပြဋ္ဌန်းချက် ဥပဒေများလည်းမဟုတ်ကြပေ။ အာထဗ္ဗနဗေဒ ကျမ်းကို ဗြဟ္မာနှင့်မဟာဘာလီက ရှင်းလင်းချက်ထုတ်ပြလိုက်သည့်အ ခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဝေဒနှင့်ပက်သက်၍ သိလှပါသည်ဆိုသော တတ်ယောင် ကားမည်သည့်ပညာရှင်ကိုမဆို စိန်ခေါ်နိုင်သည်အထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ယုံ ကြည်မှုရခဲ့လေ၏။ ကျမ်းဂန်လာစစ်မှန်သည့် အဓိပ္ပာယ်ကို သိလိုက်ရသည့် အချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များ ဝါဒဖြန့်နေသည့် ဇာတ်ခွဲခြား ခြင်းများ၊ တိရစ္ဆာန်ယဇ်ပူဇော်ခြင်းများ၊ တခြားဘာသာရေးထုံးတမ်းများ ကဲ့သို့သော မိစ္ဆာအယူများကိုတိုက်ဖျက်ရန် ပို၍စိတ်ပိုင်းဖြတ်မိလေ၏။ အဓိပ္ပာယ်မဲ့သည့် ဘာသာရေးထုံးတမ်းများ၊ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းများကို ထိန်းချုပ် ပြီး ဇာတ်ခွဲခြားခြင်းကိုအဆုံးသတ်ရန် ဆုံးဖြတ်မိတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ လေ့လာသင်ယူခြင်းများ ပြီးဆုံးခါနီးအချိန်သို့ ရောက်ရှိ လာခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းပို့ချချက်တချို့ကို ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်တိုင် သင်ကြားပြသပေးခဲ့လေ၏။ ၎င်းသည် စိတ်ကိုချုပ်တည်းခြင်းနှင့် အာရုံ များကို ချိုးနှိမ်ခြင်း အပွမာဒသဘောကို တနံတလျားပြောဆို၏။ ၎င်း

တင်ပြသော မဂ္ဂသည် ခက်တရော်၏။ ဖြောင့်မတ်၏။ ကြမ်းတမ်း၏။ ခက်ခဲပြီး လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ရန် လွယ်ကူခြင်းအလျဉ်းမရှိ။

“ဒေါသသည် အနိမ့်ဆုံးသော စိတ်ခံစားမှုဖြစ်သည်။ ဉာဏ်ကို အမှောင်ဖုံးစေတတ်ပြီး မိုက်မဲသော အရာများကို လုပ်ဆောင်စေတတ်၏။ ဆင်ခြင်တုံတရားကွယ်ပျောက်ပြီး ဦးနှောက်နှင့်မစဉ်းစားဘဲ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် တုံ့ပြန်တတ်၏။ နယ်ပယ်စက်ဝန်းတိုင်း၌ ရှုံးနိမ့်မှုကိုဖြစ်စေတတ်၏။ ဤ မကောင်းသောအရာကို သင်၏အတ္တဘောမှ အမြစ်ပြတ် ဖယ်ရှားပစ်ပါလော့”

“နောက်ထပ် နိမ့်ပါးသောစိတ်ခံစားမှုမှာ မာနဖြစ်၏။ မောက်မာ တတ်သောစိတ်သည် မာနမှဆင်းသက်ပြီး ကြည်လင်သောအတွေးအမြင် ကို ကွယ်ပျောက်စေတတ်၏။ မာနသည် ရန်သူကိုအထင်သေးစေပြီး မိမိကိုယ်ကို အထင်ကြီးစေတတ်၏။ အဘိဇ္ဈာစိတ်သည် ရွံရှာဖွယ်ကောင်း သောစိတ်ခံစားမှုဖြစ်၏။ ၎င်းကိုချိုးနှိမ်ရန်မှာ လောကသားတို့အတွက် အခက်ခဲဆုံးသော အရာတစ်ခုဖြစ်၏။ ထိုစိတ်သည် တစ်ပါးသူ၏ တိုင်းပြည်၊ ဥစ္စာ၊ ကျော်စောခြင်းကို တပ်မက်စေ၏။ သူ့အိမ်ရာကိုပြစ်မှားစေ၏။ ထိုစိတ်ကြောင့် ရှေးအတီတေမှစ၍ စစ်ပွဲပေါင်းမြောက်မြားစွာကို ဖြစ်ပေါ် စေခဲ့ကာ သွေးမြေကျမှုများ မျက်ရည်မြေခမှုများကို ဖြစ်စေခဲ့၏”

“ဝမ်းသာခြင်းဝမ်းနည်းခြင်းသည် နေ့နှင့်ညကဲ့သို့ ထာဝရအမှန်တရား နှစ်ခုသာလျှင်ဖြစ်၏။ အသိဉာဏ်ပညာကြီးမားသူအဖို့ ဝမ်းသာခြင်းသည် လည်းကောင်း ဝမ်းနည်းခြင်းသည်လည်းကောင်း ဘယ်သောအခါမျှ အကျိုး သက်ရောက်မှုမရှိချေ။ အမှန်စင်စစ် ဤစိတ်ခံစားမှုများသည် ကျွန်ုပ်တို့ မြင်နေ ကြားနေလုပ်နေရသော အရာအားလုံးအပေါ်၌ တစ်ဦးတစ်ယောက် ချင်းစီ၏ တုံ့ပြန်မှုများသာဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့အာရုံများ၏ ရောင်ပြန်ဟပ်သော အရိပ်များသာဖြစ်၏။ တုန်လှုပ်မှုကင်းခြင်း နုကမ္ပတိသဘောသည် စစ်သည် တစ်ယောက်အတွက် ရှိချင်သောအရာ မဟုတ်ဘဲ ရှိကိုရှိရမည့်အရာဖြစ်၏။ သို့မဟုတ်ပါက စစ်တလင်း၌ သေပွဲဝင်ရန်သာရှိ၏”

“ကြောက်စိတ်သည် စိတ်ခံစားမှုမဟုတ်။ ရောဂါသာဖြစ်၏။ ကြောက်စိတ်သည် ခေါင်းဆောင်မှနောက်လိုက်သို့ ကူးစက်နိုင်သလို နောက်လိုက်မှခေါင်းဆောင်သို့လည်း ကူးစက်နိုင်၏။ စစ်ပွဲ၌ ကြောက်စိတ် ကြောင့်သေရသည်က များတော့၏။ စစ်သည်တစ်ယောက်က မည်သည့်

အရာကို ကြောက်သင့်သနည်း၊ သေခြင်းတရားလော၊ သို့ရာတွင် သေခြင်းသည် အဆုံးစွန်၌ လူတိုင်းတွေ့ကြုံရမည့်အရာဖြစ်သည်။ ဒဏ်ရာရမည်ကို ကြောက်ခြင်းလော၊ မည်သည်က ပိုအရေးကြီးသနည်း၊ သွေးတစ်စက်ကို ရွေးမည်လော၊ အောင်မြင်မှုဝတ်ရည်တစ်စက်ကိုရွေးမည်လော၊ စဉ်းစားပါ။ သံသယစိတ်များကို စဉ်းစားခြင်းဖြင့် ရှင်းလင်းရာ၏”

“တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခြင်းလောက် ရှုတ်ချဖွယ်ကောင်းသော အရာသည် မရှိ၊ ကိုယ့်တစ်ဘို့တည်း ကြည့်သူသည် အားလုံးထဲ၌ ကံအဆိုးဆုံးလူသားဖြစ်၏။ လူသည် အဘယ်အတွက်မွေးဖွားလာရသနည်း၊ ကျွေးမွေးစားသောက် ဝမ်းဝဖို့လောက်သာလော၊ ဝက်များကဲ့သို့ သားထိုးမျိုးပွားရန်သာလော၊ ခန္ဓာကိုယ်မှအညစ်ကြေးတို့ဖြင့် ဝသုန်ဤမြေအား ညစ်နွမ်းစေပြီးနောက် ရေထဲသို့ကျသွားသောကျောက်ခဲလို လှိုင်းဂယက်လေးများပင် ချန်မထားခဲ့ဘဲ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားတော့မည်လော၊ အမှောင်ထဲမှ အဖိနှိပ်ခံလူသားတို့အတွက် သေးငယ်သောအလင်းစက်တစ်စက်မျှလောက်ပင်မဖြစ်နိုင်ပါက ဘဝသည် ဘာတန်ဖိုးရှိမည်နည်း၊ ရာဝဏ ဤမသတိစရာအတ္တစိတ်ကို မုန်းတီးလော့၊ စက်ဆုပ်ပါလော့”

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းဟူသောဆုံနှင့် သင့်ကို ချည်ထားသော သံကြိုးနှင့်တူ၏။ စစ်သည် တစ်ယောက်သည် အောင်နိုင်ခြင်း တစ်ခုတည်းကိုသာ အာရုံစိုက်သင့်၏။ အောင်နိုင်ခြင်းသည်သာ သင်၏ ဓမ္မဖြစ်သင့်၏။ သင်၏ ပြည်သူပြည်သားများ၊ သင်၏ မိဘများ၊ ကြင်ရာတော်များ၊ မောင်နှမများ၊ ညီအစ်ကိုများနှင့် သင်၏ ဘုရားများအတွက် သင်၏တာဝန်ကိုထမ်းဆောင်ပါ။ သို့ရာတွင် ဘယ်သောအခါမှမချစ်လေနှင့်၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် သင့်ကိုပျော့ညံ့စေ၏။ နိုင်ခြင်းနှင့်ရှုံးခြင်း ဟန်ချက်လှနေသည့်အလွန်အရေးပါလှသော အခိုက်အတန့်များတွင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၌ သင့်အား ရှုံးနိမ့်ခြင်း ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ကျရောက်စေတတ်သည့် မမြင်နိုင်သောနှောင်ကြိုးများရှိ၏။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို သတိထားပါလေ”

“နောက်ဆုံးပြောရလျှင် သင့်ဆန္ဒကိုထိန်းချုပ်ပါလေ၊ ရာဝဏ သင်၏ မျက်လုံးများထဲ၌ အလျှံညီညီ တောက်လောင်နေသော ရည်မှန်းချက်ကို ကျွန်ုပ်မြင်တွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် မဆင်မခြင်မပြုလေနှင့်၊ ဘဝကပေးသော သင့်ဝေစုကိုသာယူပါ။ ဘဝကိုလည်း စီးမျောသည့်အတိုင်း လိုက်ပါပါစေ။

ရည်မှန်းသည့်အတိုင်း အရယူဖို့ ကြိုးစားပါ။ သို့ရာတွင် ခြေထောက်များကို မြေကြီးပေါ်၌သာ မြဲမြံနေပါစေ၊ မလွတ်သွားစေနှင့်၊ မလုပ်ခင်တွေးပါ။ စဉ်းစားပါ”

“တန်ဖိုးထားထိန်းသိမ်းရမည့် တစ်ခုတည်းသောအရာမှာ သင့်စိတ် ဖြစ်သည်။ သင်၏စိတ်သည် သင်၏ဂုရုများ၊ သင်၏စာအုပ်စာပေများနှင့် သင်၏ဘဝမှ ရရှိသိုမှီးထားသော ပညာဗဟုသုတများကို ဉာဏ်ပညာအဆင့် ရောက်အောင် သန့်စင်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ထပ်၍ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်သာ ဆောင်ရွက်ရန်ရှိ၏။ သင်အသက်ရှင်နေရသည့်အချိန်တိုင်းတွင် လတ်ဆတ် ကောင်းမွန်ပြီး အပေါင်းလက္ခဏာဆောင်သော အရာများကိုသာ စိတ်အစာ ကျွေးရန် ကြိုးစားပါ။ ထိုအခါ သင်၏အမြင်တို့သည် ကြည်လင်လာပြီး သင်၏ စွမ်းဆောင်ရည်တို့သည်လည်း များစွာတိုးတက်လာလိမ့်မည်။ အမှားနည်းလာပြီး ထိုအမှားများမှ သင်ခန်းစာကိုလည်း ပို၍လျှင်မြန်စွာ ယူတတ်လာလိမ့်မည်”

“ရာဝဏ သင့်ရှေ့၌ ကြီးမြတ်သောကံကြမ္မာသည် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ကျိုးပျက်နေသော အိပ်မက်များကို ပြုပြင်ပေးနိုင်သူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ ကျွန်ုပ်မမြင်ခဲ့ဖူးပေ။ အောင်မြင်ခြင်းနှင့် ထာဝရဂုဏ်ကျက်သရေကို ရယူရန် အတွက် သင့်ထက်ပိုသင့်တော်သော ဦးဆောင်နိုင်သူသည် သနားစဖွယ် အသူရာတို့၌ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးခြင်းမရှိ။ ရာဝဏ ထိုသူတို့ကို ဉာဏ်ပညာ၊ စာနာဖေးမမှုတို့ဖြင့် ဦးဆောင်ပါလေ။ သင်သည် ထိုသူတို့အတွက် ဆုံးရှုံး ခဲ့သောအင်ပါယာကို ပြန်လည်ရယူပေးနိုင်၏။ မေ့ပျောက်နေသော ယဉ်ကျေးမှုကို အဖတ်ဆယ်ပေးနိုင်၏။ ဆန္ဒများကို အရောင်ခြယ်ပေး နိုင်၏။ စိတ်ကူးများကို မီးညှိပေးနိုင်၏။ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ကူးထဲ၌ ပုံဖော် မြင်ယောင်နေမိသည်။ သင်သည် မီးစွဲလောင်နေသော အိမ်တစ်အိမ်၏ အပေါ်၌ ဓားကိုဝင့်ရင်း ဝဲပျံနေသည်။ သင်၏ထူထဲမည်းနက်သော မုတ်ဆိတ် တို့မှာ လေထဲတွင် လွင့်နေသည်။ ဒေဝအင်အားစုများကို တဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်ရန် အရဲဝံ့ဆုံး အသူရာစစ်သည်တို့ကို သင် ဦးဆောင်လျက် ရှိသည်။ တစ်စီပြုလဲပျက်စီးနေသော ဒေဝမြို့များကို မြင်နေရသည်။ မှန်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကျရောက်လာတော့မည့် မှန်တိုင်းတစ်ခု၏ အဝေးမှ တုန်ခါနေသောအသံများကို ကြားနေရ၏။ အခုအချိန်၌ သဲသဲကွဲကွဲ

မရှိသေးသော်ငြားလည်း ဤမြင့်မြတ်သောအိန္ဒိယမြေပေါ်၌ ၎င်းတို့ ထုတ်လွှတ်မည့် စွမ်းပကားသည် ကြီးမားလှ၏။ ၎င်းတို့သည် လက်ရှိစနစ်ကို အမြစ်မှလှန်ကြလတ္တံ့။ သန်းပေါင်းများစွာသောဒဏ္ဍာရီများကို ဖျက်ဆီးကြလတ္တံ့။ သမိုင်းကို အသစ်တဖန် ရေးကြလတ္တံ့။ ရာဝဏ သင်သည် ယခု ကျွန်ုပ်ဆိုခဲ့ပြီးသော သင်ခန်းစာဆယ်ခုကို မမေ့မလျော့ခဲ့လျှင် ဤကမ္ဘာသည် သင်၏ကမ္ဘာဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ယုံကြည်၏။ ဗြဟ္မာသည် သင်၏စဉ်းစားတတ်သောဦးခေါင်းကိုးလုံးကိုဖျက်ချနိုင်အောင်လုပ်ဆောင်ပေးပြီးပြီဟု ကျွန်ုပ်ယုံကြည်၏။ စိတ်ဟူသည့် အရေးအပါဆုံးသော ဦးခေါင်းတစ်လုံးသာလျှင် ကျန်ခဲ့လိမ့်မည်။ သင်ရရှိခဲ့ပြီးသောပညာရပ်သည် အန္တိမစွန့်လွှတ်ခြင်း၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခြင်း မည်၏။ ယခုအခါ သင်သည် အသန့်စင်ဆုံးသောအသိဉာဏ်ကိုရပြီးဖြစ်၏။ ရှင်းလင်းသောဆင်ခြင်သုံးသပ်ခြင်း ပြတ်သားသောလုပ်ဆောင်ခြင်းများဖြင့် အသူရာတို့၏ အတိတ်ကဂုဏ်အသရေကိုပြန်လည်ရယူရန် ၎င်းတို့ကို ဦးဆောင်ပါ။ သွားလော့ရာဝဏ၊ ကမ္ဘာမြေကို ပိုင်ဆိုင်ပါလော့”

ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက်၏ ရူးနှမ်းခြင်းလော၊ နှလုံးသားမှအရှိအတိုင်းပြောချင်သော စေ့ဆော်မှုကြောင့်လော မသိပေမင့် ကျွန်ုပ်သည်ဘုရင်မင်းမြတ်၏စကားကို တစ်မဟုတ်ချင်း အတိုက်အခံပြုပြောဆိုခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ပြန်၍ စဉ်းစားကြည့်ရဦးမည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကို မြေကြွက်များနှင့် တောခွေးများက အရှင်လတ်လတ် စားသောက် နေကြသည့် ယခုအချိန်မှာ ပင်လျင် ထိုစဉ်က ၎င်းအားပြောခဲ့သည့်အရာများကို ကျွန်ုပ်ယုံကြည်ဆဲဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် အိုမင်းသောမျက်နှာပေါ်တွင် ဖြတ်ပြေးသွားသော အံ့အားသင့်မှု၊ ဒေါသဖြစ်မှု၊ ထိုမှတဆင့် ဖော်ပြခြင်းငှာမစွမ်းသာသော အလွန်အမင်းဝမ်းနည်းမှုကို မြင်ယောင်နေဆဲဖြစ်၏။ တွေးကြည့်ရုံဖြင့် နာကျင်ရသည်။ သို့တိုင် ကျွန်ုပ်၏ လူငယ်သဘာဝရိုင်းစိုင်းမှုက ကျွန်ုပ်ကို တွန်းအားပေးခဲ့၏။

“အရှင်မင်းကြီး၊ အတွေးတွေကတော့ မြင့်မြတ်လှပါသည် ၊ သို့ပေမယ့် လို့ အရှင်တောင်းဆိုနေသော အရာများမှာ ဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်း ရှိမည်မထင်ပါ။ ပြောရမှာ စိတ်ထဲမကောင်းပေမယ့်လို့ ပြောရပါဦးမည်။ အရှင်ပြောသလို စဉ်းစားတတ်သော ဦးခေါင်းကိုးလုံးပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ခံစားမှုကိုးခုပဲ

ဆိုဆို အောင်မြင်မှုကိုရယူဖို့အတွက် ဖျက်ချရမည်ဆိုသည်မှာ လက်တွေ့ရော ကျပါရဲ့လား၊ ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းသားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သင်ခန်းစာများကိုလည်းကောင်းစွာသင်ယူခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်ကိုယ် အမြဲလုပ်ဆောင်သွားပါမည်။ မောက်မာသည် ဟူ၍ မထင်စေလိုပါ။ ဆုံးအောင်နားထောင်စေချင်ပါသည်”

“အရှင်မင်းကြီးသည် ဒေါသအကြောင်းကို ပြောနေခဲ့ပါသည်။ ဒေါသ သည် လမ်းလွဲသွားလျှင် ဒုက္ခဖြစ်တတ်သည်ကို ကျွန်ုပ်လက်ခံပါသည်။ သို့သော် ဒေါသသည်ပင် ဘဝရဲ့အခြေခံကျသော စိတ်ခံစားမှုတစ်ခု မဟုတ်ပါ သလား။ အသုရာမျိုးနွယ်စု၏ဒုက္ခကို ကျွန်ုပ်ဒေါသမဖြစ်လျှင် ကမ္ဘာမှာ ယခုအချိန်ထိ ယဉ်ကျေးမှုအမြင့်မားဆုံးဖြစ်အောင် တည်ဆောက်ခဲ့သည့် တစ်ချိန်ကသူရဲကောင်းမျိုးနွယ်တို့၏ အဖိုးထိုက်သော သားတစ်ယောက်ဟု ကျွန်ုပ် အဘယ်မှာ ဆိုနိုင်အံ့နည်း။ ဒေဝဘုရင်များနှင့် ၎င်းတို့ရဲ့ အသုရာ ကျွန်ုပ်သဘောကံတွေရဲ့ ထမ်းပိုးအောက်က ထောင်ပေါင်းများစွာသော ဘဝတွေရဲ့ လူမပီသတဲ့အခြေအနေတွေကို ကျွန်ုပ် ဒေါသမဖြစ်ရပေဘူးလား။ မေပျောက်ကုန်ကြတဲ့ အသုရာတို့ရဲ့ အနုပညာတွေ၊ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ကြတဲ့ အသုရာတို့ရဲ့ကိုးကွယ်မှုတွေ၊ အမှုန့်ဖြစ်သွားတဲ့ အသုရာတို့ရဲ့ ဘုရား ကျောင်းတွေ၊ ပျက်စီးသွားတဲ့ အသုရာတို့ရဲ့တိုင်းပြည်တွေအတွက် ဒေါသ မဖြစ်ရပေဘူးလား။ သူရဲဘောကြောင်တဲ့ လူကြောက်တွေက ဒေဝဘုရင် များနှင့် ဆွေကြီးမျိုးကြီးတွေရဲ့ရှေ့အရောက် လေးဘက်ထောက်သွားပြီး အသုရာတို့ရဲ့အကျိုးစီးပွားအတွက် ကိုယ်စားပြုတောင်းဆိုနေတာတွေကို ဒေါသမဖြစ်ရဘူးဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့သော စိတ်ခံစားမှုမျိုးကို ထားသင့်ပါသနည်း။ မိန့်တော်မူပါ အရှင်၊ ကျွန်ုပ်၏အတွေးများကို လှုံ့ဆော်ပေးပြီး အပြုသဘောဆောင်သော လုပ်ဆောင်ချက်တို့မှာ ဒေါသ ကြောင့်သာဖြစ်တော့သည်။ စိတ်မရှိပါနှင့် အရှင်၊ ကျွန်ုပ်သည် ဤ စိတ် ခံစားမှုဦးခေါင်းဟုဆိုသော ဒေါသဦးခေါင်းအား ဘယ်သောအခါမျှ အဆုံးရှုံး ခံလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ”

“အဘယ်ကြောင့် ဂုဏ်ယူစိတ်နှင့် ဘဝင်စိတ်ကို အထင်သေးစရာ လိုမည်နည်း။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ လူများ၊ ကျွန်ုပ်၏မျိုးနွယ်၊ ကျွန်ုပ်၏ ယဉ်ကျေးမှု၊ ဘာသာစကား၊ အနုပညာနှင့်ဂီတကို ဂုဏ်ယူပါသည်။

mgjoe.com

ကြီးမားသော စွမ်းအားနှင့် အောင်မြင်လိုသောဆန္ဒရှိခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ် ကိုယ်ကျွန်ုပ် ဂုဏ်ယူပါသည်။ လူတစ်ယောက်သည် အမြဲ ရိုကျိုးနေစရာမလို၊ ဆင်းရဲသောဘဝဖြင့်အမြဲနေထိုင်ကာ တောင်းခံစားသောက်နေစရာမလို၊ ထိုအရာများအားလုံးသည် ဗြာဟ္မဏများ ဟောသာဟောကြားပြီး တစ်ယောက်မျှ လက်တွေ့မကျင့်သုံးသော အရာများဖြစ်သည်။”

“ကျွန်ုပ်သည် ဘဝတွင် အောင်မြင်မှုရရှိအောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစားသည်ဆိုလျှင် ထိုအတွက် ဂုဏ်ယူပိုင်ခွင့်ရှိ၏။ ဘဝင်စိတ်နှင့် စည်းစိမ်ကို နှစ်သက်သဘောကျခွင့်ရှိ၏။ ရှေးခေတ်ဘုရင်တို့သည် အဘယ်ကြောင့်ဘုရားကျောင်းကြီးများမြို့ကြီးများကိုတည်ဆောက်ခဲ့ကြသနည်း၊ ဆွေကြီးမျိုးကြီးများသည် အဘယ်ကြောင့် ဘာသာရေးအတွက်နှင့် ကူညီထောက်ပံ့မှုအတွက် လှူဒါန်းကြသနည်း၊ ၎င်းတို့၏ ဂုဏ်ယူစိတ်နှင့် ဘဝင်စိတ်ကို ပြသရန်အတွက် မဟုတ်ပါသလော၊ ရိုကျိုးနှိမ့်ချသော သူအများစုမှာ ကြောင်သူတော်များသာဖြစ်နိုင်ပြီး မဟုတ်ခဲ့လျှင် နှိမ့်ချစရာ အကြောင်းများ ရှိသောကြောင့်သာဖြစ်၏။ အောင်မြင်မှုသည် ဂုဏ်ယူစိတ်နှင့် ဘဝင်စိတ်ကို ပေါက်ဖွားစေ၏။ ဂုဏ်ယူစိတ်သည် အောင်မြင်မှု၏ တစ်ခုတည်းသောဆုလာဘ်ဖြစ်၏။”

“လူသားတို့၏စိတ်ကို လှုံ့ဆော်မှုအပေးနိုင်ဆုံးသော စွမ်းအားမှာ အဘိဇ္ဈာစိတ်ဖြစ်သည်။ အင်ပါယာဘုရင်များသည် အဘယ်ကြောင့် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ယှဉ်ပြိုင်နေကြသနည်း၊ သူ့ထက်ငါသာအောင် ကြိုးစားနေကြသည်မှာ သူတို့မှာရှိသော အဘိဇ္ဈာစိတ်ကြောင့်မဟုတ်ခဲ့လျှင် အဘယ်ကြောင့် နည်း၊ အဘိဇ္ဈာစိတ်သည် တိုးတက်ခြင်း၏ တွန်းအားဖြစ်ပြီး ဣဿမစ္ဆရိယ စိတ်သည် ဘဝ၏လှုံ့ဆော်စွမ်းအား ဖြစ်တော့၏။ အရေးပါအရာရောက် လိုမှုသည် အိပ် စား ကာမ ဟူသော အခြေခံရုပ်သဘာဝဆန္ဒပြီးလျှင် အရေးအကြီးဆုံးသော ဆန္ဒဖြစ်၏။ ဤအခြေခံရုပ် သဘာဝ ဆန္ဒများပင်လျှင် အဘိဇ္ဈာစိတ်၌ မြစ်ဖျားခံ၏။ အဘိဇ္ဈာစိတ်ကိုငြင်းပယ်ခြင်းသည် လူတို့၏ အခြေခံအသိကိုငြင်းပယ်ခြင်းမည်၏။ စိတ်မရှိပါနှင့်အရှင်၊ အရှင်တောင်းဆို သောအရာများက လက်တွေ့မကျနိုင်ပါ။”

“ဝမ်းနည်းခြင်း ဝမ်းသာခြင်းကို တုန်လှုပ်မှုမရှိဖို့ အရှင်ပြောခဲ့ ပါသည်။ အမြဲတည်ငြိမ်နေဖို့ဆိုသည်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါသလော၊ ကျွန်ုပ်၏

ချစ်ခင်ရသူများ ဤကမ္ဘာလောကမှ ထွက်ခွာသွားကြသည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ် တည်ငြိမ်နေသင့်ပါသလော၊ ကျွန်ုပ် ဝမ်းပန်းတနည်း မငိုကြွေးဘဲနေရပါမည် လော၊ ဝမ်းသာခြင်းကို ခံစားမှုမရှိတော့လျှင် ကျွန်ုပ် မည်သို့ဖြစ်နေမည်နည်း၊ အကယ်၍ တိုးထွက်လာသောမနက်ခင်းနေရောင်ခြည်အလှ၌ ပျော်ရွှင်မှုကို ကျွန်ုပ် ရှာမတွေ့နိုင်လျှင်၊ ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏အပြုံး၌ ကြည်နူးမှုကို မခံစားတတ်လျှင်၊ ဂီတ၌လည်း မခံစားတတ်တော့လျှင် အသက်ရှင်နေထိုင်ဖို့ ထိုက်တန်ပါ၏လော၊ အကြောက်တရားသည် လူသတ္တဝါတို့၏ အကြီးမားဆုံးသော ပကတိဉာဏ်ဖြစ်သည်။ အရှင်က မကြောက်ဖို့ရာ ပြော၏။ ပြောရမှာ အားတော့နာပါရဲ့အရှင်၊ ကျွန်ုပ်ကြောက်တတ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အရာများစွာကိုကြောက်ပါသည်။ သူရဲဘောနည်းသူတစ်ယောက်မဟုတ်ပေမင့် ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသားတစ်နေရာမှာ အကြောက်တရားက အိပ်စက်လျက်ရှိပါသည်။ သေခြင်းကို ကျွန်ုပ်ကြောက်ပါသည်။ သေခြင်းကို မကြောက်ဟုဆိုသော သူများကိုလည်း ကြောက်ပါသည်။ ထိုသူတို့မှာ မိုက်မဲပြီး တခြားသူများကို ကိုယ်နှင့်အတူ ဆွဲချတတ်သောသူများ ဖြစ်နိုင်သလို လူတိုင်းကို မုန်းတီးနေသော မကောင်းဆိုးဝါးများလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။”

“တန်ဖိုးမရှိသောအရာများ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေမင့် ကျွန်ုပ်ဆုံးရှုံးမှာ ကြောက်သော အရာများစွာရှိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအရာများကို ချွေးနှင့် သွေးနှင့်ရင်း၍ ရယူပါမည်။ ကျွန်ုပ်ချစ်ခင်ရသူများ ရောဂါ၏သားကောင် ဖြစ်သွားမှာကို ကျွန်ုပ်ကြောက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏သစ္စာရှိသောညီအစ်ကိုများ တိုက်ပွဲတချို့၌တိမ်းပါးသွားမည်ကို ကျွန်ုပ် ကြောက်ပါသည်။ သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းသောမိုးဟာ ကျွန်ုပ်၏နှုမနှင့်မိခင်ကို စောင့်စားနေသောသမုဒ္ဒရာထဲသို့ ဆွဲချသွားနိုင်ပါသည်။ သေမင်းဆီသို့ ကျွန်ုပ် တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းသွားနေသည်ကို အသက်ရှူလိုက်တိုင်း သတိထားမိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် သေခြင်းတရားမရှိဟု ငြင်းဆန်လောက်အောင် ထိ မကြောက်လှပါ။ ကျွန်ုပ်ရင်ဆိုင်ရမည့်အန္တရာယ်များကို ပြင်ဆင်နိုင်အောင် ကူညီသည်မှာ ဤအကြောက်တရားသာဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်ုပ် မတတ် နိုင်သောအရာများရှိသည်ဟု သဘောပေါက်စေသည်မှာ အကြောက်တရားဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားသခင်ကို နားလည် စေသည်မှာ အကြောက်တရား

ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် နားလည်စေသည်မှာ အကြောက်တရား ဖြစ်ပါသည်”

“တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှုကို အရှင်က နိမ့်ကျသောစိတ်ခံစားမှုဟု ဆိုသည်။ သို့သော် ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းရှိ မြို့ကြီးများကို တည်ဆောက်ခဲ့သည်မှာ ထိုညဉ့်ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုညဉ့်သည် ရည်မှန်းချက်၏ အခြေခံအကြောင်း တရားဖြစ်၏။ ဤလောက၏ အဖိုးထိုက်သောအရာများကို ရယူရန် အတွက် မြင့်မားသောဆန္ဒနှင့်အတ္တစိတ်မရှိခဲ့လျှင် ဘဝအောင်မြင်မှုရရှိနိုင် ပါမည်လော။ ကျွန်ုပ်သည် ချောမောလှပသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖြစ်စေ၊ စွဲမက်ဖွယ်ရာနေရာတစ်ခုကိုဖြစ်စေ၊ ကြည်နူးစရာရွာတစ်ရွာကို ဖြစ်စေ၊ တောက်ပသောစိန်တစ်ပွင့်ကိုဖြစ်စေ၊ ပြည့်စုံ ကြွယ်ဝသော နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံကိုဖြစ်စေ မြင်တွေ့လိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ဝိညာဉ်၌ ရည်မှန်းချက် မှာ တဖွားဖွား ပေါ်လာပါသည်။ ဤလောက၏ အလှအပများက ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်းအတွက် ဖြစ်ချင်၏။ အရှင်သည် ကျွန်ုပ်၏ နိမ့်ကျသော အတွေးများကို နှိမ်နှင်းရန်ကြိုးစားနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ရိုင်းပျ မှုကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပြီး ကျွန်ုပ်အား ရိုးသားဖြူစင်စွာမြှောက်ဟတော်မူပါ။ အင်ပါယာကို အရှင်တည်ဆောက်ခဲ့သည်မှာ အလားတူ တစ်ကိုယ်ကောင်း စိတ်ကြောင့်ပဲ မဟုတ်ပါသလော။ အရှင်ဟာ ဖုန်းတောင်းယာစကားမဖြစ်ဘဲ လောကတစ်ခုလုံး၏ ရေမြေအရှင်ဖြစ်အောင် အားထုတ်ကြိုးကုတ်ခဲ့ ပါသည်။ နိမ့်ကျသောတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှု ပကတိစိတ်မဟုတ်ခဲ့လျှင် အရှင်သည် အဘယ်ကြောင့် စစ်ပွဲများ၌ လူပေါင်းထောင်ချီသုတ်သင်ခဲ့ပါ သနည်း။ အဘယ်ကြောင့် ဒေဝတို့နှင့်တိုက်ရန် အရှင်၏တပ်များကို ဦးဆောင် ခဲ့ပါသနည်း။ အရှင်၌ ရည်မှန်းချက်တစ်ခုသာရှိ၏။ အရှင်သည် အရှင်မျိုးနွယ်၊ အရှင်လူမျိုးစုနှင့် အရှင်အတွက် ဂုဏ်ရှိန်ဂုဏ်ဝါကိုလိုချင်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနှင့် ကြည့်သည်ဖြစ်စေ အရှင် ဟူသောဝေါဟာရ သည်သာ မြင်သာထင်ရှားလျက်ရှိ၏။ အရှင်ရယူခဲ့သောဘယ်အရာမဆို ကျွန်ုပ်ရချင်ပါသည်။ ပို၍ ပင် များများရချင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လောက၌ တစ်ကိုယ်ကောင်းအဆန်ဆုံးလူသားအဖြစ်သာ လူသိခံလိုက်ချင်ပါသည်။ အတ္တကင်းမဲ့သော အညတရတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့်တော့ မသေချင်ပါ”

အဘိုးအိုသည် မီးတောက်နေသောမျက်လုံးများဖြင့် ထိုနေရာ၌ ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ကုပ်ရွံ့သွားသည်။ သို့သော်လည်း စမိပြီဖြစ်သောကြောင့် ပြောချင်တာတွေမချန်ဘဲ ပြောလိုက်တော့မည်။ အတွေးများကိုစုစည်းကာ ကျွန်ုပ်ဆက်ပြောခဲ့သည်။

“အရှင်နှင့်ဗြဟ္မာသည် ချစ်မေတ္တာကို နိမ့်ကျသောစိတ်ခံစားမှုအဖြစ် အထင်အမြင်သေးကြသည်မှာ စိတ်မကောင်းစရာပင်ဖြစ်သည်။ ချစ်မေတ္တာ မရှိခဲ့လျှင်၊ စိတ်ခံစားမှုရှိသောဘုရင်မရှိခဲ့လျှင် ဘယ်အရာမျှရှိတော့မည် မဟုတ်။ ကလေးအပေါ်ထားသောမိခင်မေတ္တာလောက် ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော အရာသည်မရှိ။ သင်သည် ချစ်ခင်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိခြင်းအပေါ် ခံစားမှုမရှိခဲ့လျှင်၊ ဝမ်းကြာတိုက်၌လွယ်ပြီး နို့တိုက်ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့ရသော သင့် မိခင်၊ လူဖြစ်အောင်ပျိုးထောင်ခဲ့သော သင့်ဖခင်၊ သင့်ညီအစ်ကို မောင်နှမများအပေါ် ချစ်ခင်မှုမရှိခဲ့လျှင်၊ အတူတကွ ရှိပေးခဲ့ကြသည့် တန်ဖိုးရှိသောအချိန်လေးများနှင့် သင့်မိတ်ဆွေများအပေါ်၊ သင့်ဘဝကို မျှဝေခံစားသည့် ဇနီးမယားအပေါ်၊ သင့်ဘဝကိုအခွန်ရှည်စေသော သင့်သားသမီးများအပေါ် ချစ်ခင်မှုမရှိခဲ့လျှင်ထိုဘဝသည်နေပျော်ပါမည်လော၊ စစ်ပွဲများ သွေးမြေကျမှုများကို လုပ်ဆောင်နေခြင်းမှာ သင်၏ တိုင်းပြည် အပေါ်၊ လူမျိုးအပေါ်၊ ဘာသာစကားအပေါ်၊ ဘာသာတရားအပေါ်၊ ဘုရားများအပေါ်၊ သေးပင်သေးငယ်သော်လည်း ရင်ဘတ်ထဲ၌ တန်ဖိုးထား သော အခြားအရာများစွာအပေါ် ထားရှိသော သင်၏ချစ်မေတ္တာကြောင့် ပင်မဟုတ်လော၊ ရှေးယခင်က အချစ်ကြောင့် လူတွေသေဆုံးခဲ့ရသလို ကမ္ဘာတည်သရွေ့ နောင်တွင်လည်း ရှိနေဦးမည်ပင်။ ကျွန်ုပ်သည် အရှင်ကို ပြောခဲ့သောအရာများကို အမြဲချစ်သွားမည်ဖြစ်သည်။ အားလုံးထက် ကျွန်ုပ်ကိုကျွန်ုပ် အချစ်ဆုံးဖြစ်သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သာမရှိ ခဲ့လျှင် ချစ်ရမည့်အရာများသည်လည်း ကျွန်ုပ်အတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မည် မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်သည် ရှိနေသောကြောင့် ချစ်ရ၏။ ချစ်နေသောကြောင့် ရှိရ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် ချစ်ပါသည်။”

“ရည်မှန်းချက်က တိုးတက်ခြင်း၏သော့ချက်ဖြစ်ပါသည်။ ရည်မှန်းချက် မရှိခဲ့လျှင် အိဂျစ်ဘုရင်များက ပိရမစ်ကြီးများကို အလုပ်ရှုပ်ခံကာ တည်ဆောက် ခဲ့ကြမည်မဟုတ်။ ရည်မှန်းချက်မရှိခဲ့လျှင် လူတို့သည် တောလိုက် မုဆိုးများ

အဖြစ် ရှိနေဦးမည်သာ၊ ဘီးများ၊ မြင်းရထားများ၊ ခမ်းနားသော မြို့ကြီးများ၊ ဘုရားကျောင်းများ၊ နန်းတော်များ ရှိလာလိမ့်မည်မဟုတ်၊ ခန့်ညားသော ရွက်သင်္ဘောများလည်း ရှိလာလိမ့်မည်မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် မဟာဘာလီသည်လည်းကောင်း အိန္ဒြာသည်လည်းကောင်း ရှိလာလိမ့်မည်မဟုတ်၊ ရည်မှန်းချက်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ဘဝများကို ရှေ့သို့ရောက်အောင် ဆွဲခေါ်သော မြင်းကဲ့သို့ဖြစ်သည်”

“လွန်ခဲ့သောနှစ်အနည်းငယ်အတွင်း လူတို့လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ကြသည့် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်သော တိုးတက်မှုနှုန်းသည် လူအနည်းစု၏ စိတ်ထဲ၌ရှိသော သေးငယ်သည့်ရည်မှန်းချက် မီးတောက်ကလေးကြောင့် မဟုတ်ခဲ့လျှင် ဖြစ်လာလိမ့်မည်မဟုတ်၊ ထိုမီးတောက်ကလေးသည် အရှင်ကျွန်ုပ်ကိုရှောင်ခိုင်းသည့် အခြားသောစိတ်ခံစားမှုများကြောင့် မီးတောက်ကြီးဖြစ်လာရာမှာ လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ လုပ်ဆောင်နိုင်မှုအတွင်း ရှိသောမာနသည် မိမိကိုယ်ကိုယုံကြည်မှုရစေပြီး ရည်မှန်းချက်ကို ကြီးထွားစေ၏။ အခြားတစ်ယောက် လုပ်နိုင်သွားမလားဆိုသော ဝန်တိုစိတ်သည် ပို၍ကြီးစားစေရန် ပို၍အကျိုးရှိစေရန် စေ့ဆော်ပေးသော အရာဖြစ်သည်။ အမြဲတိုးပွားနေ သောရည်မှန်းချက်၌ ပျော်ရွှင်မှုကိုရှာတွေ့နိုင်၏။ ဝမ်းနည်းမှုကိုကြောက်ရွံ့ခြင်းသည် ညဉ့်အိပ်မရဖြစ်စေကာ ရှေ့သို့ ရောက်အောင် တွန်းအားပေး၏။ မအောင်မြင်မှာကိုကြောက်ရွံ့ခြင်းသည် ပို၍ဂရုစိုက်စေ၏။ ဘုရားတရားကို သတိရစေ၏။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှုသည် ကိုယ့်ကို မိသားစု၊ မြို့၊ မျိုးနွယ်၊ လူမျိုးစု၊ တိုင်းပြည်များနှင့် အတူတကွပူးကပ်စေပြီး ပို၍ပင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်စေ၏။ ဘဝကိုချစ်ခြင်း၊ ဘဝကိုအဖိုးတန်စေသော အရာများကို ချစ်ခြင်းသည် ကိုယ်ရရှိထားသော အရာများကို ကာကွယ်စေတတ်၏။ အမြဲရှင်သန်နေသော ရည်မှန်းချက်သည် လူသားတစ်ရပ်လုံးကို တိုးတက်မှုဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားမည်ဟု ကျွန်ုပ်အသေအချာပြောရဲ၏။ တိုးတက်မှုကို ယောင်၍မျှ စိတ်မကူးနိုင်လျှင် တိုတောင်းသောဘဝတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် တိုးတက်မှုကို ဘယ်သောအခါမျှ နားလည်နိုင်မည် မဟုတ်”

“ချစ်ခင်ရပါသော ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်ုပ်သည် နှလုံးသားမှလာသော စကားများကို ဆိုသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်တော်မမူပါနှင့်၊ အသိဉာဏ်

ဟူသော ဦးခေါင်းတစ်လုံးတည်းသာ ရှိထိုက်သည်ဟု အရှင်ကဆိုခဲ့ပါသည်။ ၎င်းမှာ အရေးကြီးသည်ကို ကျွန်ုပ်သဘောတူညီပါသည်။ သို့သော် အခြား စိတ်ခံစားမှုများမရှိခဲ့လျှင် လူတို့သည် အရိုးစု သက်သက်သာဖြစ်သည်။ ဘဝမရှိဟု သမိုင်းက ကျွန်ုပ်တို့ကိုသင်ကြားပြသခဲ့ပါသည်။ ယဉ်ကျေးမှု အဆောက်အဦကို တည်ဆောက်ခဲ့သည်မှာ သူတော်စင်များမဟုတ်ဘဲ အလွန်ထူးခြားသောသူများ တည်ဆောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အရှင်၊ ထိုသူများသည် စိတ်ခံစားမှုများကို ဘယ်သောအခါမှမထိန်းချုပ်ဘဲ သဘာဝ ကတည့်မတ်ပေးသည့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း စီးပျောခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ တောထဲ၌နေသော ဘယ် ဖုန်းတောင်းယာစကာမှ မြို့ကြီးပြကြီး တည်ဆောက်ရန် စိတ်ကူးမရခဲ့ပါ။ ဘယ်သူတော်စင်မှ ဘုရားကျောင်း ကြီးများကိုတည်ဆောက်ရန် စိတ်မပိုင်းဖြတ်ခဲ့ပါ။ ကုန်သွယ်စီးပွား လုပ်ဆောင်ရန်အတွက် ဘယ်ဗြာဟ္မဏမှ သင်္ဘောများတည်ဆောက်ဖို့ မစဉ်းစားခဲ့ပါ။ ထိုအရာများသည် သွေးကြောများထဲ၌ ဂုဏ်ယူခြင်းမာန အပြည့်အဝရှိနေသော၊ စိတ်ထဲတွင် ဒေါမနဿများရှိနေသော၊ ဝမ်းနည်း သောအခါ၌ ငိုကြွေးပြီး ဝမ်းသာသောအခါတွင် ရယ်မောကြသော၊ အင်အားစု များအပြင် ၎င်းတို့ထက် ကြီးမားသော အခြေအနေများနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ ရသည့်အခါ၌ ကြောက်ရွံ့တတ်သော၊ သို့တိုင်အောင် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ရှေ့သို့တက်လှမ်းကာ ၎င်းတို့မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားသော အရာအားလုံးအတွက် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သည့် အချစ်မေတ္တာရှိသော သူများက တည်ဆောက် ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ထိုသူများသည် ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်အဆင့်များကို အမြဲတစေ မြှင့်တင်နေကြသူများဖြစ်ပါသည်။ အသိဉာဏ်ပညာသည် ကျွန်ုပ်တို့၏စိတ်ခံစားမှုများကို အလုပ်အကျွေးပြုသော တန်ဆာပလာ တစ်ခုသာဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားသခင်ဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း နေထိုင် သွားချင်ပါသည်။”

“ကျွန်ုပ်၏ရည်မှန်းချက်သည် ဘုရားဖြစ်ဖို့ရာ မဟုတ်သလို လွတ်မြောက်ရာလွတ်မြောက်ကြောင်း ရှာဖွေသူလည်း မဟုတ်ပါ။ ယုံတမ်း စကားပုံပြင်များကို အကောင်းဆုံးစဉ်းစားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဤ လောက၌ တမင် ငြင်း ပယ်ခဲ့သော အရာများအားလုံးကို ပြန်ရနိုင်မည့် နိဗ္ဗာန် ဆိုသည်ကို ကျွန်ုပ်မယုံကြည်ပါ။ ဗြာဟ္မဏများ ဖော်ပြသည့်အတိုင်း ယခု

ဘဝ၌ကောင်းမှုများကိုပြုလုပ်လျှင် ဗြာဟ္မဏတစ်ယောက်အဖြစ် ပြန်လည်
 မွေးဖွားလာလိမ့်မည်ဟူသော မွေးဖွားခြင်းသံသရာကိုလည်း ကျွန်ုပ်
 မယုံကြည်ပါ။ အကယ်၍ ဗြာဟ္မဏတစ်ယောက်အဖြစ် ပြန်လည်မွေးဖွား
 ခြင်းသည် အဆုံးစွန်သောဆုလာဘ်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့လျှင် မွေးဖွားခြင်းသံသရာ
 ကိုကြောက်သောကြောင့် သေဖို့ရာကိုပင် ကျွန်ုပ် ငြင်းဆန်မိလိမ့်မည်”

“အရှင်ကို စိတ်ပျက်စေသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်ဝမ်းနည်းရပါသည်။
 သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် လူသားတစ်ယောက်လိုနေထိုင်ပြီး လူသားတစ်ယောက်
 လိုသာသေဆုံးချင်ပါသည်။ ဘုရားဖြစ်ဖို့ရာ ဘယ်သောအခါမှကြိုးစားမည်
 မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ခံစားချက်များအတိုင်း နေထိုင်ကျင့်သုံးသွား
 ပါမည်။ အနာဂတ်မျိုးဆက်သစ်များ စံနမူနာယူထိုက်သည့် ပုံစံပြလူသား
 မဖြစ်ချင်ပါ။ ကျွန်ုပ်ဘဝသည် ကျွန်ုပ်နှင့်စ၍ ကျွန်ုပ်နှင့်ဆုံးပါမည်။ ဘဝကို
 အဆုံးထိနေထိုင်ပြီး သေဆုံးချင်ပါသည်။ အရှင်စကားလုံးများအတိုင်းပြော
 ရလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဆယ်မျက်နှာရှိသောလူသား ဒသမုခ ဖြစ်သည်”

ထို့နောက်တွင် အတိတ်ဆိတ်ကြီး တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ဗြဟ္မာသည်
 ၎င်း၏ ဖိနပ်မပါသောခြေချောင်းကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏
 ကျုံးသွားသောမီးတောက်မျက်လုံးများက ကျွန်ုပ်ကိုထွင်းဖောက်သွား၏။
 ကျွန်ုပ်၏ သွေးကြောများအတွင်း၌ စွမ်းအားတစ်ခု ရုတ်တရက်စီးဆင်း
 သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် မိန့်ခွန်းရှည်ကြီးကို ပြောသည့်အချိန်အထိ ကိုယ့်
 ဘဝဒဿနကို ကိုယ်တိုင်သေချာမှုရှိခဲ့သည်မဟုတ်။ မြင့်မြတ်သော
 အဘိုးအို၏ ကျွန်ုပ်အပေါ်ထားသည့် ယုံကြည်မှုအပေါ် သစ္စာမဲ့ရာကျသွား
 ပြီလားဟု ထိုအချိန်ထိ တွေးနေမိခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းသည် သစ်လွင်
 သောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ကျွန်ုပ်အားကြည့်နေသည်ကို ရုတ်တရက်သတိထား
 လိုက်မိ၏။ ကျွန်ုပ် မှန်းဆပြီးကြည့်နေစဉ်မှာပင် ၎င်းမှာ လျှင်မြန်စွာ
 ကျုံးသွားပြန်လေ၏။ ၎င်းမှာ ကျုံးလိုပြီး ရိုက်နှက်ခံထားရသောကြောင့်
 သေမတတ် ဖြစ်နေသည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ တိုင်းပြည်
 ကိုအုပ်စိုးနေသေးသကဲ့သို့ ဟန်သာရှိတော့၏။ ၎င်းသည် ဒေဝအင်အားစု
 များထံမှပုန်းအောင်းနေပြီး ကိုယ့်အိမ်နောက်မှာပဲ ချောက်တီးချောက်ချက်
 စစ်ပွဲများကို တိုက်ခိုက်နေသော တောင်ကြွက်တစ်ကောင်သာဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်ကြားရသောအသံမှာ အားပျော့နေသော ရေရွတ် သံသာဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြင့်တင်ရန်ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်ရှေ့မှာပင် တစ်စစပြိုပျက်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ် ထိတ်လန့်စွာဖြင့်ကြည့် နေမိ၏။ ထိုပျော့တော့သော ရုပ်သဏ္ဍာန်သည် ထိုင်ရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထ၏။ ဖန်သားကဲ့သို့ လွဲနေသောမျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုကျော်ကြည့် လိုက်ပြီးနောက် ပြဇာတ်ဆန်ဆန် ဦးခေါင်းကိုမော့ကာ ကြည့်နေပြန်၏။ အဘိုးအို၏ တောင်စဉ်ရေမရစကားများအတွက် ကျွန်ုပ်၌ အချိန်မရှိ။ တမင် ဦးခေါင်းကိုမော့လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ညီများလိုက်ပါလျက် ကျောခိုင်းကာ ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။ ဘိဘိသနမှာ အဘိုးအိုကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာလည်ပြန် ကြည့်ရင်း ခြေလှမ်းများပင်မှားကုန်လေ၏။ အဘိုးအိုမှာ ကောင်းကင်ဆီသို့ လက်နှစ်ဖက်ကိုဆန့်ကာ ရေရွတ်၍နေလေ၏။ ကုမ္ဘီ ကဏ္ဍက ကျွန်ုပ်ထက် ခိုင်မာသောခြေလှမ်းများဖြင့် ကျွန်ုပ်နောက်မှလိုက်ပါလာပြီး နှုတ်ခမ်းများ ကမူ ပြုံးလျက်ရှိလေ၏။ မဟာဘာလီ၏ ထွေလာသောင်းပြောင်းစစ်သည် အုပ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏နောက်မှလိုက်ပါလာပြီး ၎င်းတို့လမ်းလျှောက်စဉ် ဓားသံ၊ ဒိုင်းသံများမှာ တချင်ချင်မြည်လျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏နောက်လိုက်အုပ်စုနှင့်အတူ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေသောနေရောင်ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ခပ်စောစောက ရွာသွားသော မိုးတစ်ပြိုက်ကြောင့် ကမ္ဘာလောကမှာ လန်းဆန်းလျက်ရှိ၏။ ဖန်ဆင်းရှင်မှာ ၎င်းအလုပ်ပြီးသွား၍ ရေသွားချိုးနေသည်ကဲ့သို့ထင်ရ၏။ တောပန်းများနှင့် စိုနေသောမြေကြီးနဲ့ကို ကျွန်ုပ်ရှုရှိုက်လိုက်သည်။ ငှက်များ၏ ကျည်ကျည် ကျာကျာအသံမှာ ကျွန်ုပ်၏နားဝယ် ဂီတသံကဲ့သို့ရှိ၏။ ကမ္ဘာလောက သည် ရင်ခုန်စရာကောင်းသောဘဝခရီးကို အတူသွားရန် ကျွန်ုပ်ကိုဖိတ်ခေါ် သည့်အလား လက်များကို ဆန့်ကားထားလေ၏။ ပထမဆုံးခြေလှမ်းကို ကျွန်ုပ်စလှမ်းလိုက်ချိန်မှာပင် ထွက်လာခဲ့သောဂူထဲမှ စူးရှလှသောအသံ တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်ကျောချမ်းသွားသည်။ သို့သော် ဆက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ အနံ့အသက်ဆိုးဝါးလှသည့်ထိုဂူထဲမှ ထွက်လာသော အဘိုးအို၏ဝိညာဉ်ဖောက်ထွက်မတတ် မြည်တမ်းသံကို မကြားနိုင်အောင် ကြိုးစားနားပိတ်ကာ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်ုပ် ဘာများပြောလိုက်မိလို့လဲ”

mgjoe.com

အဘိုးအိုသည် ရူးသွပ်စွာအော်ဟစ်မြည်တမ်းဆဲပင်။ မကြာမီ စိတ်
 ညစ်နူးဖွယ်ရာအသံများနှင့်အဘိုးအိုတင်ပြသောကမ္ဘာလောကမှာ ကျွန်ုပ်၏
 စိတ်သန္တာန်မှ တံခါးပိတ်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအကြောင်းကို
 နောင်တစ်ချိန်တော်တော်ကြာသောအခါ၌ အိပ်နေစဉ် ခြောက်အိပ်မက်
 မက်သည်အထိ နှစ်ပေါင်းများစွာ မေ့သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ယခု
 အချိန်မှာတော့ ရှေ့သို့သာပြေးလျက်ရှိ၏။

၆။ မိစ္ဆာတို့၏ စီးနင်းတိုက်ခိုက်ခြင်း

ဘဒ္ဒရာ

နောက်ဆုံးနှစ်အနည်းငယ်အချိန်အထိ ဤသူရူး၏စစ်ပွဲကို ကျွန်ုပ်တို့က ခိုက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် မဟာဘာလီလက်အောက်၌ ခြောက်နှစ်ကြာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီးနောက် ကိုယ့်အုပ်စုနှင့် တစ်စင်ထောင်ရန်ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း အောင်မြင်မှုမရှိခဲ့ချေ။ ထို့နောက် သုမာလီလက်အောက်တွင် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ တိုက်ခိုက်ရေးစွမ်းရည် ကောင်းသူ တစ်ယောက်မဟုတ်သလို စုစည်းဆောင်ရွက်တတ်သူတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်။ ပုပျပ်ပျပ် ဝဖိုင်ဖိုင်နှင့် နူးညံ့သောလက်များရှိသည့် သာမန် လူသားတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ ကုန်စိမ်းရောင်းသူတစ်ယောက်၊ နွားလှည်းမောင်းသူတစ်ယောက်၊ လှည့်လည်လျှောက်ရောင်းသော ဈေးသည်တစ်ယောက်၊ ခဝါသည်တစ်ယောက် ကဲ့သို့သော လူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ အညတရတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၌ သံမဏိလို ပြောင်ဝင်းသောအကြည့်နှင့် ကွေးနေသောမျက်ခုံးတို့မရှိ။ နှာယောင်ကောက်ခြင်းမရှိ။ နှုတ်ခမ်းတို့က ပြတ်သားသည့်အသွင် ဖြောင့်တန်းခြင်းမျိုးမရှိ။ ပါးရိုးတို့ မို့မောက်ခြင်း၊ မေးနှစ်ခွဖြစ်ခြင်းမျိုးလည်းမရှိ။ ကျွန်ုပ်ဘဝ အစောပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်၌ နာမည်တစ်မျိုးရှိခဲ့သေးသည်။ ယခုအချိန်မှာတော့ ဘဒ္ဒရာဟူ၍သာ သိကြသည်။

ကျွန်ုပ်၌ ကြီးကြီးမားမားရည်မှန်းချက်ဟူ၍ ဘယ်တုန်းကမျှ မရှိခဲ့။ ပုရ်ရာမြစ်ကမ်းပေါ်၌ ကျွန်ုပ် လယ်လုပ်ခဲ့သည်။ ထိုလယ်၌ ငရုတ်ကောင်းနွယ်ပင်များ၊ အုန်းထန်းပင်တချို့နှင့် နွားတစ်ရည်းရှိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဇနီးအပြင် သွက်လက်ချက်ချာသော သုံးနှစ်အရွယ်သမီးငယ်နှင့် ပျော်ရွှင်စွာနေနေခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ရွာမှာ သေးငယ်သော်လည်း အစစအရာအရာရှိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာတောအုပ်၊ အရှင်သီဝကျောင်းဆောင်၊ ထန်းရည်ဆိုင်နှင့် စာသင်ကျောင်းသေးသေးလေးရှိသည်။ ထိုကျောင်း၌ အခြေခံလက်မှုအတတ်များဖြစ်သော ပန်းရန်ပညာ၊ လယ်လုပ်ခြင်းပညာ၊ သင်္ချာပညာနှင့် အခြားသော လိုအပ်သည့် ဘာသာရပ်များကို သင်ယူနိုင်သည်။ သုခရိပ်မြို့ ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ သမားတော်ဟုဆိုသော ဆရာတုလည်းရှိသည်။ ငွေများကို လှည့်ဖျားတောင်းတတ်သော ဘုန်းတော်ကြီးလည်းရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ကျွဲများနှင့်အတူ ရေစိမ်နိုင်သော အများသုံးရေကန်လည်းရှိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကဲ့သို့ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ဖခင်သည်လည်း သူ၏ဖခင်ကဲ့သို့ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ကလေး များသည်လည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင်နေထိုင်ကြလိမ့်မည်။ ဤလမ်း၌ပင် ကြီးပြင်းကြမည်။ ဤရေကန်၌ပင် ရေချိုးကြလိမ့်မည်။ ဤရွာမှ မည်းမည်းသည်းသည်း အချောအလှများနှင့်ပင် စုံမက်ကြကာ အိမ်ထောင်ပြုသားမွေးပြီးနောက် ပူဆွေးသူအနည်းငယ် ရှိနိုင်သော်လည်း ကမ္ဘာကြီး၌ လွမ်းမောတသမည့်သူ တစ်ယောက်မျှ မရှိသော သေဆုံးခြင်းမျိုးဖြင့် တိတ်တဆိတ်ပင် သေဆုံးကြလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်၏ဇနီးလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင် သွားလိမ့်မည်။ မည်သည့်ကြားဖြတ်ပုဒ်ကလေးမျိုးမှ မရှိဘဲ အဆုံးသတ်ပုဒ်မသာရှိသော ဘဝနှင့် ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပင်။ သို့သော် ဒေဝများရောက်ရှိလာခြင်းက အရာရာကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အိမ်တံခါးကို လာခေါက်သည့်အချိန်အထိ ထိုသတ္တဝါများက မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်းကို မသိခဲ့ကြ။ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်နေခဲ့ရသော ထိုနေ့ရက်များကို ကျွန်ုပ်အမှတ်ရနေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့လယ်မှ ငရုတ်ကောင်းလာကောက်သော ကုန်သည်တစ်ဦးမှတစ်ဆင့် အဝေးရှိ စစ်၏ဆူညံသံများကို ကြားသိခဲ့ရသည်။ ဗိဿနိုးလက်အောက်တွင် ဒေဝအင်အားစုများ အုပ်စုဖွဲ့စည်းနေခြင်း၊ ဒေဝအကြီးအကဲ၊ စစ်အတွက် မဟာဘာလီ ပြင်ဆင်နေပုံအကြောင်းများကို ပြောပြသည်။ ဤ ပေါက်ပန်းဈေးစကားများကို ကျွန်ုပ်တို့ဂရုမစိုက်။ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အရေးကြီးသောအရာများ မဟုတ်

ချေ။ အလှမ်းဝေးသောနေရာများ၌ နေသူများအဖို့ ကြားရတတ်သော အရာများဖြစ်သည်။ ဘုရင်များ စစ်မက်ဖြစ်ပွားပြီး အနိုင်ရသည်။ သို့တည်း မဟုတ် တိုင်းပြည်နှင့် အသက်အိုးအိမ်များ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သည် အရေးပါမှုနည်းပါးသော လူသားများဖြစ်ပြီး ညစ်ပတ်သောနိုင်ငံရေး လောကအကြောင်းကို ဂရုမစိုက်ကြသူများဖြစ်သည်။ မဟာဘာလီသည် အနိုင်မခံအရှုံးမပေးတတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ်ယုံကြည် သည်။ ၎င်းသည် တရားမျှတမှုရှိပြီး စိတ်ထဲ၌ရှိသော အကြောင်းအရာ များဖြင့် အုပ်ချုပ်ရန် ကြိုးစားသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်း များကို ရွာရှိ သက်ကြီးရွယ်အိုများက ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြောပြခြင်းဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း ၎င်းတို့ကိုယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။ အဝေးရှိမြို့တော်၌ အုပ်ချုပ်နေသူမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ ဤနည်း နှင်နှင်သာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို လာရောက်နှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုသရွေ့ ကောင်းမွန်စွာ အုပ်ချုပ်သူများဖြစ်ကြသည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ အမြဲ ပြောခဲ့ကြသည်။

ဖုန်ထူသောတစ်ညနေခင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့ လယ်မှအလုပ်သိမ်းကာ ပြန်လာခဲ့ကြစဉ် တမန်တစ်ယောက်သည် မြင်းစီး၍ရောက်လာလေသည်။ ၎င်းသည် အရပ်အမောင်းကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မျက်နှာသည် ကျောက်ပေါက်မာများနှင့်ပြည့်နေကာ မျက်လုံးများမှာ ဆန်းကြယ်သော လက္ခဏာရှိသည်။ ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်တို့အား အရှင် သီဝကျောင်းဆောင်ကို ဖျက်ပစ်ရန်နှင့် ဗိဿနိုးထံအညံ့ခံရန် ပြောလေသည်။ ၎င်းကို ရွာသားများက ကောင်းကောင်း မွန်မွန်ဆက်ဆံသော်လည်း အရှင်သီဝ၏ဒေါသကို မဖိတ် ခေါ်သင့်ဟု သတိပေးကာ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ တမန်သည် မပြန်ခင်၌ ကျောင်းဆောင်ကို ဝင်ရောက်ကန်တော့သွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒေဝ တို့၏အကြောင်းကို တနေကုန် ပြောနေခဲ့ကြသည်။ တချို့က ဧကရာဇ် ဘုရင်မှာ ကျရှုံးကာထွက်ပြေးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဗိဿနိုးက ကျွန်ုပ်တို့၏ ဧကရာဇ်ဘုရင်အသစ်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြသည်။ ထိုသူများသည် ၎င်းတို့၏ အယူအဆမှန်ကြောင်းကို တမန်အား သက်သေထားကာ ပြောကြသည်။ တချို့က မဟာဘာလီမှာ ဒေဝမျိုးနွယ်စုထဲသို့ဝင်ရောက်သွားပြီး သီဝဘုရား ကျောင်းများအားလုံးကို ဗိဿနိုးဘုရားကျောင်းများအဖြစ်သို့ အလျှင်အမြန်

ပြောင်းလဲပစ်နေကြောင်း ပြောကြသည်။ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေမှာ ထန်းရည်ဆိုင်က ရန်ပုံတစ်ပွဲ၌ စိတ်ဆိုးနေသော သီဝအစွန်းရောက်ဝါဒီတစ်ဦး၏ မျက်နှာ ထိုးနှက်ခြင်းကိုခံခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်၏ တိတ်ဆိတ်နေသောရွာလေးက နောက်ဆုံး၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာခြင်းကို ကျွန်ုပ်ဝမ်းသာမိသည်။ ပုံမှန်ဆိုလျှင် စိတ်လှုပ်ရှားစရာအဖြစ်အပျက်မျိုး ဘယ်သောအခါမှ မရှိခဲ့။ နေ့ရက်တစ်ရက် သည် နောက်ရက်များလိုပင် ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းလှသည်။

တစ်ညတွင် ကျွန်ုပ်ဇနီးသည်က ကျွန်ုပ်ကို နှိုးလေ၏။ အိပ်နေရာမှ လှုပ်နှိုးခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် ဒေါသထွက်သွားသော ကျွန်ုပ်သည် ဇနီးသည်အား ရိုက်မည်ပြုလိုက်၏။ ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်တို့အိပ်ခန်းအတွင်း၌ လူစိမ်းများရောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ယခုအချိန်အထိ ထင်ရှားစွာ မှတ်မိနေသေးသည်။ ၎င်းတို့ကိုမြင်သော် ကျွန်ုပ် ပထမ ဆုံးတွေးမိသည်မှာ 'အလို ဘုရားသခင်၊ သူတို့တွေကို ငါဘာကျွေးရမှလဲ၊ ညစာစားပြီးချိန်မှ ရောက်လာကြတယ်' ဟု ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်မှ ဒေါသထွက်မိသည်။ ကျွန်ုပ် အခန်းထဲထိ ဘယ်ကဘယ်လို ဝင်ရောက်လာဝံ့ကြသနည်း။ ကြောက်စိတ်များ တဖြည်းဖြည်းချင်းဝင်လာသည်။ ၎င်းတို့က အဘယ်သူများနည်း။ ဘယ်အတွက်ကြောင့် ရောက်လာကြသနည်း။ ကျွန်ုပ်ခြံဝင်းထဲသို့ နေ့တိုင်း ကွမ်းသွေးတစ်ပုတ်ပုတ် ထွေးနေသောကြောင့် ရန်ဖြစ်ဖြစ်နေရသော အိမ်နီးချင်းအရူးကောင်မှာ ၎င်း၏ခြံရှေ့၌ အရှင်လတ်လတ်မီးရှို့ခံထားရသည်။ ထိုသွေးပျက်ဖွယ် အလင်းရောင်ထဲ၌ မူးရူးသောက်စားပျော်ပါးနေကြသူများကိုလည်း မြင်နေရသည်။ ရွာရှိယောက်ျားတကာနှင့် ပလူးပလဲနေနေသော အမျိုးသမီးအား ၎င်း၏ယောက်ျားရှေ့မှောက်မှာပင် လူခြောက်ယောက်ထက်မက တစ်ပြိုင်တည်း ဗလက္ကာရပြုနေကြလေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးမှာ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လျက်ရှိသည်။ ဒေဝစစ်သည်တို့က ကျွန်ုပ်တို့၏ရွာကို သိမ်းယူလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ တစ်ရွာလုံးမှာ မီးလောင်ကျွမ်းလျက်ရှိသည်။ လူတို့သည် ကြက်များကဲ့သို့ ကြောက်လန့်တကြား ဟိုဟိုဒီဒီ ပြေးလွှားလျက်ရှိကြသည်။ ကန်ကျောက်ခံနေရသည့် လူတချို့ကို မြင်နေရသည်။ အိမ်များက မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လျက်ရှိ၏။ မြင်းပေါ်မှစစ်သည်များက မကောင်းဆိုးဝါးမျက်နှာများနှင့် လှောင်ပြောင်အော်ဟစ်ကာ လူများကို သတ်ဖြတ်လျက်ရှိသည်။

လူစိမ်းများက ကျွန်ုပ်၏ဇနီးကို အာသာငမ်းငမ်း ကြည့်နေကြ သောကြောင့် ဇနီးမှာ တုန်ယင်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ် ကုန်းရုန်းထကာ လက်များကိုဆန့်ကာ၍ မိသားစုကို အကာအကွယ်ပေးလိုက်သည်။ မကောင်းဆိုးဝါးများမှာ တဟားဟားနှင့်ရယ်မောကြလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အိမ်သက်ကယ်မိုးများကို ဝါးမျိုနေသည့် မီးတောက်များ၏ တဖြောက်ဖြောက်မြည်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ကို ဓားနှောင့်ဖြင့်ရိုက်နှက်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ နှာရိုးကျိုးသွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်လျှောက်မှာ မီးစနှင့် ထိုးလိုက်သည်ထင်လောက်အောင် နာကျင်သွားလေသည်။ ဆယ့်ငါးနှစ်မျှ ရှိဦးမည်မထင်သည့် လူငယ် တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်၏သမီးကို ခြေထောက်မှဆွဲကာ အဝတ်စုတ်တစ်ခု ကဲ့သို့ ရွံ့နံရံနှင့် ကြမ်းတမ်းစွာကိုင်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သမီး၏ ဦးခေါင်းခွဲကွဲအက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သမီး၏သွေးများနှင့် ဦးနှောက်များက ကျွန်ုပ်တို့၏မျက်နှာများပေါ်သို့လွင့်စင်ကျလာလေသည်။ မကောင်းဆိုးဝါးများက နောက်တစ်ကြိမ်ရယ်မောကြပြန်သည်။ ကျွန်ုပ် မလှုပ်မရှားနိုင်ဖြစ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုံလဲကျသွားပြီး ဇနီးသည်မှာ မေ့မောသွားလေတော့သည်။ ၎င်းတို့က ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည်ကို အမှောင် ထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားချိန်တွင် ကျွန်ုပ် အသည်းအသန်ကြိုးစားကာ ဆွဲဖက် ထားခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်၏လက်သည်းများက ဇနီး၏လက် မောင်းတွင် ခြစ်ရာ များဖြစ်သွားသည့်တိုင် ဆွဲမရသည့်အဆုံး ပါသွားလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ် ကြိုးစား၍မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ သွေးတို့က နေရာအနှံ့ပျံ့လျက်။ ကျွန်ုပ်သည် သွေးတို့ဖြင့်ချော်သွားပြီး သမီး၏တစ်စစဖြစ်နေသော ဦးခေါင်းကိုထိကိုင်မိသွားလေသည်။ ကျွန်ုပ် အလွန်တုန်လှုပ်သွားသည်။ မကြည့်ချင်မိ။ လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်ုပ်ရှာကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအယုတ်တမာများ၏ ဦးခေါင်းများကို ရိုက်ခွဲဖို့ရာ တစ်ခုခုရှိနိုင်မည် လား။ မဖြစ် ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ဇနီးကို ကျွန်ုပ်ကယ်တင်ရမည်။

ကျွန်ုပ်ဇနီး၏ စူးရှသောအော်သံမှာ တစ်ရွာလုံး၌အော်ဟစ်နေကြ သည့် အလားတူအသံများထဲတွင် ပျောက်ကွယ်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စွမ်းအားတို့ကုန်ခမ်းတော့မည့်တိုင် ကြိုးစားလျှောက်လှမ်းကာ ဝရန်တာ တိုင်လုံးတစ်လုံးကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ တိုင်လုံးမှာ ဝါးဆစ်ပိတ်ဖြစ်ပြီး

ကိုင်ရိုက်ဖို့နေနေသာသာ ဆွဲမ၍ပင် မရနိုင်ဖြစ်နေသည်။ ဇနီးသည်ကို မုဒိမ်းကျင့်နေသည့် ခွေးတိရစ္ဆာန်အပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ လက်ဗလာနှင့် အစွမ်းကုန်တိုက်ခိုက်သော်လည်း အားကြီးသော ဒေဝ စစ်သည်များကို ကျွန်ုပ်မယှဉ်နိုင်ခဲ့။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကျွန်ုပ်လဲကျ သွားပြီး ၎င်းတို့က ကျွန်ုပ်ကို စတင်ထိုးနှက်ကြလေသည်။ သစ်သားဖိနပ်များ ဖြင့် မျက်နှာကိုကန်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ကို ရွံ့ထဲသို့ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။ ထိုးနှက်မှုများက ကျွန်ုပ်အပေါ်သို့ မိုးရွာသည့်အလား တဝေါဝေါနှင့်။ သက်ညှာသည့်သဘောဖြင့် လူယုတ်မာတစ်ကောင်က ကျွန်ုပ်၏ဝမ်းမိုက် ထဲသို့ သူ၏ဓားကိုထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သိသည်မှာ အမှောင်ထုသာဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်နိုးလာချိန်တွင် မှောင်နေဆဲဖြစ်သည်။ ငြိမ်းခါနီးမီးတောက် များက နေရာအနှံ့။ အဝေးမှ တောခွေးတို့ ၏အူသံများကို ကျွန်ုပ်ကြားနေ ရသည်။ နောက်တစ်နေ့အရုဏ်ကျင်းခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် နွားများကို နို့သွားညှစ်ရဦးမည်ဟု မူးမိုက်စွာတွေးနေမိသည်။ သို့တိုင် ထိုနေရာမှာပင် လှဲနေခဲ့မိသည်။ မြေကမ္ဘာမှာ သက်သောင့်သက်သာနှင့် အေးစက်ကာ ဖိမိရှိလှသည်။ ထို့နောက် အဖြစ်မှန်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သဘောပေါက်ကာ ကျွန်ုပ် ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။ ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းများက အပ်များနှင့် ထိုးထားသလိုနာကျင်နေပြီး ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးက မရှိသလိုဖြစ်နေမိ သည်။ မျက်လုံးများက သွေးတို့ဖြင့်ပိတ်ခဲကာ ဖွင့်၍မရ။ မနည်းကြိုးစားကာ ဖွင့်ကြည့်ရသည်။ ကြည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် လူယုတ်မာဒေဝ အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့က သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ထိုင်ကာ သေရည်သောက်နေကြ သည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ပတ်ပတ်လည်တွင် ကျွန်ုပ်ရွာနှင့် ကျွန်ုပ်ဘဝတစ်ခုလုံးက တစ်စစီ လဲပြိုလျက်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ် မတ်တတ်ရပ် ရန်ကြိုးစားစဉ် သစ်ခက်တစ်ခုကို ဖိမိကာ ကျိုးသွားလေသည်။ ထိုအသံက ကျွန်ုပ်အတွက် မိုးကြိုးပစ်သံ လောက် ကျယ်သည်ထင်ရ၏။ ဒေဝသရဲသဘက်များက လှည့်ကြည့်ကြလေ သည်။ ကျွန်ုပ် ဆက်မလှုပ်ရှားဘဲ ထိုင်နေလိုက်သည်။ 'အသက်ရှင်နေ သေးတာသိသွားခဲ့ရင် ငါ့ကိုသတ်ကြလိမ့်မယ်' ဟု တွေးမိသည်။ ဒေဝတို့က ကြည့်ရှုစုံစမ်းခြင်းမပြုသောကြောင့် ခဏတော့စိတ်အေးသွားသည်။

ထို့နောက် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် မည်းမှောင်သောသဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် ဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းလာလေသည်။ ကျွန်ုပ် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ကျွန်ုပ် အနီးသို့ရောက်လာစဉ် ၎င်းမှာ ကျွန်ုပ် သမီးအား နံရံနှင့်ကိုင်ပေါက်သတ်ခဲ့သော လူငယ်ဖြစ်နေကြောင်းကို တွေ့လိုက် ရသည်။ သေရည်မူးနေသောကြောင့် ခြေထောက်များကဒယီးဒယိုင် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လက်နက်အဖြစ် အသုံးချနိုင်သောအရာကို လိုက်စမ်းရင်း စောင့်နေလိုက်သည်။ ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းအနီး၌ ယိမ်းထိုးရင်း လာရပ်လေသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကလှမ်းအော်ခေါ်လိုက် သောကြောင့် ၎င်းမှာ တုံ့ဆိုင်းသွားလေသည်။ ထိုအချိန် မှာပင် ကျွန်ုပ်က တစ်ယောက်ယောက်စွန့်ပစ်ခဲ့သော ဓားဟောင်းတစ်လက်ကို စမ်းမိပြီး ၎င်း၏ဝှံကြားထဲသို့ အလျှင်အမြန်ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ၎င်းမှာ အသံပင် မထွက်နိုင်ဘဲ ကျွန်ုပ်အပေါ်သို့ လဲကျလာသောကြောင့် အံ့အားသင့်မိ သည်။ ကျွန်ုပ် ဓားကိုဆွဲနုတ်လိုက်ပြီး ၎င်း၏ကုပ်ပိုးထဲသို့ ဒုတိယတစ်ကြိမ် ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

“ဟိတ်..”

ထိုအော်လိုက်သောသူ၏အသံတွင် အံ့ဩထိတ်လန့်ခြင်း ပါနေသည်။ ၎င်းက ကျွန်ုပ်တို့၏ လုံးထွေးနေသော သဏ္ဍာန်ရှိရာသို့ ပြေးလာလေသည်။ ၎င်းနောက်မှ တခြားသူများလိုက်ပါလာကြသည်။ ကျွန်ုပ် ရုန်းထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။ ပိနေသောခန္ဓာကိုယ်က လေးလံလှသည်။ ရုန်းထွက် ရချိန်၌ ကျွန်ုပ်ကိုယ်မှာ ချွေးတို့သွေးတို့ဖြင့် ရွှဲရွဲစိုလျက်ရှိသည်။ ပကတိ အသိဉာဏ်ကိုသုံးကာ ရွာစပ်တောအုပ်ထဲသို့ ကျွန်ုပ်ဝင်ပြေးခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ် သည် ခန္ဓာကိုယ်ထဲရှိ ကျန်သမျှသောအားအင်တို့ကိုသုံးကာ ထိုမိစ္ဆာများနှင့် ဝေးရာ၊ ကျွန်ုပ်၏အတိတ်နှင့်ဝေးရာ၊ ကျွန်ုပ် သိခဲ့သောဘဝနှင့်ဝေးရာသို့ ပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ခင်တွယ်ရသော၊ အသုံး မဝင်သော၊ အဓိပ္ပာယ်မဲ့သော၊ အခွဲဖြစ်သော၊ နက်နဲမှုမရှိသောဘဝအတွက် ပြေးမြဲပြေးနေခဲ့သည်။ လုံခြုံရာအရပ်ဆီသို့ ကျွန်ုပ်၏ ရောင်းရင်းများ ညီအစ်ကိုများ၏ ရိရဲပြီး ချော်နေသော ခန္ဓာကိုယ်များထက်မှ အမော တကောနှင့် ဟောဟဲလိုက်ကာ ပြေးလာခဲ့သည်။ ဤအချိန်မှာတော့ ကိစ္စ မရှိစကောင်း။ ၎င်းတို့မှာ အသေကောင်များ ဖြစ်နေကြလေပြီ။ ဒေဝတို့

စတင်ခဲ့ကြသည်ကို ငှက်လင်းတံတိုက် အဆုံးသတ်ရန်အတွက် စောင့်ဆိုင်းနေကြသော ခန္ဓာများသာဖြစ်သည်။ သေခြင်းတရားက ကျွန်ုပ်နောက်မှ လိုက်လာနေပြီး ကျွန်ုပ်က အလျင်အမြန်ထွက်ပြေးနေသော ရှင်သန်ခြင်းဘဝနောက် သို့ အပြေးအလွှားလိုက်နေရလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ပခုံးထက်တွင် စူးခနဲနာကျင်သွားပြီး သွေးများပန်းထွက်လာကာ ကျွန်ုပ်သွားရပ်လမ်းကြောင်း တစ်လျှောက် တစ်စက်တစ်စက် ကျနေခဲ့သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လူယုတ်မာများ ကျွန်ုပ်ကိုပစ်ကြလေပြီ။ မြားတံများသည် ကျွန်ုပ်၏နားဘေးမှ တစိုးတီးနှင့်ဖြတ်ပျံကာ အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ သစ်ပင်ပင်စည်တို့တွင် တဒုတ်ဒုတ်နှင့် စိုက်ကုန်ကြလေသည်။ သနားသက်ညှာသောအားဖြင့် မြားတံတစ်ချောင်းတစ်လေက ကျွန်ုပ်လည်မျိုကိုထိုးဖောက်ခဲ့သည်ရှိသော် ဤခြောက်အိပ်မက်သည် လည်းပြီးဆုံးသွားပေလိမ့်မည်။ ထို့နောက် အရာအားလုံး တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေးကွာသွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လေထဲတွင်လွင့်သွားသည့်အလား ပေါ့ပါးသွားလေ၏။ မည်းမှောင်နေသော အစိမ်းရောင်ပင်လယ်က ကျွန်ုပ်ကို ဝါးမျိုလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာမှာ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များနှင့် ရိုက်ခတ်ကုန်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် မည်းမှောင်နေသော အသူရာချောက်ထဲသို့ တရှိန်ထိုးကျဆင်းလျက်ရှိလေသည်။ သေခြင်းတရားမှာ ဤသို့ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကြင်နာမှုရှိပြီး ရုတ်တရက်ဆန်လွန်းသည်။ မျက်နှာပေါ် ကျရောက်လာသည့် အထိအတွေ့၊ ပေါ့ပါးနေသောစိတ်ခံစားမှု၊ လွင့်မျောနေသောကြည်နူးမှု၊ ထို့နောက်တွင် 'ခွပ်'။ ကျွန်ုပ်တဒင်္ဂသေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ် သတိပြန်လည်ရရှိလာချိန်တွင် ညီစို့နေသောဂူအတွင်းရှိ အဖြစ်လုပ်ထားသော ကြိုးပုခက်တစ်ခုအတွင်း၌ လဲလျောင်းလျက် ရှိသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်ပတ်ပတ်လည်မှ ညည်းညူသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထထိုင်ဖို့ကြိုးစားကြည့်ရာတွင် နာကျင်မှုက ၎င်း၏ လက်သည်းများဖြင့် ဆွဲကုတ်ဖမ်းထားသောကြောင့် ပြန်လဲကျသွားသည်။ ကျွန်ုပ် ဦးခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ လှည့်၍ကြည့်လိုက်သည်။ ဂူအတွင်း၌ ပုပ်ဆွေးဒဏ်ရာ အဆင့်အမျိုးမျိုးနှင့် လူအများအပြား လဲလျောင်းလျက် ရှိသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်တွင် ကျောချမ်း၍သွားမိလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ဒေဝတို့သနားမှ ချမ်းသာရမည့် စစ်သုံ့ပန်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလော။

သို့ရာတွင် ဒေဝတို့က အကျဉ်းသားများကို မည်သည့်အချိန်ကဖမ်းဆီးခဲ့ကြသနည်း။ ထို့အပြင် ကျွန်ုပ်က စစ်သည်တစ်ယောက်မဟုတ်။ အရပ်သားတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးခေါင်းထဲ၌ အကျိုးမရှိသော အတွေးများနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်ကို ကြိုးစား၍ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဆောင်ရင်းလဲလျောင်းလျက်သာနေနေခဲ့သည်။ ဘေးနားရှိလူတို့၏ပြောသံများက ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပျံ့လွင့်လာလေသည်။ “တစ်ဝက်ကတော့သေချာပေါက်မရှင် နိုင်ဘူး၊ တခြားသူတွေကတော့ လမ်းလျှောက်နိုင်ဖို့ကိုပဲ အနည်းဆုံး တစ်လလောက် ကြာကောင်းကြာလိမ့်မယ်” ပြောဆိုဟန်မှာ ပညာတတ်များ၊ ဟန်ဆောင်တတ်သော မြို့သားများသုံးနှုန်းကြသည့် အဆင့်ရှိပြီး ခေတ်မီသော တမိလ်စကားဖြစ်သည်မှာသေချာ၏။ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသည့်နေရာမှာ ရန်သူများ၏နေရာမဟုတ်ကြောင်းကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့၏စကားများမှာ အရှိအတိုင်းပြောနေသည့် သဘောဖြစ်သည့်တိုင် နိမိတ်ဆိုးဖတ် ဟောကိန်းထုတ်ခြင်းက ကျွန်ုပ်အား ဖော်မပြတတ်အောင် ကြောက်ရွံ့စေခဲ့၏။ ပူရရာမြစ်ကမ်းပါးသို့ ရိုက်ခတ်လာသောလှိုင်းလုံးများလို မှတ်ဉာဏ်ရေပူဖောင်းများက တဖြည်းဖြည်းချင်း ကျွန်ုပ်၏မိန်းမောနေသော စိတ်သန္တာန်မှနိုးထကာ သတိရခြင်းအဖြစ်ကို ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။ နာကျင်လွန်း၍ ကျွန်ုပ်သည်တွားမိသည်။ သေဖို့ရာစောင့်ဆိုင်းနေသောလူများ၏လည်ချောင်းမှထွက်လာသည့် ငိုရှိုက်သံများက ဂူတစ်လျှောက်လုံး ဟိန်း၍နေလေသည်။ ဘယ်တုန်းကမျှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ၎င်းတို့၏ ရိုးရှင်းမှုနှင့် ဘဝအဓိပ္ပာယ်ပျောက်ဆုံးခြင်းအတွက် ရှုံးနိမ့်သူများ၏ငိုညည်းသံကို ကျွန်ုပ်ကြားနေရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ငိုသံများအကြား၌ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေချိန်တွင် သစ္စာဆိုလိုက်မိ၏။ ကျွန်ုပ် ဒေဝများကို တုံ့ပြန် လက်စားချေမည်။

၇။ ရုံးနိမ့်သူများ၏ အစဉ်လာစကား

ရာဝဏ

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်မှာလေးလကြာမြင့်ခဲ့လေသည်။ ယခုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့ မောပန်းကာ ဆာလောင်လျက်ရှိ၏။ ပြုလုပ်နေကျ မနက်ခင်းဟောပြောချက်ကို ကျွန်ုပ်ပို့ချသည့်အခါများတွင် အများစုသောစစ်သည်များက ပျင်းရိလျက်ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ်သတိထားမိသည်။

“ဒီနေ့မှာ ငါတို့ဟာ အသူရာအင်ပါယာပျက်သုဉ်းခြင်းနဲ့ ဒေဝများပေါ်ပေါက်လာပုံအပါအဝင် ဘုရင်ဆယ်ပါးရဲ့ စစ်ပွဲတွေအကြောင်းကိုလေ့လာကြမှာဖြစ်တယ်။ ပထမဦးစွာပြောလိုတာက အသူရာဘုရင်တွေအတွက် ဒေဝတို့ဟာ အနှောင့်အယှက်သက်သက်မျှသာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာပဲ။ သူတို့ဟာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါက နယ်စပ်မြို့တွေမှာ ရမ်းကားသောင်းကျန်းနေခဲ့ကြတယ်။ သို့ပေမယ့် အိန္ဒြာပေါ်ပေါက်လာချိန်မှာ အကြောင်းအရာတွေက အလျှင်အမြန်ပြောင်းလဲကုန်ကြတယ်။ အိန္ဒြာမှာဆုံးရှုံးစရာဆိုလို့ ဘာမှမရှိဘူး။ သူ့ရဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ အကြောင်းတွေကို ကြားသိပြီးသားဖြစ်တယ်။ သူဟာဟိမဝန္တာအနောက်မြောက်ဘက်မှာရှိတဲ့သေးငယ်တဲ့ပြည်နယ်အများအပြားကို ဝင်ရောက်လုယက်ပြီး လှပတဲ့မြို့တွေကိုမီးရှို့ခဲ့တယ်။ သိမ်းပိုက်လိုက်တဲ့မြို့မှာရှိတဲ့ သက်ရှိအားလုံးကို သတ်ဖြတ် မီးပုံရှို့ပြီး အဲဒီမီးပုံပတ်ပတ်လည်မှာ ဒေဝတို့ဟာ ကခုန်ရင်း ကြွေးကြော်အော်ဟစ်ကြတယ်”

“အသူရာကောင်စီက ဘုရင်ဆယ်ပါးဟာ ဒီအရိုင်းအစိုင်းတွေကို ဆုံးမဖို့အချိန်တန်ပြီလို့ ဆုံးဖြတ်ချိန်မှာ အိန္ဒြာဟာ ဂန္ဓာရတောင်တွေရဲ့

သစ်ပင်တွေမပေါက်ရောက်ဘဲ နှင်းဖုံးနေတဲ့တောင်ကုန်းတွေမှာ လက်ဖြောင့် တပ်သားတွေကို အသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်တယ်။ အင်အားကြီးတဲ့ အသူရာ တပ်ဟာ စစ်ရေးပရိယာယ် များစွာသာလွန်ခြင်းမရှိပေမယ့် သေးငယ်တဲ့ ဒေဝသောင်းကျန်းလှည့်လည်သူတပ်ဖွဲ့ကို လူအင်အား လက်နက်အင်အား နဲ့ အသာအယာ ချေမှုန်းပစ်လိုက်နိုင်တယ်။ သို့ပေမယ့် ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ ဂန္ဓာရတောင်ကြားထဲမှာ ဘုရင်ဆယ်ပါးရဲ့ ဆင်ပြောင်ဆယ်စီးဟာ ဘယ်လိုမှ အသုံးမဝင်နိုင်ဘူး။ အသူရာဘုရင်တွေဟာ ဂင်္ဂါနဲ့ အိန္ဒြာကြားမှာ ရှိတဲ့ ကျယ်ပြန့်တဲ့ နေရာတွေမှာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသူများဖြစ်တယ်။ ဆင်တပ်ရင်း၊ ဓားတွေတင်းပုတ်တွေနဲ့ ခြေလျင်တပ်ရင်း၊ ပစ္စည်းတွေသယ် ဆောင်ဖို့နဲ့ အရန်တပ်သားတွေ၊ လက်နက်တွေကို သယ်ယူပို့ဆောင်ဖို့အတွက် မြင်းရထား စတာတွေဟာ ကျယ်ပြန့်တဲ့ နေရာတွေနဲ့ ပိုမိုသင့်တော်တယ်”

“သို့ပေမယ့် အိန္ဒြာဟာ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ ဂန္ဓာရတောင်ကြားကို ရွေးချယ်ပြီး အသူရာဘုရင်တွေကို တွေ့ဆုံခြင်းအားဖြင့် သူ့ရဲ့ အမျှော်အမြင် ရှိမှုကို ပြသခဲ့တယ်။ အိန္ဒြာဟာ တောင်တွေရဲ့ အမြင့်နေရာတွေမှာ အသူရာ ဘုရင်တွေအလားကို စောင့်ဆိုင်းပြီး စစ်ကို သူ့အလိုကျ တိုက်ခဲ့တယ်။ အသူရာတို့ကလည်း ဖြစ်လာသမျှအတွက် ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိခဲ့ကြတယ်။ အသူရာတို့ဟာ ယခင်က မြောက်ဘက်နဲ့ အနောက်မြောက်ဘက်က လူမျိုးစု တွေရဲ့ မရေတွက်နိုင်တဲ့ တိုက်ခိုက်ခြင်းတွေကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရဖူးတယ်။ ရန်သူကို ချေမှုန်း၊ ခေါင်းဆောင်ကို ဖမ်း၊ သဘောထားကြီးစွာနဲ့ ခွင့်လွှတ်၊ နှိမ်နှင်း ခံရတဲ့အဖွဲ့ကို ကိုယ့်နန်းတော်ထဲခေါ်ပြီး ဂုဏ်ပြုကျွေးမွေးတဲ့ အခါမျိုးမှာ အခုပွဲဟာလည်း ပျော်ပွဲစားထွက်တဲ့ ပွဲတစ်ပွဲလိုဖြစ်နေတယ်”

“သနားဖွယ်ရာ မိစ္ဆာတွေပဲဖြစ်တယ်။ သူတို့ဟာ ကိုယ်နဲ့ဆက်ဆံ နေတဲ့သူဟာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်းကို မသိကြဘူး။ ဒီအရာဟာ ရက်စက်တဲ့ အကြင်နာတရားမရှိတဲ့ အနိုင်ရဖို့အတွက် အရှုံးမပေးတတ်တဲ့ ရန်သူတစ်မျိုး ဖြစ်တော့တယ်။ ငါဟာ ဂန္ဓာရကို မရောက်ဖူးဘူး။ သို့ပေမယ့် ဗြဟ္မာဆီက သင်ယူလေ့လာချက်တွေအရ အဲဒီအချိန်က ဘုရင်ဆယ်ပါးရဲ့ စစ်ပွဲဟာ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့မလဲဆိုတာကို ကောင်းကောင်းကြီးသိတယ်”

သဲမြေပေါ်တွင် အိန္ဒြာအနောက်မြောက်ပိုင်း၏ မြေပုံကြမ်းတစ်ပုံ ကို ကျွန်ုပ်ဆွဲလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ် ပတ်ပတ်လည်တွင် ကျွန်ုပ်၏ညီများနှင့်

ကျွန်ုပ်စစ်သည်များ၏ ခေါင်းဆောင်၊ စွမ်းဆောင်ရည်ရှိသူ လူလတ်ပိုင်း အရွယ် ပရဟဿတတို့ ဝိုင်းလျက်ရှိ၏။ တခြားသောစစ်သည်များက ဂရုတစိုက် နားထောင်လျက်ရှိနေကြ၏။ ပရဟဿတမှာ ကျွန်ုပ်မိခင်ဘက်မှ အမျိုး မနီးသူတစ်ယောက်ဟုဆို၏။ ထို့ကြောင့် မိခင်ဘက်မှ ဦးလေးတော်သူဟု ဆိုနိုင်သည်။ ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေစ သံသယတော့ဖြစ်မိသည်။ တစ်ဖက်က ကြည့်လျှင်လည်း မိခင်၌ အသူရာဆွေမျိုးများ အများ အပြားရှိသောကြောင့် ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်နိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်ဘုရင်ဖြစ်ပြီးနောက် ၎င်းအား အထူး အခွင့်အရေးပေးလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည်ရှိသော် အမှားကြီးမှားပေ လိမ့်မည်။ သို့သော် ပရဟဿတက စွမ်းဆောင်ရည်ရှိ၏။ ဉာဏ်ကောင်း၏။ ကျွန်ုပ်လေးစားရသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် စစ်သည်တချို့ထဲမှ မျက်ကလူးဆန်ပျာဖြစ်လာသူ များကို မြင်သည့်အခါ၌ ခဏရပ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သနားသွားမိသည်။ စစ်သည်အများစုမှာ စာတတ်မြောက်ခြင်းမရှိသော သူဆင်းရဲများဖြစ်ကြ ၏။ ၎င်းတို့သည် ပုံမှန်အခြေအနေ၌ လယ်သမားများ၊ လက်မှုပညာသည်များ၊ ကုန်သည်များ ဖြစ်ကြလိမ့်မည်။ ယခုတော့ ၎င်းတို့၏ လုံခြုံမှုရှိသော ကမ္ဘာဟောင်းကို ပြန်လည်ရယူပေးမည်ဟု ကတိပြုထားသော တစ်ခါက ဘုရင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ၏ နောက်ကိုလိုက်ရင်း အိမ်နှင့်ဝေးနေကြသူများဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည် သစ္စာဖောက်ခြင်းကိုခံခဲ့ရပြီး ယခုအချိန်၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပျောက်ဆုံးနေသော ၎င်းတို့၏ကမ္ဘာအား ပြန်လည်ရယူပေးလိမ့်မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်များကို ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော အခြေအနေမဲ့ မိုက်ရူးရဲသူတစ်ယောက် အပေါ်၌ ပုံအပ်ကာထားကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဟုတ်ကြီးထင်ကာစိတ်ကြီးဝင်နေခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့၏ အိပ်မက်များကို ပြန်လည်ရယူပေးနိုင်ရန် ကျွန်ုပ်အသေအချာကြိုးစား မည်ပင်။

“အစမှာ အိန္ဒြာဟာ ဗျူဟာအမှားကိုပြုလုပ်ခဲ့တယ်၊ သူဟာ သရသွတီမြစ်ကမ်းပေါ်က ပရာမယုဓဘုရင်ရဲ့ အဓိကဆိပ်ကမ်းဖြစ်တဲ့ မြို့ရိုးကာရံထားတဲ့ မြို့တော်ပရဂြယကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်၊ ပရာမယုဓဟာ မထိတထိလုပ် တတ်သူမဟုတ်တာကြောင့် သူ့စစ်တပ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို စေလွှတ်ခဲ့တယ်၊ ဆင်ပြောင်အစီး ၅၀၀၊ ဓားတွေ တင်းပုတ်တွေနဲ့

ခြေလျင်တပ်သား ၁၀၀၀၀၊ နွားရထားတွေနဲ့ လေးသည်တော် ၅၀၀ တို့ဟာ မြို့ရိုးတွေကနေ ညာသံပေးပြီး ထွက်လာကြတယ်။ အိန္ဒြာမှာ မြင်းစီးလေးသည်တော် ၆၀၀ ခန့်သာရှိတဲ့ တပ်ငယ်လေးပဲရှိတယ်။ အိန္ဒြာ ဟာ အဲဒီအထဲက ၂၀၀ကို မြို့အရှေ့တံခါးဝမှာတိုက်ခိုက်စေပြီး ကျန် ၃၀၀နဲ့ အနောက်တံခါးကနေဝင်ရောက်ဖို့ကြိုးစားတယ်။ ပရာမယုမဟာ မြို့တံခါး လေးဘက်လုံးကို ဖွင့်ထားလိုက်တယ်။ သူ့တပ်က ဖြန့်ခွဲထွက်လိုက်ပြီး အရှေ့ပိုင်းကို မြားဦးသဖွယ် ပေါင်းစည်းလိုက်တယ်”

“ရဲဝံ့တဲ့ ဒီလှုပ်ရှားမှုကြောင့် အိန္ဒြာအံ့အားသင့်သွားတယ်။ ဒေဝ တပ်ဟာ ချောင်ပိတ်မိတဲ့ကြွက်လို ကြမ်းတမ်းစွာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်တယ်။ သို့ပေမယ့် အသူရာအင်အားစုက များလွန်းမကများလွန်းနေတယ်။ ဒါ့အပြင် ကျယ်ပြန့်တဲ့လင်းဟင်းပြင်က အသူရာတပ်အတွက် လိုအပ်သလိုလှုပ်ရှားခွင့် ကိုရစေတယ်။ မြင်းစီးတိုက်ခိုက်နေတဲ့ ဒေဝတွေဟာ လွယ်ကူတဲ့ပစ်မှတ် တွေဖြစ်နေတယ်။ ဆင်အထက်က စစ်သည်တွေဟာ လုံတို၊ လုံရှည်၊ မြားတံတွေကို မိုးရွာသလိုပစ်ခတ်တာကြောင့် ဒေဝတို့ရဲ့ချပ်ဝတ်တွေဟာ ကြက်သွန်ခွံတွေလို ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ အိန္ဒြာက နောက်ဆုတ်ဖို့ အမိန့် ပေးတယ်။ သို့ပေမယ့် သူခေါ်သွင်းခဲ့တဲ့တပ်ဟာ အဲဒီဝရုန်းသုန်းကား အခြေ အနေကနေ ထွက်သွားဖို့ မဖြစ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ တပ်တစ်ခုလုံးရဲ့ ၈၀ ရာခိုင်နှုန်း ကျော်က အသတ်ခံခဲ့ရတယ်။ အိန္ဒြာဟာ ဓားကိုင်းပြီး ရဲဝံ့စွာတိုက်ခိုက်ခဲ့ တယ်။ ပရာမယုမဟာရင်ကိုတောင် ဒဏ်ရာရအောင်စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့တယ်”

“ပရာမယုမဟာ ဆင်ပေါ်ကဆင်းပြီး အိန္ဒြာကို စိန်ခေါ်ခဲ့တာဟာ မိုက်မဲရာကျလှတယ်။ ပရာမယုမဟာ အိန္ဒြာ တိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာ ရူးနှမ်းတဲ့ အသူရာစစ်သည်တွေဟာ မတ်တတ်ရပ်ဝိုင်းရံပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဓားခုတ်အထိုး အသွင်းတိုင်းကို လက်ခုပ်တီးအားပေးကြတာဟာ သူတို့ အတွက် ဖျော်ဖြေပွဲတစ်ပွဲလို ဖြစ်လို့နေတယ်။ သူတို့ဟာ အိန္ဒြာရဲ့ ဓားရေး သာမှုကိုတောင် သြဘာပေးကြတယ်”

“ပရာမယုမဟာ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေနဲ့ စာအုပ်ကြီးအတိုင်း တိုက်ခိုက်တယ်။ အဆုတ်အတက် ထိုးထွက်ချက်တွေဟာ ပြီးပြည့်စုံလှ တယ်။ အိန္ဒြာကတော့ အသက်မသေဖို့အတွက် တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး စည်းမျဉ်းတွေ မထားဘူး။ ဒါကြောင့် ရုတ်တရက် ကိုင်ထားတဲ့ခိုင်းနဲ့

တစ်ဖက်ရန်သူရဲ့ မျက်လုံးထဲကို သဲတွေပက်သွင်းလိုက်ပြီး တချိန်တည်းမှာပဲ ဓားနဲ့လျှင်မြန်စွာ ခုတ်ပိုင်းလိုက်တယ်။ ကျင်လည်တဲ့ ဓားသမား ပရာမယုဓဟာ ငုံ့ရှောင်လိုက်ပေမယ့် မဆိုစလောက်လေး နောက်ကျသွားပြီး ပခုံးမှာပြတ်ရှဒဏ်ရာရပြီး စစ်တလင်းမှာပဲ မေ့သွားတော့တယ်။ အိန္ဒြာ ဟာ ရှုပ်ထွေးသွားတဲ့အခြေအနေကို အသုံးချပြီး အံ့အားသင့်နေတဲ့ လူအုပ်ကြားထဲကနေ ရုန်းထွက်ပြေးစဉ်မှာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာရှိတဲ့ စစ်သည်သုံးဦးကို ဓားနဲ့ထိုးသွင်း မြင်းပေါ်ကို အမြန်ခုန်တက်ပြီး မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းမှာပဲ အသက်ရှင်သူ လက်တစ်ဆုပ်စာ လိုက်ပါပြီးတော့ ပျောက်ကွယ်သွားတော့တယ်။”

“ကျဆုံးဘုရင်တစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်းတွေကိုပြောပြပေးတော်မူပါ။ မာနထက် မိုက်မဲမှုပိုခဲ့တဲ့ သူတစ်ဦးကို ကျုပ် ပြောပြလို့ရတာပေါ့” ပရဟဿတက ထပ်လောင်းပြောသည်။

“မှန်ပေတယ်” ကျွန်ုပ်ကဆက်ပြောလိုက်၏။ “ကျဆုံးဘုရင်ဟာ ပြီးတာတွေပြီးစေတော့ဆိုပြီး သူ့ပြည်ကို ပြန်လည်အုပ်ချုပ်ခဲ့သည်ရှိသော် အိန္ဒြာရဲ့တိုက်ခိုက်မှုဟာ သမိုင်းမှာ မပြောပလောက်သော ဖြစ်ရပ်သာ ဖြစ်ခဲ့လိမ့်မယ်။ ပရာမယုဓက အဲဒီလိုမဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ကြီးမားတဲ့အတ္တစိတ်မှာ ထိခိုက်နာကျင်ခဲ့ရပြီး အိန္ဒြာလက်အောက်ကို ကျရောက်ခဲ့တဲ့ အခြား မြို့တွေက တိုင်းသူပြည်သားတွေရဲ့ကံကြမ္မာဟာ သူ့လူတွေကြောင့် လွတ်မြောက်ခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့ အချက်အပေါ်မှာ ဖြေမဆည်နိုင်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ သူဟာ သူ့ကိုယ်၌က ရန်သူဘုရင်ကို ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရခြင်းအပေါ်မှာ မကျေမနပ် မဖြစ်ဘဲ သူ့ရဲ့တပ်က ဒေဝတပ်ကို ချေမှုန်းအနိုင်ရခြင်းအပေါ်မှာ မကျေမနပ် ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ပုံရိပ်တွေဟာ ကျဆင်းနေခဲ့ပြီဖြစ်တယ်။ ရှေးပဝေသဏီက အသူရာဘုရင်တွေမှာ တိုင်းပြည်အတွက် ဘုရားပေးတဲ့လုပ်ပိုင်ခွင့်ဆိုပြီး မရှိခဲ့ဘူး။ ဘုရင်ဆိုတာ မြို့မှာရှိတဲ့ အတော်ဆုံးသောစစ်သည်၊ အထူးချွန်ဆုံးသောလူတစ်ယောက်ဆိုပြီး ရွေးချယ် တင်မြှောက်ခံထားရတဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တယ်။ အဲဒါထက်မပိုဘူး။”

ကျွန်ုပ်က ရေတကောင်းမှရေကိုယူသောက်နေစဉ် ပရဟဿတက ဆက်ပြောလေ၏။

“ပရာမယုဓဟာ သူလူတွေက သူ့ကိုသဘောကျမှု လျော့နည်းလှာနေပြီး ပြန်လည်ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခံရဖွယ် မရှိနိုင်ကြောင်းကို နန်းတွင်းသူလျှိုများမှတစ်ဆင့် သိခဲ့ရတယ်။ သူဟာ သူ့အသရေကို အဖတ်ဆည်ဖို့အတွက် ပြင်းထန်ထိရောက်တဲ့ လုပ်ဆောင်မှုတစ်ခုခုကို လုပ်ဖို့ လိုအပ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီအတွေးတွေဟာ ဘုရင်တစ်ပါးအဖို့ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းများ ဖြစ်တော့တယ်။ တစ်သီးပုဂ္ဂလအောင်နိုင်ခြင်းရှုံးနိမ့်ခြင်းတွေဟာ မရှိအပ်တဲ့အရာတွေ ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်တပ်ကအောင်နိုင်ခဲ့ရင် တစ်ဖက်ရန်သူဟာ ကိုယ့်ထက်တော်တဲ့ဓားသမား ဖြစ်နေသည့်တိုင် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ သို့ပေမယ့် အသူရာတို့ဟာ သူတို့ရဲ့အတ္တကို ချပ်ဝပ်ပေါ်မှာ အမြဲတစေဆင်မြန်းခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူတို့ရဲ့အတွေးတွေဟာ တိမ်တိုက်အမှောင်ဖုံးပြီး ဗျူဟာအမှားတွေဟာလည်း သံကြိုးဖြေလိုက်သလို ဆက်တိုက်ပြေခဲ့ရတယ်”

ပရိသတ်သည် ယခုအချိန်၌ မမှိတ်မသုန် အာရုံစိုက်နားထောင်နေသည်ကို ကျွန်ုပ်တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျေနပ်သွားကာ ဆက်ပြောခဲ့လေ၏။

“ပရာမယုဓဘုရင်ဟာ အရပ်မျက်နှာတိုင်းကို သူလျှိုတွေစေလွှတ်ခဲ့တယ်။ သူဟာ တနည်းနည်းနဲ့ အိန္ဒြာနောက်ကို ခြေရာခံလိုက်ပြီး လက်စားချေရာမှာ ဖြစ်တယ်။ ပရာမယုဓဟာ အသူရာဘုရင်များရဲ့ အထွေထွေကောင်စီကိုပါ ဆင့်ခေါ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါဟာ အိန္ဒိယနယ်ပယ်အားလုံးအတွက် တန်းတူညီမျှရေးအစုအဝေးဖြစ်တယ်။ ဘုရင်ဆယ်ပါးဟာ ရေမျှဝေပေးရေး၊ အကောက်ခွန်၊ ယစ်မျိုးခွန်၊ လမ်းတံတားဖြတ်သန်းခတွေနဲ့ ဆိပ်ကမ်းစည်းကြပ်မှုတွေအတွက် ဆုံးဖြတ်သတ်မှတ်ဖို့၊ ဂီတပညာရှင်တွေနဲ့ အနုပညာရှင်များ ဖလှယ်ရေးကိစ္စတွေအတွက် တစ်နှစ်မှာတစ်ကြိမ် တွေ့ဆုံကြတယ်။ ပြည်နယ်တစ်ခုခုရဲ့ လုံခြုံရေးအန္တရာယ်နဲ့ ပက်သက်တဲ့ ကိစ္စမျိုးကလွဲပြီး အရေးတကြီး တွေ့ဆုံခဲ့လှတယ်။ ယေဘုယျအားဖြင့် ပြည်နယ်တွေဟာ တပ်တွေကို အဆင်သင့်အနေအထားမှာ ထားလေ့ရှိတယ်။ သို့ပေမယ့်လို့ ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာတွေ အလျင်အမြန်ကြီးထွားလာတဲ့အခါမှာ သူတို့တွေရဲ့တိုက်ခိုက်ရေးစွမ်းရည်တွေဟာလည်း အကြီးအကျယ် နိမ့်ပါးသွားခဲ့ရတယ်”

“ဒီနယ်မြေနဲ့ပက်သက်ပြီး ပဟေဠိဆန်တဲ့အရာရှိတယ်။ အနိုင်ရ တပ်တွေဟာ တိုက်ပွဲအောင်ပြီးတဲ့နောက် အိန္ဒြာ ဂင်္ဂါလွင်ပြင်နှစ်ခုကြားမှာ အခြေချနေထိုင်ကြတဲ့အခါ ကြမ်းတမ်းတဲ့ပုံစံတွေပျောက်ကွယ်ပြီး ပြည့်ဖြိုး လုံးဝိုင်းတဲ့ ဣတ္ထိယပုံစံတွေဖြစ်လာကြတယ်။ နယ်မြေဟာ သူတို့တွေကို အရိုင်းအစိုင်းအဖြစ်ကနေ ဘဝရဲ့ကောင်းမွန်တဲ့ အရာတွေကိုအရသာ ခံတတ်တဲ့ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့သတ္တဝါတွေအဖြစ်ကို ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့တယ်။ အသူရာတွေမတိုင်ခင် အနိုင်ရတပ်တွေအားလုံးဟာ အခုလိုပဲဖြစ်ခဲ့ကြ တယ်။ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို လက်ရှိမြောက်ပိုင်းဒေဝနယ် မြေတွေမှာ မြင်တွေ့ နိုင်တယ်”

“အသူရာတွေမှာလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်ပျက်ခဲ့ဖူးတယ်။ သို့ပေမယ့် ဘုရင် တွေဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ တိုင်းပြည်အနဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတဲ့ ကြီးမြတ်တဲ့ စစ်သည်တွေကနေ ဆင်းသက်လာသူများလို့ မှတ်ယူလိုကြတယ်။ တပ် အင်အားနဲ့ပက်သက်ပြီး အလွန်အမင်း ယုံကြည်မှုရှိကြသူတွေ ဖြစ်တယ်။ တပ်ဆိုပြီးတော့လည်း မည်မည်ရရမဟုတ်ဘူး။ ဂီတပညာရှင်တွေ၊ ကချေသည်မိန်းကလေးတွေ၊ မျက်လှည့်ပညာရှင်တွေ၊ အလိမ်အညာသမား လေးတွေ၊ ကျွမ်းဘားသမားတွေ၊ စားတော်ကဲတွေ၊ ပန်းရောင်းသူတွေ၊ ကုန်သည်တွေ၊ ဘုန်းတော်ကြီးတွေပါဝင်တဲ့ ပွယောင်းယောင်းအဖွဲ့အစည်း ဖြစ်တယ်။ ပုံပြင်တွေထဲမှာ ငါတို့ကြားခဲ့ဖူးတဲ့ စစ်သည်အရေအတွက်ဟာ မှန်ကန်ခြင်းမရှိဘူး။ အင်အား ၁၀၀၀၀ ရှိတဲ့တပ်တစ်တပ်မှာ တကယ့် စစ်သည်ဆိုတာ အနည်းငယ်သာရှိပြီး ကျန်သူတွေဟာ စစ်မြေပြင်ကို တပ်နဲ့ အတူလိုက်ပါပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးကြသူတွေသာဖြစ်တယ်”

“အိန္ဒြာရဲ့တိုက်ခိုက်ခြင်းဟာ စိုးရိမ်စရာမဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့အဆိုကို အထွေထွေကောင်စီအစည်းအဝေးက ဘုရင်ဆယ်ပါးအနက်မှာ ခြောက်ပါးက သဘောမတူကြဘူး။ သူတို့ဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ဘယ်မြို့မဆို တိုက်ခိုက် ခံနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ သို့ပေမယ့် ပရာမယုဟော သူ့ရဲ့ လက် ခံနိုင်တဲ့ငြင်းခုံမှုတွေနဲ့သာ အနိုင်ရနေခဲ့တယ်။ အိန္ဒြာလွင်ပြင်နယ်စပ်မှာရှိ တဲ့မြို့ငယ်တွေကို စီးနင်းဝင်ရောက်တဲ့လူမျိုးစုတွေဟာ ဘယ်သောအခါမှ အရေးပါထင်ရှားတဲ့ ပြည်နယ်ရဲ့မြို့တော်ကို တိုက်ခိုက်ရဲမှာမဟုတ်ဘူးလို့ သူကဆိုတယ်။ ဒီအဖွဲ့ဟာ စပါးကျိုတွေကို ဝင်စီးကြပြီး သယ်နိုင်သမျှ

သယ်ယူသွားကြတာကြောင့် သာမန်စီးနင်းဝင်ရောက်သူတွေနဲ့ မတူဘူးလို့ ပရာမယုဓကတွေေးတယ်။ အမှန်မှာတော့ ဒီလူတွေဟာ ပုံမှန်ထက်သာလွန် တဲ့ ရဲဝံ့ခြင်း ညာဏ်များခြင်းတွေနဲ့ ထူးဆန်းတဲ့သတ္တဝါကို အသုံးချပြီး စီးနင်း ဝင်ရောက်နိုင်တယ်ဆိုတာကို ပြသခဲ့ကြခြင်းဖြစ်တယ်။ နွားတွေလို မဟုတ်ဘဲ လျှင်မြန်သွက်လက်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုတွေကို အသူရာတပ်က အံ့အားသင့်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီရန်သူကို မချေမှုန်းနိုင်ခဲ့ရင်တော့ ကျုပ်တို့လူတွေဟာ ဒီအရိုင်းအစိုင်း အုပ်စုများရဲ့ခြိမ်းခြောက်မှုအောက်မှာ အမြဲတစေနေရတော့မှာ ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ပရာမယုဓက ငြင်းဆိုတယ်။ သို့ပေမယ့်လည်း အဲဒီညမှာ အထွေထွေကောင်စီဟာ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်စုံ တစ်ရာမချဘဲ ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်တယ်”

“မနက်ခင်းအစည်းအဝေးခေတ္တရပ်နားချိန်မှာ တမန်တစ်ယောက် ဟာ အနောက်မြောက်နယ်မြေကို ပိုင်စားတဲ့ အသူရာဘုရင်ရဲ့ စခန်းထဲကို ဝင်လာပြီး မြင်းစီးမျိုးနွယ်စုတွေဟာ မူလ်တမုခကို မီးရှို့လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောတယ်။ မူလ်တမုခဟာ ဂင်္ဂါအစကနေ ဂန္ဓာရဟိုမှာဘက်ထိတိုင် ရှည်လျားလှတဲ့ အရေးအပါဆုံးသော ကုန်သွယ် ရေးလမ်းကြောင်းတွေထဲက တစ်ခုအပေါ်မှာတည်ရှိတဲ့ အဓိကကျတဲ့ မြို့တော်တစ်ခုဖြစ်တယ်။ တိုက်ခိုက်မှု ချိန်ခွင်လျှာဟာ တစ်ဖက်စောင်းနင်းဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဘုရင်ဆယ်ပါးလုံးဟာ လက်ချင်းတွဲပြီး ဧရာမတပ်ကြီးတစ်တပ်ကို ဖွဲ့စည်းပြီး အီဂျစ်နဲ့မက်ဆိုပို တေးမီးယားတို့လိုမြို့ကြီးတွေဆီသွားတဲ့ အဓိကကုန်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်း တွေကို တိုက်ခိုက်နေကြတဲ့ အသေးအဖွဲ့သူခိုးဓားပြဂိုဏ်းအားလုံးအပြင် မြင်းစီးလူမျိုးစုတွေကိုပါ ချေမှုန်းပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်”

“အထွေထွေကောင်စီဟာ သုံးရက်မြောက်တွေ့ဆုံပြီး စစ်ရေးစီမံကိန်း တွေကို ရေးဆွဲခဲ့ကြတယ်။ ပရာမယုဓဟာ တပ်ရဲ့ဦးဆောင်သူနေရာကို ရခဲ့တယ်။ အဲသလိုရခဲ့ခြင်းဟာ သူ့ရဲ့ သမ္ဘာရင့်မှု ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ဘယ်ဝယ်မှန်းမသိတဲ့ရန်သူကို ပိုင်နက်ထဲထိလိုက်ဖို့အတွက်နှစ်ခါ မစဉ်းစားတဲ့သူဟာ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိတဲ့အတွက်ကြောင့် ဖြစ်တယ်။ ပြည်နယ်အများစုက အေးအေးဆေးဆေးရှိကြပြီး ဘယ်သူကမှ စစ်ကိုမလိုလားကြဘူး။ ကုန်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းတွေ အရှိန်အဟုန်ကောင်း နေပြီး ဘဝဟာ အေးဆေးတည်ငြိမ်နေတယ်။ အရင်က အရှင်သီဝနောက်ကို

နွားစီးပြီးလိုက်ကြတဲ့ သတ္တိခဲစစ်သည်တွေဟာ အညစ်အကြေးတွေပေါ်မှာ အိပ်စက်ခဲ့ရပြီး တစ်ပတ်မှာ ခြောက်ရက်ထမင်းငတ်ကာ ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့ဖူးတယ်။ ယခုစစ်သည်တွေကတော့ ဘဝရဲ့ချိုမြိန်မှုကို ခံစားဖူးကြပြီး ဆုံးရှုံးစရာဆိုလို့ဘာမှမရှိတဲ့ လူမျိုးစုတွေနဲ့ အရှည်အရှည် ဆက်မဖြစ်လို ကြဘူး”

“ပရာမယုဓဟာ လေးသည်တော်တွေ၊ တင်းပုတ်တွေ လုံတွေ ဓားကောက်ကြီးတွေကို ကိုင်ဆောင်တဲ့ စစ်သည်တွေပါဝင်တဲ့ တစ်သိန်း မကသောအင်အားနဲ့ အိန္ဒြာမြစ်ကမ်းပါးကနေအစပြုခဲ့တယ်။ ဆင်ပြောင် ၁၀၀၀၀၊ နွားရထား ၃၀၀၀၊ နောက်ကနေ စည်တီးမယ့်သူ ၁၀၀၀၀၊ ပလွေမှုတ်သူတွေ၊ ကချေသည်တွေ၊ စစ်စခန်းဆောက်သူတွေ၊ အသူရာ တိုရဲ့သူရာသတ္တိကို သီချင်းများဖွဲ့ဆိုဖို့နဲ့ သူရဲကောင်းမှတ်တမ်းမှတ်ယူဖို့ အတွက် စာဆိုတွေ၊ အသူရာတပ်နောက်ကို လိုက်ပါလေ့ရှိတဲ့ လူ့အဖွဲ့ အစည်းအတွင်းက ဆန်ကုန်မြေလေးတွေ လိုက်ပါခဲ့ကြတယ်။ အသင့်လျော် ဆုံး စကားလုံးသုံးမယ်ဆို ရောမအင်အားရှိသောအုပ်စုကြီးလို့ခေါ်ဆို ရမယ့် အဆိုပါအုပ်စုကြီးဟာ အိန္ဒြာမြစ်နဲ့ သရသွတီ မြစ်တွေကိုဖြတ်ပြီး အသေးအဖွဲ့သုခိုးဓားပြတွေနဲ့ သောင်းကျန်းသူလူမျိုးစုတွေကို စတင်ရှာဖွေ တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်။ တပ်ကြီးဟာ အောင်မြင်စွာနဲ့ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့တယ်။ ပရာမယုဓဟာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာရှိတဲ့ ရွာတစ်ရွာကနေ တစ်ရွာကို ကူးလူး သတင်းပို့နေတဲ့ ခြေမြန်တမန်တွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရယူပြီး ဆက်သွယ် ရေးကို အကောင်းဆုံး ထိန်းသိမ်းထားတယ်။ ရန်သူတွေပုန်းအောင်းနေတဲ့ နေရာတွေကို သူလျှိုတွေက အသူရာဘုရင်တွေကို သတင်းပေးကြပြီး ရန်သူ သူလျှိုတွေခိုလှုံနေတယ်လို့ သံသယရှိတဲ့ရွာတွေကို တပ်က အံ့ဩ လောက်တဲ့လျှင်မြန်မှု ရက်စက်မှုတွေနဲ့ ဆင်းသက်နှိမ်နင်းခဲ့တယ်”

“ပရာမယုဓဟာ အောင်မြင်မှုကိုယစ်မူးလာခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့သူလျှို တွေက အိန္ဒြာဟာ ဂန္ဓာရအနောက်မြောက်ဘက်နဲ့ တောင်တွေဘက်ကို သေးငယ်တဲ့တပ်နဲ့အတူထွက်ပြေးသွားတယ်လို့ သတင်းပေးကြတယ်။ စာဆိုတွေက သူ့ရဲ့ဂုဏ်တော်ကိုချီးမွမ်းတဲ့တေးတွေကိုသီဆိုကြတယ်။ အဲသလိုချီးမွမ်းခြင်းဟာ တပ်နောက်ကို စိတ်မပျက်တပါနဲ့လိုက်လာကြတဲ့ အခြားဘုရင်ကိုးပါးရဲ့ ကွဲလွယ်တဲ့အတ္တတွေကို ဆွပေးသလိုဖြစ်နေတယ်။

သူတို့ဟာ ပရာမယုဓရဲ့ အမှုတော်ကိုထမ်းတဲ့ ခေါင်းဆောင်ငယ်တွေအဖြစ် အရာချခံရသလို ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ပရာမယုဓကတော့ တစ်ရက်ထက် တစ်ရက် ပိုပြီးစိတ်ကြီးဝင်လာခဲ့တယ်။ အစပိုင်းမှာ အခြားဘုရင်တွေရဲ့ အကြံဉာဏ်တွေကို လျစ်လျူ ရှုခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ပြောင်ကျကျဝေဖန် တယ်။ သူတို့ရဲ့ စစ်ရေးဆိုင်ရာနည်းဗျူဟာတွေကို လှောင်ပြောင်ခဲ့တယ်”

ကျွန်ုပ်သည် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၁၀၀၀ ခန့်က ပျက်စီးခြင်း ရှိရာသို့ ပျော်ရွှင်စွာ ချီတက်လျှောက်လှမ်းသွားသော ပရာမယုဓတပ်၏ လမ်းကြောင်းကို ညွှန်ထောက်ပြလိုက်၏။ စစ်သည်တို့သည် မြေပြင်ပေါ်၌ ကျွန်ုပ်ရေးဆွဲသော မြေပုံကြမ်းကို ပိုမိုကောင်းမွန်စွာ မြင်တွေ့နိုင်ရန် ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ညွှတ်ကာ ကြည့်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အာခေါင်ခြောက်ကာ ရေငတ်လာသောကြောင့် ခေတ္တ နားမည်ကြံစဉ် ပရဟဿတကလည် ချောင်းသံကြီးဖြင့် ဆက်လက်ပြော လေသည်။

“တပ်ကြီးဟာ ဟိန္ဒူကွတ်ရှ်တောင်တွေရဲ့ အခြေမှာရှိတဲ့ လွင်ပြင် ရိုင်းတွေနားရောက်တဲ့အခါမှာ တစ်စုတစ် စည်းပုံစံ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် မရှိကြတော့ဘူး။ ဒီတိုက်ပွဲကို ဒီအတိုင်းဆက်သွားနေမယ်ဆိုရင် သူတို့ တပ်တွေကို သူတို့ပြန်ခေါ်ပြီးသွားတော့မယ်လို့ ဘုရင်သုံးပါးက ခြိမ်းခြောက် ပုန်ကန်ပြောဆိုကြတယ်။ အဲဒီအချိန်ဟာ ပရာမယုဓ က အီဂျစ်အပါအဝင် အနောက်နိုင်ငံတွေကို သိမ်းပိုက်မယ်လို့စပြောနေတဲ့အချိန်၊ သူ့ကိုယ်သူ တစ်ကမ္ဘာလုံးရဲ့အရှင် သခင်လို့ ကြွေးကျော်နေတဲ့အချိန် ဖြစ်တယ်။ အခုလို ဘုရင်သုံးပါးက ပုန်ကန်လာတဲ့အခါမှာ ပရာမယုဓဟာ သူတို့ကို သစ္စာ ဖောက်မှုနဲ့ ချက်ချင်းဖမ်းတယ်။ ခဏတာစစ်ဆေးပြီး ပြောင်ကျကျ ကွပ်မျက်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုလုပ်လိုက်ခြင်းကြောင့် တပ်ကြီးတစ်ခုလုံးတုန် လှုပ်သွားပြီး စစ်သည်တွေရဲ့စိတ်ဓာတ်ဟာ ဟိုးအောက်ဆုံးကိုရောက်သွား ခဲ့ရတယ်”

“တိုက်ပွဲဟာ သူတို့ထင်ထားသလို ပျော်ပွဲစားသဘောမျိုးမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ ကြီးမားတဲ့ ချီတက်မှုကြီးဟာ ပျက်ဆီးသေဆုံးမှု တွေဖြစ်လာခဲ့ရတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ ကွပ်မျက်ခြင်းခံလိုက်ရတဲ့ ဘုရင်တွေရဲ့ တပ်ဖွဲ့ဝင်အများအပြားဟာ ပုန်ကန်ကုန်ကြတယ်။ တချို့တွေက စွန့်ခွာ

သွားကြတယ်။ ပရာမယုဓဟာ ရက်ရက်စက်စက် တန်ပြန်တိုက်ခိုက်တယ်။ စာဆိုတွေက ပရာမယုဓဟာ သူ့တပ်သားတွေကို အယောက်၉၀၀၀လောက် သတ်ပစ်ခဲ့တာကို ကဗျာလုပ်ကာရွတ်ဆိုခဲ့ကြတယ်။ တပ်ဖွဲ့ကြီးတစ်ဖွဲ့ကိုလည်း ထွက်ပြေးသွားသူတွေနောက်ကို လိုက်ခိုင်းပြီးပြန်ခေါ်လာခိုင်းတယ်။ အဲဒီနောက် ရယ်စရာကောင်းတဲ့ စစ်ဆေးမှုတွေပြုလုပ်ပြီး သတ်ပစ်ကြတယ်။ တပ်သားတချို့ဟာ အဲဒီအချိန်မှာ ကြားနေသဘောမျိုးနဲ့ နေနေခဲ့ကြတယ်။ ဒီလို ကိုယ့်အဖွဲ့ထဲမှာပဲ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အတွင်းရန်ပွဲတွေကြောင့် အသူရာတပ်ဟာ သူ့ဟာနဲ့သူမ အောင်မြင်မှုတွေကြုံလာခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ပရာမယုဓဟာ ဘုရင်ခြောက်ပါးကို သူနဲ့အတူဆက်သွားဖို့ ဖြောင့်ဖျံနိုင်ခဲ့ပြီး ပုန်ကန်မှုတွေကို အခက်အခဲကြီးစွာနဲ့ မိန့်ပိုင်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကတော့ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ အိန္ဒြာနဲ့ သူ့တပ်ကို တောင်တွေထဲက ဒေသတွေထိ ထိုးဖောက်ရှာဖွေတော့မယ်လို့ သူဆုံးဖြတ်ချိန်မှာ ဆောင်းရာသီရောက်နေခဲ့ပြီဖြစ်တယ်”

“ဗာရာဏသီဘုရင် ဝိဘောဂဟာ နွေရာသီထိစောင့်ဖို့ ပရာမယုဓကို ပြောပေမယ့် ပရာမယုဓကငြင်းပယ်ခဲ့တယ်။ သူ့ဟာ အိန္ဒြာကိုအမြန်ဆုံး ဖမ်းဆီးပြီး မြို့တော်ကိုပြန်ဆွဲခေါ်လာချင်နေခဲ့တယ်။ ကမ္ဘာ့ရဲ့အရှင်သခင် ဖြစ်လာ မယ့်သူ့ကို မတ်စောက်တဲ့တောင်တွေနဲ့နှင်းတွေက ခြောက်လှန့်နိုင်မယ်တဲ့လား။ ပရာမယုဓဟာ အကြံပြုတာတွေကို လက်မခံဘဲ တပ်ကို အနောက်မြောက်ဘက်ကို ရွှေ့ဖို့အမိန့်ပေးတယ်။ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ တောင်တက်လမ်းတွေဟာ ချော်နေတယ်။ ဆင်တွေဟာ ချော်ကုန်ပြီး ချောက်ထဲကျလိုကျ။ လမ်းပေါ်လဲလို့လဲနဲ့ သွားမယ့်ခရီးဟာ နာရီနဲ့ချီ ကြန့်ကြာကုန်တယ်။ နွားရထားတွေအပြင် ဆင်တွေကိုတောင် လမ်းကျဉ်းတွေမှာထားပစ်ခဲ့ရတာတွေရှိတယ်။ စနစ်တကျ စီတန်းသွားနေတဲ့ခြေလျင် စစ်သည်တွေဟာ အတန်းတွေပျက်ကုန်ကြပြီး လျှောက်ချင်သလိုလျှောက်ကုန်ကြတယ်။ ကြီးမားတဲ့ပုဆိန်တွေ၊ တင်းပုတ်တွေ၊ လေးတွေဟာ သယ်ယူရတာခက်ခဲပြီး အပူပိုင်းလွင်ပြင်ဒေသကလာတဲ့ စစ်သည်အများစုဟာ တောင်တွေရဲ့အေးခဲနေတဲ့အအေးဒဏ်ကို ကျင့်သားမရှိကြဘူး။ ပိုဆိုးချင်တော့ ပရာမယုဓက နွား လှည်းတွေနဲ့ဆွဲလာတဲ့ ရိက္ခာတွေအားလုံးကို တောင်ပေါ်ကို စစ်သည်တွေနဲ့ ပြောင်းသယ်ခိုင်းတယ်။ ကချေသည်တွေ၊

စာဆိုတွေ၊ ဂီတပညာရှင်တွေ၊ မျက်လှည့်ဆရာတွေ၊ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ စတဲ့ သောင်းပြောင်းရောပြွမ်းနေတဲ့ အုပ်စုကြီးဟာ စိတ်ညစ်စရာကြီးဖြစ်လာတဲ့အပြင် ရှေ့ဆက်ရမယ့်ခရီးဟာလည်း အင်မတန်အင်မတန် နှေးကွေးသွား ခဲ့ရတယ်”

ပရဟဿတပြောသော အကြောင်းအရာကို ကျွန်ုပ်က ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။

“လူအုပ်ကြီးဟာ ဖမ်းရခက်တဲ့ အိန္ဒြာနဲ့သူ့ရဲ့နောက်လိုက်နောက်ပါ များကို ရှာဖွေဖို့အတွက် တစ်လကျော် တဲ့အထိ လမ်းလျှောက်နေခဲ့ရတယ်။ စစ်သည်အများအပြားကတပ်ကိုစွန့်ခွာထွက်ပြေးကြတယ်။ တချို့စစ်သည်တွေက သဘာဝဘေးကြောင့်သေကြပြီး တချို့က အမောဖောက်သေကြတယ်။ ရိက္ခာအများစုလည်း ပြတ်လပ်ကုန်တာမို့ တစ်ခါတရံ ငှက်တွေ တောင်ဆိတ်တွေကို ဖမ်းယူစားသောက်ရတယ်။ ထိုမှတစ်ပါး စားလို့ရတဲ့ အရာဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး။ ဆင်ကောင်ရေတစ်ဝက်ကျော်မှာလည်း သေဆုံးကုန်ကြပြီး ဆာလောင်မောဟိုက်နေတဲ့ တပ်ကြီးအတွက် နွားတွေကိုသတ်ဖြတ်ပြီး ကျွေးခဲ့ရတယ်”

“တပ်မှာ လက်နက်ကြီးဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ ဆန်ကုန်မြေလေးတွေက နောက်မှာကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီး စစ်သည် တန်းမှာလည်း ခုနစ်မိုင်မက ရှည်လျားလို့နေတယ်။ ကိုးရိုးကားရား လက်နက်ကြီးတွေနဲ့ ညစ်ပေစုတ်ပြတ်နေတဲ့အဖွဲ့ဟာ တောင်တန်းတွေရဲ့ ဒုက္ခဝင်္ကံပါထဲမှာ နာကျင်စွာနဲ့ တဖြည်းဖြည်းချင်း တရွတ်ဆွဲသွားနေခဲ့တယ်။ သူတို့ဟာ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်အတွင်းမှာ ဒေဝစစ်သည်ဆိုလို့ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ခဲ့ရသေးဘူး။ ဒီချီတက်မှုကြီးမှာ အသူရာစစ်သည်တွေ လက်နက်ကိုင်ခဲ့ရတာဆိုလို့ သူတို့အချင်းချင်းဖြစ်တဲ့အခါရယ် လုယက်သူတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တာရယ် ပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဒီအချိန်ရောက်တော့ ပရာမယုဓဟာ သူ့ရဲ့မိုက်မဲမှုကိုသိရှိသွားပြီး သက်သောင့်သာယာရှိလှတဲ့ သူ့ရဲ့ မြို့တော်ဆီကိုပြန်လှည့်ချင်လာခဲ့တယ်။ သို့ပေမယ့်လို့ တပ်ဟာ မျှော်လင့်ချက်မရှိလောက်အောင် လမ်းပျောက်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်တယ်။ တောင်ပေါ်လမ်းအများအပြားဟာ နှင်းရေခဲပြိုကျတာတွေ မြေပြိုမှုတွေကြောင့် ပိတ်ဆို့နေခဲ့တယ်။ ပရမ်ယုဒ္ဒဟာ ဖြစ်နိုင်တဲ့အရပ်

မျက်နှာတိုင်းကို တမန်တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စေလွှတ်ပြီး အငယ်တန်း အသူရာ အကြီးအကဲတွေဆီက အကူအညီနဲ့ရိက္ခာ လှမ်းတောင်း ခဲ့တယ်။ သို့ပေမယ့် တမန်တစ်ယောက်မှ ပြန်မရောက်လာခဲ့ဘူး။ ဒီ အကြောင်းကြားလွှာတွေဟာ လမ်းခုလတ်မှာ အိန္ဒြာတို့ရဲ့ ကြားဖြတ် ယူခြင်းခံရတယ်လို့ ယုံကြည်ရတယ်။ အဲဒီနောက် အသူရာတပ်ကြီးဟာ စိတ်ဓာတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေ အောက်ဆုံးရောက်နေတဲ့အခိုက် ချမ်းအေးပြီး နှင်းမြူတွေ ကျတဲ့တစ်မနက်မှာ အိန္ဒြာရဲ့မြင်းစီးလေးသည်တော်တွေ ဟာ သူတို့အပေါ်ကို မီးရှို့မြားတွေကို မိုးရွာချသလို ပစ်လွှတ်လိုက်တယ်။ ပရာမယုဓရဲ့တပ်ဟာ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ တောင်ကမ်းပါးလမ်းတစ်ခုမှာ ဆယ်မိုင်မကရှည်တဲ့ လူတန်းကြီးနဲ့ ပိတ်မိနေတော့တယ်။”

ကျွန်ုပ်သည် ဆိုလိုသည့်နေရာကို အလေးအနက်ထားပြချင် သောကြောင့် မြေပုံပေါ်တွင် စက်ဝိုင်း ဝိုင်းပြ လိုက်သည်။

“အိန္ဒြာဟာ အရေအတွက်အားဖြင့် သာလွန်များပြားတဲ့ အသူရာ တပ်ကြီးကို တစ်ဖက်က နက်လှတဲ့ချောက် ကမ်းပါးနဲ့ တစ်ဖက်မှာ မြင့်မား မတ်စောက်တဲ့တောင်ရဲ့ကြားမှာထောင်ဖမ်းလိုက်တယ်။ လျှင်မြန်ဖျတ်လတ် တဲ့ မြင်းတွေပေါ်က ဒေဝလေးသည်တော်တွေဟာ အကူအညီမဲ့နေတဲ့ အသူရာလူအုပ်ကြီးပေါ်ကို မြားမိုးတွေ ရွာချလိုက်တယ်။ ၅၀၀၀၀ အင်အား ရှိတဲ့ အသူရာတပ်ကြီးကို ၅၀၀ တောင်မရှိတဲ့ အင်အားနဲ့ အိန္ဒြာက ယှဉ်ပြိုင် တိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ဆက်ဖြစ်လာတာကတော့ လူသတ်ပွဲကြီးပဲ။ အသူရာတို့ရဲ့ လေးလံတဲ့မြားကြီးတွေဟာ ကမ္ဘာမြေရဲ့ ဆွဲအားကိုမလွန် ဆန်နိုင်တာကြောင့် ဒေဝလေးသည်တော်တွေတပ်စွဲနေတဲ့ တောင်တွေရဲ့ ထိပ်ဖျားဆီကိုမရောက်ကြဘူး။ ရဲတင်းတွေတင်းပုတ်တွေ လှံတွေဟာလည်း အသုံးမဝင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ အသူရာတပ်ဟာ အပေါ်ကနေ ကျောက်တုံးကြီး တွေလိမ့်ဆင်းလာပြီး လမ်းတစ်လျှောက်မှာရှိတဲ့ လူတွေကို နင်းခြေသွားတာ ကို ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘဲ ကိုယ့်အလှည့်ရောက်ဖို့စောင့်နေရတဲ့အလား ဖြစ်ကုန် ကြတယ်။ ပြန်တိုက်ခိုက်ဖို့ ခဏတာ ကြိုးစားပြီးတဲ့နောက်မှာ တပ်အင်အား အများစုဟာ ကစဉ့်ကလျားနဲ့ ပြန်ဆုတ်ခွာခဲ့ရတယ်။”

“ပရာမယုဓဟာ အားလုံး သူ့ရဲ့အမှားတွေ ဖြစ်ပေမယ်လို့ သတ္တိ ရှိလှတယ်။ သူဟာ ဒေဝလေးသည်တော်တွေ အများဆုံး စုဝေး နေရာ

ချထားတဲ့ ကျောက်ဆောင်တွေပေါ်ကို ကြိုးစားတက်ပြီး ဆုတ်ခွာ ထွက်ပြေးနေတဲ့ သူ့တပ်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ပြန်လည်မြှင့်တင်ဖို့ ကြိုးပမ်း တယ်။ သူဟာ အံ့ဩလောက်အောင် တိကျသေချာတဲ့ကျွမ်းကျင်မှုနဲ့ မြား တွေကိုပစ်ခတ်ရာမှာ ဒေဝလေးသည်တော်တွေ တော်တော်များများကိုထိ မှန်ခဲ့တယ်။ ရာပေါင်းများစွာသော အသူရာ လေးသည်တော်တွေဟာ သူ တို့ဘုရင်ရဲ့ရဲစွမ်းသတ္တိကိုမြင်ပြီး နောက်ကနေလိုက်ပစ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တပ်သား အများစုဟာ ပြေးကုန်ကြပြီဖြစ်တယ်။ ရဲဝံ့တဲ့ဗာရာဏသီ ဘုရင်တစ်ပါးပဲ ကံမလှတော့တဲ့တိုက်ပွဲကို ဆက်ပြီး မတိုက်ဖို့ ပရာမယုဓကို ကြိုးစားနားချရင်း ကျန်နေခဲ့တယ်။ တခြားဘုရင်ငါးပါးလည်း သူတို့ တပ်တွေနဲ့အတူ ထွက်ပြေးကုန် ကြပြီဖြစ်တယ်။ နောက်ဆက်တွဲကတော့ လူတွေအစုလိုက်အပြုံလိုက်တိုးဝှေ့ကြရာမှာ ထောင်နဲ့ချီတဲ့ လူတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တက်နင်းမိကုန်ပြီး သေကြရတယ်။ အများစု ကတော့ ချောက်ကမ်းပါးထဲကျပြီး သေကြရတယ်”

“ပရာမယုဓနဲ့ ဝိဘောဂဟာ သူတို့ရဲ့ထောင်ချီတဲ့စစ်သည်တွေ ထဲက နည်းနည်းသာကျန်တော့တဲ့သူတွေနဲ့ အတူဆက်တိုက်တယ်။ သန့်ဌာန်ချထားတဲ့ စစ်သည်အနည်းငယ်ဆိုရာမှာတောင် ဒေဝတို့တပ်ထက် များနေခဲ့သေးတယ်။ အိန္ဒြာဟာ အန္တရာယ်ကိုသဘောပေါက်ပြီး တိုက်ပွဲကို သူကိုယ်တိုင် အမြန်ဦးဆောင်လိုက်တယ်။ ပရာမယုဓနဲ့ အိန္ဒြာဟာ စစ်တလင်း မှာ နောက်တစ်ကြိမ် မျက်နှာချင်းထပ်ဆုံပြန်တယ်။ ဝိဘောဂက ဆက်တိုက်ရင်းနဲ့ ပရာမယုဓကို နောက်ဆုတ်ပြီး သူ့ဦးဆောင်မှုနောက်မှာ နေဖို့အော်ပြောတယ်။ သို့ပေမယ့် အိန္ဒြာနဲ့ နောက်ဆုံးတိုက်ခဲ့တဲ့ပွဲမှာရှုံး လို့ အရှက်ရခဲ့အတွက် အခုအချိန်ဟာ ပရာမယုဓအတွက်လက်စားချေဖို့ အခွင့်အရေးဖြစ်တယ်။ ပရာမယုဓဟာ သူ့ရဲ့ အားပါလှတဲ့ထိုးခုတ်မှုတွေကို ခုခံရင်းမောနေပြီဖြစ်တဲ့ အိန္ဒြာကို ထောင့်တစ်ထောင့်မှာချောင်ပိတ်လိုက် တယ်။ သို့ပေမယ့် ဒေဝတွေဟာ အသူရာတို့လို ကိုယ့်ရဲ့ခေါင်းဆောင် အသက်အန္တရာယ်နဲ့ရင်ဆိုင်ရချိန်မှာ မှတ်တတ်ရပ်ဝိုင်းပြီး လက်ခုပ်တီး အားမပေးကြဘူး။ သေသေချာချာ ချိန်ရွယ်ပြီးပစ်လိုက်တဲ့မြားတစ်စင်းဟာ ပရာမယုဓရဲ့ဂုတ်ကိုဖောက်ပြီး ညာဘက်မျက်လုံးကနေ ထွက်သွားခဲ့တယ်။ အံ့အားသင့်ပြီး ကြက်သေသေသွားတဲ့ဝိဘောဂကို အဲဒီအချိန်တစ်ခဏ

လေးမှာပဲ ဒေဝတို့ရဲ့ ဓားခုနစ်ချောင်းဟာ အပိုင်းပိုင်းခုတ်သတ်ပစ်လိုက် တယ်”

“ပရာမယုဓဟာ ခေတ္တခဏတော့ ဆက်တိုက်နေခဲ့တယ်။ သို့ပေမယ့် အိန္ဒြာဟာ ဓားကိုသပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး ရန်သူ ဦးခေါင်းကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့အောင်မြင်မှုကြွေးကြော်သံဟာ ကျန်တဲ့အသူရာစစ်သည်တွေကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားစေတယ်။ အိန္ဒြာဟာ ပြတ်သွားတဲ့ ပရာမယုဓခေါင်းကို ရန်သူ့ဘက်တော်သားတွေမြင်အောင် ဓားထိပ်ဖျားနဲ့မပြလိုက်တယ်။ အသူရာတပ်ဟာ အားလုံးထွက်ပြေးကြ တော့တယ်။ အိန္ဒြာဟာ ထောင်နဲ့ချီထွက်ပြေးတဲ့ထဲက တချို့ကိုပေးလွှတ် လိုက်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာကျန်ခဲ့တဲ့ ကံမကောင်းတဲ့သူ အများအပြားကို ပိတ်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကြမ္မာငင်တဲ့ အဲဒီနေ့မှာ ထောင်ပေါင်း များစွာဟာ သေဆုံးခဲ့ကြရလေတယ်”

“ဝါးစည်းပြေသလိုဖြစ်ကုန်တဲ့ အသူရာတပ်ကို နယ်မြေဒေသ ကောင်းကောင်းသိတဲ့ ဒေဝစစ်သည်တွေက တောင်တွေကနေ အတင်း ကာရော တိုက်ထုတ်ကြတယ်။ အသူရာတပ်တွေ မြေပြန့်လွင်ပြင်ကို ရောက်တဲ့အခါမှာ နောက်ကလိုက်လာတဲ့မြင်းစစ်သည်တွေဟာ အယောက် ၂၀၀လောက်သာရှိတယ်။ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ဘုရင်ငါးပါးက ပြန်လှည့်ပြီး စုစုစည်းစည်းနဲ့ပြန်တိုက်မယ်ဆို တိုက်လို့ရတယ်။ မြင်းစစ်သည်တွေ ဟင်းလင်းပြင်ကိုရောက်လာပြီ ဖြစ်တာကြောင့် အသူရာတို့ရဲ့ လက်နက်ကြီး တွေနဲ့ သုတ်သင်ပစ်လိုက်လို့ရတယ်။ အိန္ဒြာဟာလည်း အဲဒါကိုသိတဲ့ အတွက် ပရိယာယ်ဉာဏ်ပါပါနဲ့ သူတို့ရဲ့ပေါ့ပါးတဲ့မြားတွေသာ ရောက်နိုင်ပြီး အသူရာတို့ရဲ့ လေးလံတဲ့မြားတွေ မရောက်နိုင်တဲ့ စိတ်ချရတဲ့နေရာမှာ သူ့တပ်ကိုထားထားတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ ဒေဝစစ်သည်အင်အားဟာ ဘနဖူး သိုက်တူးမယ့် သူတွေနဲ့ အသူရာတပ်ကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးသွားတဲ့ သူတွေလို နိုင်တဲ့ဘက်မှာပဲ အမြဲနေချင်တဲ့သူတွေနဲ့ ပြည့်လျှံသွားတယ်။ စစ်ရှုံးလို့ပြေးသွားတဲ့ အသူရာတွေနောက်ကို ဒေဝတို့လိုက်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းဟာ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့တယ်။ အသူရာတပ်ကြီး မြောက်ဘက်ကိုချီတက် လာချိန်မှာ ပုန်းအောင်းနေခဲ့တဲ့သူခိုးဓားပြတွေနဲ့ တခြား အရိုင်းအစိုင်း လူမျိုးစုတွေဟာ ပြန်ထွက်လာပြီး ဒေဝတို့နဲ့ပူးပေါင်းခဲ့တယ်”

“ဒေဝတို့ရဲ့အစွမ်းကိုပထမဆုံးအရသာသိရှိသွားသူတွေကစည်တီးသူတွေ၊ ကချေသည်တွေအပြင် သူတို့ တပ်ရဲ့ကံကြမ္မာကို မသိဘဲပြန်လာတဲ့ အခြားအသုံးမကျတဲ့ တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေပဲဖြစ်တယ်။ ပထမမှာ သူတို့တွေဟာ ထွက်ပြေးနေတဲ့ အသူရာတပ်ရဲ့ ကျော်လွှားလွှမ်းမိုးမှုကို ခံခဲ့ရတယ်။ အဲဒီနောက် ဒေဝတပ်အင်အားစုတွေဟာ ပလိပ်ရောဂါလို ရောက်ရှိလာကြတယ်။ လူအုပ်ကြီးဟာ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရတော့ဘဲ မူလဘူတကတည်းက စစ်သည်ဖြစ်တဲ့သူတွေ ရာဂဏန်းလောက်ကပဲ အိန္ဒြာရဲ့ အမိန့်ကိုနားထောင်ကြတော့တယ်။ အများစုက ကနဦးမျိုးနွယ်စုတွေနဲ့ တစ် ရွာချင်းစီမှာရပ်နားပြီး ဝင်ရောက်လုယက်တဲ့ လုယက်သူတွေသာ ဖြစ်တယ်။ သူတို့တွေဟာ အိမ်တွေကို မွှေနှောက်ပြီးရှာကြတယ်။ လမ်းတစ်လျှောက်ကမြို့တွေကို လုယက်ကြတယ်။ သာမန်ပြည်သူတွေကို ထောင်နဲ့ချီ ခုတ်ပိုင်း သတ်ဖြတ်ကြတယ်။ အမျိုးသမီးတွေကို အုပ်စုဖွဲ့စော်ကားကြတယ်။မကြာခင်မှာမြို့ကြီးပြကြီးတွေကမြို့သူမြို့သားတွေဟာစစ်ရှုံးတဲ့ အသူရာတပ် ရောက်မလာခင်မှာပဲ ပြေးကြတော့တယ်။ လူတွေဆိုတာ တောင်စောင်းကနေ မြေစာတွေပြိုကျသလို တရုန်းရုန်းနဲ့ဖြစ်ကုန်ပြီး အဓိကရုဏ်းတွေဖြစ်လာကြတယ်။ လက်တစ်ဆုပ်စာ အရိုင်းအစိုင်းတွေရဲ့ လက်ကနေ ထွက်ပြေးကြရင်း ရုတ်ရုတ်သဲသဲနဲ့ ကသောင်းကနင်းဖြစ်တဲ့ အသံတွေဟာ နိုင်ငံအဝှမ်း လွှမ်းမိုးလို့နေတယ်။ အဲဒီနောက် အသူရာတပ်ဟာလည်း ပြေးလွှားနေစဉ်အတွင်းမှာပဲ မြို့တွေကို မီးစရိုလာကြတယ်။ အဲဒီလိုမှ မလုပ်ရင်လည်း ဒေဝတို့လက်တွင်း သက်ဆင်းရက်နန်း မြင်နေရတယ်။ ပြည်သူလူထုဟာ လက်နက်ဆွဲကိုင်လာကြတယ်။ အသင့်အနေအထားရှိနေတဲ့ မြို့ငယ်တပ်တွေဟာလည်း ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာတွေကို ပြေးလွှားနေတဲ့ အသူရာတပ်တွေ မလုယက်နိုင်အောင်တားဆီးဖို့အတွက် ပြည်သူနဲ့ပူးပေါင်းကြတဲ့အခါမှာ ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်လာခဲ့ရတယ်”

“ဘုရင်ငါးပါးဟာ ဒေဝတပ်နဲ့ပူးပေါင်းပြီး အများကြည်ညိုလေးစားရတဲ့ ပရာမယုဓအပါအဝင် တခြားဘုရင် ငါးပါးကို သတ်ပစ်လိုက်ပြီဆိုတဲ့ ကောလာဟလတွေ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့တယ်။ အသူရာတိုင်းပြည်တွေက တစ်ပြည်နဲ့တစ် ပြည်တိုက်နေကြချိန်မှာ ဒေဝတွေက အင်အားကြီးထွားလာနေခဲ့တယ်။ အသူရာတို့ ရှုံးနိမ့်သွားတဲ့နောက်မှာ အိန္ဒြာရဲ့ ဂုဏ်သတင်းဟာ